

សុវត្ថិភាពកុមារក្នុងវិស័យទេសចរណ៍ ៖ ទស្សនៈរបស់ភ្ញៀវទេសចរ

របាយការណ៍ផលិតដោយគម្រោងកុមារភាព ផ្នែកបង្ការ

សុវត្ថិភាពកុមារក្នុងវិស័យទេសចរណ៍ ៖ ទស្សនៈរបស់ភ្ញៀវទេសចរ

ISBN: ៩៧៨-០-៩៨៧៤៤៤១-៣-៤

រក្សាសិទ្ធិ © ឆ្នាំ២០១៣ ដោយអង្គការទស្សនៈពិភពលោកប្រចាំប្រទេសអូស្ត្រាលី

គ្រប់ផ្នែកនៃឯកសារនេះអាចត្រូវបានផលិតឡើងវិញដោយសេរី ដោយមានការទទួលស្គាល់ប្រភពឯកសារ
បានសមស្រប។

www.childsafetourism.org

childsafetourism@wvi.org

សម្របសម្រួលការស្រាវជ្រាវដោយ Afroz Kaviani Johnson និង Aarti Kapoor គម្រោងកុមារភាព
ផ្នែកបង្ការ នៃអង្គការទស្សនៈពិភពលោក។ សរសេររបាយការណ៍ដោយបណ្ឌិត Amie Matthews
និងត្រួតពិនិត្យដោយ Afroz Kaviani Johnson និង Aarti Kapoor។ រចនាដោយ Juan Miguel Lago។

រូបថតដោយ ៖ អង្គការទស្សនៈពិភពលោក/Thongxay Phavixay, Albert Yu, Xuan Thiem Le,
Sopheak Kong

គម្រោងកុមារភាព ផ្នែកបង្ការ គឺជាគំនិតផ្តួចផ្តើមមួយរបស់ក្រសួងការបរទេស និងពាណិជ្ជកម្ម កម្មវិធីជំនួយ
អូស្ត្រាលី (DFAT)។ ទស្សនៈដែលបង្ហាញនៅក្នុងឯកសារនេះជាទស្សនៈផ្ទាល់របស់អ្នកនិពន្ធ ហើយមិនឆ្លុះ
បញ្ចាំងទាំងស្រុងពីទស្សនៈនៃរដ្ឋាភិបាលអូស្ត្រាលី ឬទីភ្នាក់ងារអូស្ត្រាលីសម្រាប់ការអភិវឌ្ឍអន្តរជាតិឡើយ។

សុវត្ថិភាពកុមារក្នុងវិស័យទេសចរណ៍ ៖ ទស្សនៈរបស់ភ្ញៀវទេសចរ

របាយការណ៍ផលិតដោយគម្រោងកុមារភាព ផ្នែកបង្ការ

មាតិកា

មូលសង្ខេប	២
សាវតារនៃការសិក្សា	៤
ឧបសគ្គ និងភាពមានកម្រិតនៃទិន្នន័យ	៨
អ្នកចូលរួមក្នុងការស្ថាបនាស្នងមតិស្តីពីសុវត្ថិភាពកុមារក្នុងវិស័យទេសចរណ៍	៨
តើអ្នកចូលរួមទាំងនេះធ្វើដំណើរទៅណា និងដើម្បីអ្វី?	៩
ប្រភេទ និងបែបបទនៃការធ្វើដំណើរ	១១
ការរៀបចំផែនការធ្វើដំណើរ និងការចូលរួមជាមួយប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយផ្នែកធ្វើដំណើរ	១២
ការសង្កេតលើកុមារ និងការប្រាស្រ័យទាក់ទងនឹងកុមារនៅក្នុងតំបន់	១៣
ការជួបប្រទះកុមារសុំទាន ឬលក់អីវ៉ាន់	១៦
ការជួបប្រទះការកេងប្រវ័ញ្ចរំលោភបំពានលើកុមារនៅពេលធ្វើដំណើរ	១៩
ការយល់ឃើញ និងចំណាប់អារម្មណ៍របស់ភ្ញៀវទេសចរចំពោះ "សុវត្ថិភាពកុមារក្នុងវិស័យទេសចរណ៍"	២៤
សេចក្តីសន្និដ្ឋានបញ្ចប់	២៦
អនុសាសន៍សម្រាប់ការស្រាវជ្រាវបន្ថែមទៀត	៣០
ឧបសម្ព័ន្ធ៖ កំរងសំណួរ	៣៣

មូលសង្ខេប

របាយការណ៍នេះ សង្ខេបនូវលទ្ធផលនៃការស្ទាបស្ទង់មតិតាមអ៊ីនធឺណែតដែលធ្វើឡើងចំពោះអ្នកដំណើរ អន្តរជាតិជាង៣០០នាក់ ដែលមកកាន់ប្រទេសកម្ពុជា ឡាវ ថៃ និងវៀតណាម (នៅក្នុងរបាយការណ៍នេះ ប្រទេសទាំងនេះរួមគ្នាមកត្រូវបានហៅថា "តំបន់")។ ការស្ទាបស្ទង់មតិនេះធ្វើឡើងដើម្បីស្វែងយល់ពីអន្តរ សកម្មភាពដែលភ្ញៀវទេសចរមានជាមួយកុមារនៃប្រទេសទាំងនេះក៏ដូចជាដើម្បីវាស់ស្ទង់ពីការយល់ឃើញចំពោះ អន្តរសកម្មភាពទាំងនេះ និងចំពោះសុវត្ថិភាពកុមារក្នុងវិស័យទេសចរណ៍ក្នុងទិដ្ឋភាពជារួម។ លទ្ធផលនៃ ការស្ទាបស្ទង់មតិនេះបង្ហាញថា ៖¹

ជារឿយៗ ភ្ញៀវទេសចរប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយកុមារក្នុងស្រុកនៅពេលពួកគេមកទស្សនាតំបន់ នេះ និងរីករាយចំពោះទំនាក់ទំនងនេះ។ បើទោះជាអន្តរសកម្មភាពបែបនេះអាចជាបទពិសោធន៍ វិជ្ជមានសម្រាប់ភ្ញៀវទេសចរ ក៏អាចបន្ទុកទុកនូវចំណាប់អារម្មណ៍អវិជ្ជមានរយៈពេលយូរនៅក្នុង ទឹកចិត្តរបស់អ្នកដំណើរបានដែរ។ ឧទាហរណ៍ ការជួបជាមួយកុមារម្ចាស់ស្រុកត្រូវបានពណ៌នា បែបវិជ្ជមាន ដោយអ្នកដំណើរដែលបង្ហាញថាពួកគេបានយល់ដឹងពីលក្ខណពិសេសនៃប្រទេសនេះ ឬវប្បធម៌ម្ចាស់ស្រុកតាមរយៈកុមារដែលពួកគេបានជួប ដោយអ្នកដំណើរដែលចូលចិត្តនិយាយ និងលេងកំសាន្តជាមួយកុមារម្ចាស់ស្រុក ឬដោយអ្នកដំណើរដែលយល់ថាកុមារម្ចាស់ស្រុកមាន ភាពរួសរាយរាក់ទាក់។ ផ្ទុយទៅវិញ នៅពេលជួបជាមួយកុមារម្ចាស់ស្រុកដែលមានជីវភាពក្រីក្រ និងងាយរងគ្រោះ ឬកុមារដែលគេមើលឃើញថារស់នៅក្នុងបរិបទកាន់តែធំទូលាយនៃការរំលោភ បំពាន ឬកេងប្រវ័ញ្ចអ្នកចូលរួមក្នុងការស្ទាបស្ទង់មតិជាទូទៅពណ៌នាពីបទពិសោធន៍ទាំងនេះ បែបអវិជ្ជមាន។ បទពិសោធន៍បែបនេះមិនត្រឹមតែប៉ះពាល់ដល់អារម្មណ៍ភ្ញៀវទេសចរប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងករណីជាច្រើន បទពិសោធន៍ទាំងនេះក៏ប៉ះពាល់ដល់ការយល់ឃើញរបស់ភ្ញៀវទេសចរ ចំពោះវប្បធម៌ និងកន្លែងគោលដៅទេសចរណ៍ផងដែរ។

លើសពីពាក់កណ្តាល (៥៧,១%) នៃអ្នកចូលរួមបង្ហាញថាពួកគេបានឃើញស្ថានភាពដែលទាក់ ទងនឹងការកេងប្រវ័ញ្ច ឬរំលោភបំពានលើកុមារ ក្នុងពេលធ្វើដំណើរនៅក្នុងតំបន់នេះ។ អ្នកឆ្លើយ តបពណ៌នាស្ថានភាពដែលពួកគេបានឃើញកុមារលក់ទំនិញ ឬសុំទាន ឬត្រូវបានប្រើប្រាស់ ដោយមនុស្សពេញវ័យ (ក្នុងករណីខ្លះ គឺត្រូវបានប្រើប្រាស់ដោយម្តាយឪពុករបស់កុមារទាំងនោះ) ឲ្យដើរតួធ្វើយ៉ាងណាឲ្យភ្ញៀវទេសចរអាណិតពួកគេ។ ភ្ញៀវទេសចរទាំងនោះក៏សម្តែងនូវកង្វល់ផង ដែរលើបញ្ហាកុមារមិនទៅសាលារៀន ត្រូវបានបង្ខំឲ្យសម្តែងសិល្បៈជូនភ្ញៀវទេសចរទស្សនា និង កុមារដែលរងការកេងប្រវ័ញ្ចផ្លូវភេទ។

៨៥% នៃអ្នកចូលរួមក្នុងការស្ទាបស្ទង់មតិនេះ រាយការណ៍ថាបានជួបមនុស្សវ័យក្មេងព្យាយាម លក់វត្ថុអនុស្សាវរីយ៍ឲ្យពួកគេ ហើយ៨១,២% រាយការណ៍ថាបានជួបកុមារ ឬមនុស្សវ័យក្មេង (អាយុក្រោម ១៨ឆ្នាំ) ព្យាយាមសុំទានពីពួកគេ។ អ្នកចូលរួមការស្ទាបស្ទង់មតិភាគច្រើន ក៏រាយការណ៍ថាបានឃើញកុមារដើររើសសំរាម (៤៩%) ធ្វើការតាមគោជនីយដ្ឋាន ឬ សណ្ឋាគារ (៤៨,៥%) និងសម្តែងសិល្បៈតាមចិញ្ចើមថ្នល់ (៣៨%) ។ អ្នកចូលរួមមួយចំនួនក៏អះអាងថាពួកគេបានឃើញកុមារ និងមនុស្សវ័យក្មេងធ្វើការជាអ្នក

1 លក្ខណៈនៃប្រទេសប្រទេសស្ទាបស្ទង់មតិ និងឧបករណ៍ស្ទាបស្ទង់មតិធ្វើឲ្យលទ្ធផលមួយចំនួនខុសបញ្ចាំងពីការយល់ឃើញរបស់អ្នកឆ្លើយ តបជាជាងស្ថានភាពជាក់ស្តែងនៃកុមារនៅតាមកន្លែងគោលដៅទេសចរណ៍នៅក្នុងតំបន់នេះ។

មគ្គុទ្ទេសក៍ទេសចរ (២៥,៥%) និងកាន់តែគួរឲ្យបារម្ភបំផុត គឺធ្វើការក្នុងបរិបទស្តីផ្លូវភេទ (២០,៥%)។ គួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍ខ្លាំង គ្រប់អ្នកចូលរួមដែលបានឃើញប្រភេទនៃការកេងប្រវ័ញ្ចទាំងនេះ លើកឡើងថាវាធ្វើឲ្យពួកគេមានអារម្មណ៍ខ្ពើមរើម ក្រៀមក្រំ មានក្តីកង្វល់ ឬព្រួយបារម្ភ មិនដឹងថាជួយយ៉ាងណា បន្ទោសខ្លួនឯង ខឹង និង/ឬអន្ទះសារ។

២៨%នៃអ្នកឆ្លើយតបបង្ហាញថាពួកគេគិតថាការរួមផ្សំគ្នានៃវិធានចម្រើនប្រវ័ញ្ចទាំងនេះ អាចបណ្តាលមកពីប្រជាជនក្នុងស្រុកចាត់ទុកវាថាជារឿងធម្មតា ឬមកពីប្រជាជនក្នុងស្រុក (រួមទាំងអាជ្ញាធរមូលដ្ឋាន) មិនអើពើយកន្លែកមើលតែម្តង។ ការយល់ឃើញនេះផ្តល់នូវក្តីព្រួយបារម្ភដោយមូលហេតុជាច្រើន។ ទីមួយ វាកំណត់នូវស្តង់ដារដ៏ទាបនៃទស្សនៈដែលភ្ញៀវទេសចរគិតខ្លួនត្រូវប្រព្រឹត្ត ហើយអាចប៉ះពាល់ដល់ឆន្ទៈនៃអ្នកដំណើរក្នុងការចូលរួម ឬធ្វើអន្តរាគមន៍ក្នុងករណីសង្ស័យថាមានការកេងប្រវ័ញ្ច/រំលោភបំពានលើកុមារ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត គំនិតដែលថាសហគមន៍មិនប្រកាន់ ឬព្រមទទួលយកការរំលោភបំពាន និងកេងប្រវ័ញ្ចលើកុមារ គឺជាភ្នំឈ្មោះអាក្រក់សម្រាប់គោលដៅទេសចរណ៍ ដែលបំផ្លាញយ៉ាងខ្លាំងដល់ឧស្សាហកម្មទេសចរណ៍។

ការរំលោភបំពាន និងកេងប្រវ័ញ្ចលើកុមារក្នុងវិស័យទេសចរណ៍ មិនត្រូវបានឆ្លៀតទៅទេសចរអត់ខ្លួនឲ្យនោះឡើយ ហើយវាអាចប៉ះពាល់ខ្លាំងដល់ភ្នំឈ្មោះនៃគោលដៅទេសចរណ៍សម្រាប់ឆ្លៀតទៅទេសចរ (និងអ្នកដែលអាចជាឆ្លៀតទៅទេសចរ) ។ អ្នកចូលរួមជាច្រើនក្នុងការស្ទាបស្ទង់មតិនេះ រាយការណ៍ថាបានប្រាប់មិត្តភក្តិ គ្រួសារ និងអ្នករួមការងារនៅក្នុងប្រទេសរបស់ពួកគេ ពីកង្វល់របស់ពួកគេចំពោះកុមារនៅក្នុងតំបន់នេះដែលរងការកេងប្រវ័ញ្ច ឬរំលោភបំពាន។ អ្នកឆ្លើយតបមួយចំនួនក៏បង្ហាញថាពួកគេបានកាត់បន្ថយរយៈពេលទស្សនាទឹកនៃជាក់លាក់ណាមួយ ឬមិនត្រឡប់ទៅគោលដៅទេសចរណ៍មួយចំនួន ដោយសារពួកគេបានឃើញហេតុការណ៍ដែលពួកគេគិតថាពាក់ព័ន្ធនឹងការរំលោភបំពានលើកុមារ និងមនុស្សវ័យក្មេង។ ហេតុនេះហើយ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់ឧស្សាហកម្មទេសចរណ៍អាជ្ញាធរ និងរដ្ឋាភិបាល ក៏ដូចជាអ្នកផ្តល់សេវាផ្នែកទេសចរណ៍ ត្រូវបន្តដោះស្រាយបញ្ហាទាំងនេះ និងធានាថាកុមារទទួលបានការការពារពីការរំលោភបំពានគ្រប់រូបភាពក្នុងវិស័យទេសចរណ៍ក្នុងតំបន់នេះ។

៥៣% នៃអ្នកចូលរួម លើកឡើងថាពួកគេមិនទិញទំនិញ/សេវាកម្មពីកុមារ ហើយ ៧៨,៧% លើកឡើងថាពួកគេមិនឲ្យលុយដល់កុមារ ឬមនុស្សវ័យក្មេងសុំទាន។ ប្រការនេះបង្ហាញថាភ្ញៀវទេសចរដែលចូលរួមក្នុងការស្ទាបស្ទង់មតិនេះ បង្ហាញនូវកម្រិតយល់ដឹងសមស្របចំពោះបញ្ហាទាក់ទងនឹងកុមារលក់ទំនិញភ្ញៀវទេសចរ ឬសុំទាន។ ភាគច្រើនមានការលើកឡើងពីមូលហេតុនៃការចៀសវាងទំនាក់ទំនងបែបនេះជាមួយមនុស្សវ័យក្មេង គឺដើម្បីបង្កាក់ទឹកចិត្តចំពោះវប្បធម៌សង្គមសេដ្ឋកិច្ចដែលគ្មាននិរន្តរភាពកុំឲ្យបន្តកើតមានតទៅទៀត និងដើម្បីបញ្ចៀសការដាក់កុមារឬមនុស្សវ័យក្មេងទៅក្នុងស្ថានភាព "ប្រឈមនឹងហានិភ័យ"។ អ្នកចូលរួមក្នុងការស្ទាបស្ទង់មតិនេះភាគច្រើនមានការយល់ដឹងខ្ពស់អំពីចំណុចដែលថា បើកុមារនៅដើរសុំទានតាមចិញ្ចើមផ្លូវ និង/ឬលក់អីវ៉ាន់ នោះពួកគេច្រើនតែមិនអាចទៅរៀននោះទេ និងអាចងាយរងគ្រោះពីការកេងប្រវ័ញ្ច ឬរំលោភបំពាន។ អ្នកចូលរួមភាគច្រើនក៏និយាយដែរថាការសុំទានមិនមែនជាមធ្យោបាយល្អសម្រាប់បញ្ចប់រដ្ឋាននៃភាពក្រីក្រនោះឡើយ។

បើប្រៀបធៀបមើលទៅ អ្នកចូលរួមភាគច្រើនក៏បានលើកឡើងពីចំណុចដែលពួកគេគិតថា ជាជម្រើសដែលប្រសើរជាងនេះដូចជាការបរិច្ចាគលុយដល់អង្គការសប្បុរសធម៌ក្នុងស្រុក ឬឲ្យអាហារដល់កុមារវិញ។

ស្ទើរពាក់កណ្តាល (៤៩,៥%) នៃអ្នកឆ្លើយតប យល់ថាពួកគេត្រូវចូលរួមទទួលខុសត្រូវចំពោះ កុមារ និងមនុស្សវ័យក្មេងក្នុងស្រុក នៅពេលធ្វើដំណើរ។ អ្នកចូលរួមមួយចំនួនហាក់ដូចជាមាន យុទ្ធសាស្ត្រច្បាស់លាស់សម្រាប់ដោះស្រាយជាមួយកុមារដែលដើរសុំទាន ឬលក់ទំនិញនិងសេវា កម្មក្នុងតំបន់នេះ ហើយអ្នកចូលរួមភាគច្រើនបានព្យាយាមជាខ្លាំងដើម្បីធានាថាអន្តរសកម្មភាព របស់ពួកគេជាមួយកុមារមានលក្ខណៈប្រកបដោយសីលធម៌។ អ្នកចូលរួមមួយចំនួន រាយការណ៍ថាបានអនុវត្តជំហានសកម្មដើម្បីជួយកុមារដែលត្រូវការការជួយ ហើយអ្នកឆ្លើយតប ភាគច្រើនបង្ហាញថាពួកគេពិតជាចង់ជួយកុមារនៅពេលដែលពួកគេស្នាក់នៅក្នុងតំបន់នេះ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏សូម្បីតែអ្នកចូលរួមដែលព្យាយាមជាខ្លាំងក្នុងការជួយប្រជាជនក្នុង ស្រុក (និងជាពិសេសគឺជួយកុមារ) ហាក់ដូចជាស្រពេចស្រពិលមិនដឹងថាសកម្មភាពរបស់ពួកគេ គឺជាការអនុវត្តល្អបំផុតដែរឬយ៉ាងណានោះទេ។ មានការលើកឡើងពីមន្ទិល និងភាពស្រពេច ស្រពិលដែលខុស្យាហ៍កើតមានស្តីពីវិធីដ៏ល្អបំផុតក្នុងការប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយកុមារនៅក្នុង តំបន់នេះ។

ត្រឹមតែ ១៩,៥% នៃអ្នកឆ្លើយតបចំពោះការស្ទាបស្ទង់មតិនេះប៉ុណ្ណោះ ដែលយល់ថាពួកគេមាន ព័ត៌មានគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីការពារកុមារ និងមនុស្សវ័យក្មេងម្ចាស់ស្រុកដែលពួកគេបានជួបនៅកន្លែង សាធារណៈ។ ក៏ប៉ុន្តែ គួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍ជាខ្លាំង អ្នកចូលរួមភាគច្រើនបង្ហាញថាពួកគេចង់ដឹង បន្ថែមពីស្ថានភាព និងរបៀបដែលពួកគេអាចជួយកុមារទាំងនោះ។

៤៨,៨% នៃអ្នកចូលរួមក្នុងការស្ទាបស្ទង់មតិនេះ លើកឡើងថាពួកគេចង់ដឹងបន្ថែមពីរបៀបការ ពារកុមារ និងថវិកាស្ថាប័នការកែលម្អវិញលើកុមារនៅក្នុងតំបន់នេះ។ អ្នកចូលរួមក្នុងចំនួនប្រហាក់ ប្រហែលគ្នានេះដែរនិយាយថាពួកគេចង់ដឹងបន្ថែមពីប្រពៃណីក្នុងស្រុក សម្លៀកបំពាក់ និង ឥរិយាបថសមស្រប (៨៣,៣%) និងពីរបៀបដែលភ្ញៀវទេសចរអាចគាំទ្រដល់សេដ្ឋកិច្ចក្នុងស្រុក (៨៣%) ។ ដូចគ្នានេះដែរ នៅពេលសួរថាតើគោលនយោបាយនៃអាជីវកម្មដែលការពារកុមារនឹង ជះឥទ្ធិពលលើទម្លាប់ទិញរបស់ពួកគេឬទេ ៩៤,៨% នៃអ្នកចូលរួមបាននិយាយថា វាពិតជានឹង ជះឥទ្ធិពលលើទម្លាប់ទិញរបស់ពួកគេ។

សាវតារនៃការសិក្សា

ក្នុងនាមជាខុស្យាហ៍កម្មធំជាងគេមួយលើពិភពលោក វិស័យទេសចរណ៍មានឥទ្ធិពលសេដ្ឋកិច្ចយ៉ាង សំខាន់លើតំបន់អាស៊ីអាគ្នេយ៍ជាពិសេសសម្រាប់សេដ្ឋកិច្ចនៃប្រទេសកម្ពុជា ឡាវ ថៃ និងវៀតណាម ដែលអត្រាកម្រៃទស្សនារបស់ភ្ញៀវទេសចរបានកំពុងកើនឡើងជាទ្វេគុណក្នុងទសវត្សចុងក្រោយនេះ។ ក្នុងឆ្នាំ ២០១១ ប្រទេសកម្ពុជាទទួលបានភ្ញៀវទេសចរច្រើនជាង ២,៨លាននាក់ ត្រូវជាក់លើន ១៥% បើធៀបនឹងចំនួនកត់ត្រាក្នុងឆ្នាំ ២០១០។ ជាលទ្ធផល ក្នុងឆ្នាំដែល វិស័យទេសចរផ្តល់ថវិកាចំណូល សរុបប្រមាណ ១.៩១២ លានដុល្លារសហរដ្ឋអាមេរិក^២ ស្រដៀងគ្នានេះដែរ ចំនួនភ្ញៀវទេសចរដែលមក

2 ទិន្នន័យបានមកពីរាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា (២០១២)។ បទបង្ហាញនៅគណៈកម្មាធិការសម្របសម្រួលនៃគម្រោងកុមារភាព ទីក្រុងប៉ារីស ថ្ងៃទី១០ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០១២។

ទស្សនាប្រទេសឡាវបានបន្តកើនឡើងពីឆ្នាំ ១៩៩០-២០១០ ជាមួយអត្រាកំណើនជាមធ្យម ២០,៦៧%។^៣

ក្នុងឆ្នាំ២០១១ ប្រទេសឡាវទទួលបានភ្ញៀវទេសចរច្រើនជាង២,៧លាននាក់ ត្រូវជាក់ណើន ៨% លើស ឆ្នាំ ២០១០។^៤ រីឯប្រទេសថៃក៏មានការកើនឡើងស្របគ្នានេះដែរ ដោយទទួលបានភ្ញៀវទេសចរជាង ១៩ លាននាក់ក្នុងឆ្នាំ ២០១១ ត្រូវជាក់ណើន ១៩,៨៤% បើធៀបនឹងចំនួនក្នុងឆ្នាំ ២០១០។ ភ្ញៀវទេសចរ ភាគច្រើនជាងគេដែលមកទស្សនាប្រទេសថៃរួមមានជនជាតិម៉ាឡេស៊ី ចិន និងជប៉ុន ហើយវិស័យទេសចរ ផ្តល់ថវិកាចំណូលសរុបប្រមាណ២៣ពាន់លានដុល្លារអាមេរិក ត្រូវជាក់ណើន ២៣,៩២% លើស ឆ្នាំ ២០១០។^៥ ជាចុងក្រោយក្នុងឆ្នាំ ២០១១ ប្រទេសវៀតណាមទទួលបានភ្ញៀវទេសចរច្រើនជាង ៦លាន នាក់ ត្រូវជាក់ណើន ១៩,១% លើសឆ្នាំ ២០១០។ ភ្ញៀវទេសចរភាគច្រើនជាងគេដែលមកទស្សនាប្រទេស វៀតណាមរួមមានជនជាតិចិន សហរដ្ឋអាមេរិក និងកូរ៉េខាងត្បូង។^៦

កំណើននេះពិតជាផ្តល់អត្ថប្រយោជន៍ដល់សេដ្ឋកិច្ច ហើយហេតុនេះជារឿយៗ វាត្រូវបានស្វាគមន៍ ដោយមន្ត្រីរដ្ឋាភិបាល ឧស្សាហកម្មទេសចរណ៍ និងសហគមន៍ក្នុងស្រុក។ បើតាមក្រុមប្រឹក្សាធ្វើដំណើរ និងទេសចរណ៍ពិភពលោក ក្នុងឆ្នាំ ២០១១ វិស័យទេសចរណ៍តំណាងឲ្យ៩,៥%នៃផលិតផលក្នុងស្រុក សរុប ("ផសស") របស់ប្រទេសកម្ពុជា និងតំណាងឲ្យ៥,៨%នៃផលិតផលក្នុងស្រុកសរុបរបស់ប្រទេស ឡាវ (បើធៀបជាង "មានឥទ្ធិពល" ឬ "ប្រយោល" ដែលកាន់តែធំនៃវិស័យទេសចរណ៍នោះ ការរួមចំណែកនេះនឹងកាន់តែខ្ពស់ ពោលគឺ ២២,១%សម្រាប់ប្រទេសកម្ពុជា និង១៨,២% សម្រាប់ប្រទេសឡាវ)។^៧

ស្រដៀងគ្នានេះដែរ វិស័យទេសចរណ៍តំណាងឲ្យ ៧,១% នៃផលិតផលក្នុងស្រុកសរុបរបស់ប្រទេសថៃ និងតំណាងឲ្យ ៤,៣% នៃផលិតផលក្នុងស្រុកសរុបរបស់ប្រទេសវៀតណាម។^៨

គ្មានអ្វីគួរឲ្យភ្ញាក់ផ្អើលនោះទេ ប្រការនេះមានន័យថាវិស័យទេសចរណ៍រួមចំណែក យ៉ាងសំខាន់ដល់ ភាពមានការងារធ្វើនៅក្នុងប្រទេសទាំងនេះ។ ក្នុងឆ្នាំ ២០១១ ការងារចំនួន ៦០៧.០០០ កន្លែង (៨,០% នៃការងារសរុប) ក្នុងប្រទេសកម្ពុជាគឺបានផ្ទាល់មកពីវិស័យទេសចរណ៍និងធ្វើដំណើរ ហើយនៅក្នុងប្រទេសឡាវ វិស័យទេសចរណ៍ រួមចំណែកដោយផ្ទាល់នូវ ៤,៩% នៃការងារសរុប (ត្រូវជា ១៤៣.៥០០កន្លែង)។ ក្នុងប្រទេសថៃ "វិស័យទេសចរណ៍និងធ្វើដំណើរ ផ្តល់ការងារដោយ ផ្ទាល់ចំនួន១.៨៣៣.០០០ កន្លែង" (ត្រូវជា៤,៧%នៃការងារសរុប) ហើយក្នុងប្រទេសវៀតណាម

3 ទិន្នន័យនៅក្នុងផ្នែកនេះបានមកពីរដ្ឋាភិបាលវិស័យទេសចរណ៍ជាតិឡាវ (២០១០) របាយការណ៍ស្ថិតិឆ្នាំ២០១០ស្តីពីវិស័យទេសចរណ៍ ក្នុងប្រទេសឡាវ នាយកដ្ឋានផែនការ និងសហប្រតិបត្តិការ អង្គភាពស្ថិតិវិស័យទេសចរណ៍។
4 ទិន្នន័យបានមកពីសាធារណរដ្ឋប្រជាធិបតេយ្យប្រជាមានិតឡាវ (២០១២)។ បទបង្ហាញនៅគណៈកម្មាធិការសម្រប សម្រួលនៃគម្រោងកុមារភាព ទីក្រុងប៉ាងកក ថ្ងៃទី១០ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០១២។
5 ទិន្នន័យបានមកពីរដ្ឋាភិបាលថៃ (២០១២)។ បទបង្ហាញនៅគណៈកម្មាធិការសម្របសម្រួលនៃគម្រោងកុមារភាព ទីក្រុងប៉ាងកក ថ្ងៃទី១០ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០១២។
6 ទិន្នន័យបានមកពីរដ្ឋាភិបាលវៀតណាម (២០១២)។ បទបង្ហាញនៅគណៈកម្មាធិការសម្របសម្រួលនៃគម្រោងកុមារភាព ទីក្រុងប៉ាងកក ថ្ងៃទី១០ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០១២។
7 ក្រុមប្រឹក្សាធ្វើដំណើរ និងទេសចរណ៍ពិភពលោក (២០១២) ឥទ្ធិពលសេដ្ឋកិច្ចនៃវិស័យទេសចរណ៍និងធ្វើដំណើរ៖ កម្ពុជា និងក្រុមប្រឹក្សាធ្វើដំណើរ និងទេសចរណ៍ពិភពលោក (២០១២) ឥទ្ធិពលសេដ្ឋកិច្ចនៃវិស័យទេសចរណ៍និងធ្វើដំណើរ៖ ឡាវ លើគេហទំព័រ www.wttc.org/research/ ចូលមើលនៅថ្ងៃទី២៧ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ២០១២
8 សម្រាប់ព័ត៌មានបន្ថែម សូមមើលក្រុមប្រឹក្សាធ្វើដំណើរ និងទេសចរណ៍ពិភពលោក (២០១២) ឥទ្ធិពលសេដ្ឋកិច្ចនៃវិស័យធ្វើដំណើរ និងទេសចរណ៍៖ ថៃ និងក្រុមប្រឹក្សាទេសចរណ៍និងធ្វើដំណើរ ពិភពលោក (២០១២) ឥទ្ធិពលសេដ្ឋកិច្ចនៃវិស័យទេសចរណ៍និងធ្វើ ដំណើរ ៖ វៀតណាម លើគេហទំព័រ www.wttc.org/research/ ចូលមើលនៅថ្ងៃទី២៧ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ២០១២

វិស័យទេសចរណ៍ផ្តល់នូវការងារចំនួន ១.៨៣២.៥០០កន្លែង (ត្រូវជា ៣,៧% នៃការងារសរុប)។ នៅក្នុងប្រទេសនីមួយៗនៃប្រទេសទាំងនេះ មានការរំពឹងថាការរួមចំណែកសេដ្ឋកិច្ចនៃវិស័យទេសចរណ៍ (រួមបញ្ចូលទាំងភាពមានការងារធ្វើ) នឹងបន្តកើនឡើងនាពេលអនាគត។^៩

បើទោះជាគេមិនត្រូវមើលរំលងនូវសារៈសំខាន់នៃការរួមចំណែកសេដ្ឋកិច្ចទាំងនេះ ក៏មានការចងក្រងឯកសារយ៉ាងប្រសើរ ខណៈដែលវិស័យទេសចរណ៍បានរួមចំណែកយ៉ាងវិជ្ជមាន គួរឲ្យកត់សម្គាល់ដល់ប្រទេសម្ចាស់ផ្ទះ ក៏វិស័យនេះអាចនាំមកនូវបញ្ហាសង្គម វប្បធម៌ និងបរិស្ថានគួរឲ្យកត់សម្គាល់ និងមានរយៈពេលយូរ។ បញ្ហាទាំងនេះត្រូវបានពង្រីកបន្ថែមនៅក្នុងបរិបទដែលមានការអភិវឌ្ឍវិស័យទេសចរណ៍យ៉ាងលឿន ហើយដែលជាញឹកញយមានលក្ខណៈមិនបានរៀបចំផែនការទុក ឬគ្រប់គ្រងឲ្យបានល្អ។ កង្វល់មួយសម្រាប់គម្រោងកុមារភាព ផ្នែកបង្ការ គឺរបៀបដែលវិស័យទេសចរណ៍ជះឥទ្ធិពល (ដែលនឹងរៀបរាប់លម្អិតនៅផ្នែកខាងក្រោម) ទៅលើជីវិតរបស់កុមារ។ ដោយសារកត្តាអូសទាញផ្នែកសេដ្ឋកិច្ចនៃវិស័យទេសចរណ៍ គេឃើញមានទំនាក់ទំនងយ៉ាងច្បាស់លាស់រវាងវិស័យទេសចរណ៍ និងការកេងប្រវ័ញ្ចលើកុមារ។ កុមារងាយរងគ្រោះ និងគ្រួសាររបស់ពួកគេតែងតែត្រូវបានអូសទាញឲ្យធ្វើការនៅគោលដៅទេសចរណ៍ក្នុងគោលបំណងដើម្បីស្វែងរកប្រាក់ចំណូល។ ប្រការនេះអាចមានន័យថាត្រូវបោះបង់ជីវភាពតាមបែបប្រពៃណី ចំណងទាក់ទងក្នុងសហគមន៍ និង/ឬបណ្តាញគាំទ្រផ្នែកសង្គម។ វាក៏អាចមានន័យថាកុមារីនិងកុមារាត្រូវធ្វើការក្នុងខស្សាហកម្មទេសចរណ៍ក្នុងលក្ខខណ្ឌដែលគ្មានសុវត្ថិភាព ឬមានគ្រោះថ្នាក់។ លើសពីនេះទៅទៀត កុមារដែលរកប្រាក់ចំណូលពីភ្ញៀវទេសចរក្នុងទម្រង់ជាច្រើន មិនសូវបានទៅសាលារៀន និងប្រឈមខ្លាំងនឹងភាពងាយរងគ្រោះពីទម្រង់ផ្សេងទៀតនៃការកេងប្រវ័ញ្ច រួមបញ្ចូលទាំងការកេងប្រវ័ញ្ច និងរំលោភបំពានផ្លូវភេទ។ ដោយសារតែយន្តការការពារដែលនៅក្បែរកុមារទាំងនេះនៅមានកម្រិតទាប នោះពួកគេងាយនឹងក្លាយជាគោលដៅនៃអ្នករំលោភបំពានលើកុមារ រួមបញ្ចូលទាំងជនល្មើសដែលធ្វើដំណើរទៅកន្លែងផ្សេងៗដើម្បីធ្វើការរំលោភបំពានផ្លូវភេទលើកុមារ។^{១០}

ភស្តុតាងដែលប្រមូលបានពីករណីដែលបានរកឃើញ និងរបាយការណ៍ដែលបានមកពីតំបន់នេះ បង្ហាញថាជនល្មើសដែលធ្វើដំណើរទៅកន្លែងផ្សេងៗដើម្បីធ្វើការរំលោភបំពានផ្លូវភេទលើកុមារកំណត់យកគោលដៅកុមារដែលធ្វើការតាមចិញ្ចើមថ្នល់ ឬអាជីវកម្មមិនផ្លូវការផ្សេងៗនៅតាមគោលដៅទេសចរណ៍។^{១១} បន្ថែមពីនេះទៅទៀត ពួកគេក៏អាចទៅជួបកុមារដោយគ្មានការត្រួតពិនិត្យតាមរយៈការធ្វើការនៅតាមសាលារៀន ឬមណ្ឌលកុមារកំព្រា។ បើគ្មានការត្រួតពិនិត្យ និងឃ្នាំមើលសុវត្ថិភាពឲ្យបានហ្មត់ចត់ទេ ខស្សាហកម្មទេសចរណ៍ជួនកាលសម្រួលឲ្យជនល្មើសបានទៅជួបកុមារ និងកុមារី ងាយរងគ្រោះ ហើយបើមិនយកចិត្តទុកដាក់ទេ វានឹងនាំឲ្យមានការកេងប្រវ័ញ្ចលើកុមារ។ ប្រការនេះមិនមែនកើតឡើងតែក្នុងអាជីវកម្មទេសចរណ៍ខ្នាតធំ (ដូចជា សណ្ឋាគារ ភោជនីយដ្ឋាន រង្គសាល ផ្សារ និងបរិវេណតំបន់កំសាន្តរបស់ ភ្ញៀវទេសចរ)នោះទេ ប៉ុន្តែវាក៏កើតឡើងតាមសហគ្រាសដែលស្គាល់ថាជា "ទេសចរណ៍ប្រកបដោយការទទួលខុសត្រូវ" ឬ "ទេសចរណ៍វប្បធម៌"។ ឧទាហរណ៍ "ទេសចរណ៍ទៅ

៩ សម្រាប់ព័ត៌មានបន្ថែម សូមមើលក្រុមប្រឹក្សាទេសចរណ៍និងធ្វើដំណើរ ពិភពលោក (២០១២) ឥទ្ធិពលសេដ្ឋកិច្ចនៃវិស័យទេសចរណ៍ និងធ្វើដំណើរ៖ កម្ពុជា ក្រុមប្រឹក្សាធ្វើដំណើរ និងទេសចរណ៍ពិភពលោក (២០១២) ឥទ្ធិពលសេដ្ឋកិច្ចនៃវិស័យទេសចរណ៍ និងធ្វើដំណើរ៖ ឡាវ ក្រុមប្រឹក្សាទេសចរណ៍និងធ្វើដំណើរពិភពលោក (២០១២) ឥទ្ធិពលសេដ្ឋកិច្ចនៃវិស័យធ្វើដំណើរ និងទេសចរណ៍៖ ថៃ និងក្រុមប្រឹក្សាធ្វើដំណើរ និងទេសចរណ៍ពិភពលោក (២០១២) ឥទ្ធិពលសេដ្ឋកិច្ចនៃវិស័យទេសចរណ៍និងធ្វើដំណើរ៖ វៀតណាម លើគេហទំព័រ www.wttc.org/research/ ចូលមើលនៅថ្ងៃទី២៧ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ២០១២

១០ ជនល្មើសដែលធ្វើដំណើរទៅកន្លែងផ្សេងៗដើម្បីធ្វើការរំលោភបំពានផ្លូវភេទលើកុមារ គឺជាជនទាំងឡាយណាដែលធ្វើដំណើរចេញពីប្រទេសរបស់ខ្លួន និងរំលោភបំពានផ្លូវភេទលើកុមារ។

១១ គម្រោងកុមារភាព ផ្នែកបង្ការ (២០១១)។ ការសិក្សាពីឯកសារមានស្រាប់។មិនបានបោះពុម្ពផ្សាយ។

កាន់មណ្ឌលកុមារកំព្រា" ដែលភ្ញៀវទេសចរត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យចូលទៅទស្សនា និងមានអន្តរាគមន៍សកម្មភាព ជាមួយកុមារដែលទទួលការថែទាំនៅមណ្ឌល¹² អាចធ្វើឲ្យកុមារងាយរងគ្រោះដោយការកេងប្រវ័ញ្ច។ រឿងនេះក៏កើតឡើងផងដែរចំពោះទម្រង់ផ្សេងៗនៃ "ទេសចរណ៍ធ្វើការស្ម័គ្រចិត្ត"¹³ បើសិនគ្មានការត្រួត ពិនិត្យឲ្យបានហ្មត់ចត់ចំពោះមនុស្សពេញវ័យដែលធ្វើការជាមួយកុមារ និង "ការស្នាក់នៅតាមផ្ទះ" ដែលមនុស្សពេញវ័យ មិនធ្លាប់ស្គាល់ស្នាក់នៅតាមផ្ទះរបស់ប្រជាជនក្នុងស្រុក មានទំនាក់ទំនងដោយ គ្មានការត្រួតពិនិត្យជាមួយកុមារក្នុងស្រុក។

ក្នុងកិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងដើម្បីការពារកុមារទល់នឹងការរំលោភបំពានផ្លូវភេទក្នុងវិស័យធ្វើដំណើរ និង ទេសចរណ៍ក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ឡាវ ថៃ និងវៀតណាម ទីភ្នាក់ងារអូស្ត្រាលីសម្រាប់ការអភិវឌ្ឍអន្តរជាតិ បានចាប់ផ្តើមគម្រោងកុមារភាព ក្រោមគំនិតផ្តួចផ្តើមបង្ការ និងការពាររួមគ្នា ដែលអនុវត្តដោយអង្គការ ទស្សនៈពិភពលោក ការិយាល័យអង្គការសហប្រជាជាតិទទួលបន្ទុកគ្រឿងញៀន និងឧក្រិដ្ឋកម្ម និងអ៊ីនធឺប៉ូល (INTERPOL)។ ដើម្បីរួមចំណែកដល់កិច្ចការនេះ អង្គការទស្សនៈពិភពលោកកំពុងធ្វើការ ជាមួយសហគមន៍ និងរដ្ឋាភិបាលដើម្បីទប់ស្កាត់កុំឲ្យកុមារ និងកុមារាក្លាយជាជនរងគ្រោះនៃការកេងប្រវ័ញ្ច ផ្លូវភេទក្នុងវិស័យធ្វើដំណើរ និងទេសចរណ៍ និងបង្កើតនូវការអនុវត្ត និងគំនិតផ្តួចផ្តើមនៃ "សុវត្ថិភាពកុមារ ក្នុងវិស័យទេសចរណ៍"។ ដើម្បីសម្រេចតាមគោលដៅនេះ បច្ចុប្បន្ន អង្គការទស្សនៈពិភពលោកកំពុងចែក ចាយការស្នូលស្តង់ដារមតិក្រៅប្រព័ន្ធអ៊ីនធឺណិតជូនដល់អ្នកដំណើរអន្តរជាតិ ដើម្បីស្វែងយល់ ពីការយល់ ឃើញ និងការយល់ដឹងរបស់ពួកគេចំពោះសុវត្ថិភាពកុមារក្នុងវិស័យទេសចរណ៍ ក៏ដូចជាការជួបប្រទះ និង បទពិសោធន៍របស់ពួកគេជាមួយកុមារក្នុងប្រទេសទាំងនេះ។

អង្គការទស្សនៈពិភពលោក កំណត់និយមន័យនៃសុវត្ថិភាពកុមារក្នុងវិស័យទេសចរណ៍ថាជាទម្រង់ ទេសចរណ៍ដែល ៖

១. ទទួលស្គាល់នូវតួនាទី និងឥទ្ធិពលរបស់ខ្លួនដែលអាចមានទៅលើការកេងប្រវ័ញ្ចលើមកុមារ
២. ទទួលខុសត្រូវក្នុងការកាត់បន្ថយនូវឥទ្ធិពលគ្រោះថ្នាក់ (ដោយផ្ទាល់ និងដោយប្រយោល) ទៅលើកុមារងាយរងគ្រោះ
៣. ដើរតួនាទីសកម្មក្នុងការពង្រឹង និងរក្សាបរិយាកាសមានសុវត្ថិភាពសម្រាប់កុមារគ្រប់រូប។ បើអាចទៅរួចសុវត្ថិភាពកុមារក្នុងវិស័យទេសចរណ៍ត្រូវបានគេមើលឃើញថាជាការផ្តល់ជូននូវ ដំណោះស្រាយប្រកបដោយនិរន្តរភាពរយៈពេលវែងក្នុងការរក្សាសុវត្ថិភាពកុមារពីការរំលោភបំពាន ក្នុងវិស័យ ទេសចរណ៍។ ហេតុនេះ វាជាមធ្យោបាយដ៏សំខាន់ដែលគប្បីអភិវឌ្ឍក្នុងឧស្សាហកម្ម ទេសចរណ៍កាន់តែមាន និរន្តរភាព និងវិជ្ជមាន ។

12 ប្រការនេះអាចរាប់ចាប់ពីការផ្តល់ឱកាសឲ្យមនុស្សបង្រៀនភាសាអង់គ្លេស ឬថែទាំកុមារក្នុងមណ្ឌលកុមារកំព្រា រហូតដល់ផ្តល់ឱកាស ឲ្យភ្ញៀវទេសចរធ្វើដំណើរកំសាន្តពេលថ្ងៃមកកាន់មណ្ឌលកុមារកំព្រា ឬមណ្ឌលថែទាំកុមារ។ ក្នុងករណីភាគច្រើន ភ្ញៀវទេសចរបង់ ប្រាក់ដើម្បីចូលទៅមើលកុមារទាំងនេះ។

13 ទេសចរណ៍ធ្វើការស្ម័គ្រចិត្តជាធម្មតាត្រូវបានគេស្គាល់ថាជាទម្រង់មួយនៃវិស័យទេសចរណ៍ដែលអ្នកដំណើរទទួលបានឱកាសធ្វើ ការងារស្ម័គ្រចិត្តជាមួយអង្គការ ឬសហគ្រាសជាក់លាក់នៅតាមប្រទេសដែលជាកន្លែងគោលដៅទេសចរណ៍។ ការងារនេះអាច មានរយៈពេលជាច្រើនថ្ងៃ ច្រើនសប្តាហ៍ ឬច្រើនខែ ហើយក៏ដូចជាវិស័យទេសចរណ៍នៅតាមមណ្ឌលកុមារកំព្រាដែរ អ្នកដែលជ្រើស រើសទម្រង់ទេសចរណ៍បែបនេះជាញឹកញយត្រូវបង់ប្រាក់ ដើម្បីចូលរួម (ជូនកាលការបង់អាចធ្វើឡើងជាមូលនិធិដើម្បីគ្របដណ្តប់ លើ អាហារ និងកន្លែងស្នាក់នៅ ក្នុងករណីខ្លះទៀតមានថ្លៃល្អូលដើម្បីអាចចូលរួម)។ នៅអាស៊ីអាគ្នេយ៍ គម្រោងការងារស្ម័គ្រចិត្ត រួមមាន៖ ការបង្រៀនភាសាអង់គ្លេសដល់កុមារ មនុស្សវ័យជំទង់ និង/ឬមនុស្សពេញវ័យ ការធ្វើការក្នុងគម្រោងអភិវឌ្ឍសហគមន៍ ការធ្វើការ ក្នុងការថែទាំសុខភាព និងការធ្វើការក្នុងការអភិវឌ្ឍបរិស្ថាន និង/ឬសត្វព្រៃ។ អ្នកធ្វើការស្ម័គ្រចិត្តជាញឹកញយស្នាក់នៅតាម សហគមន៍ក្នុងស្រុក (និងជូនកាលតាមផ្ទះបុគ្គលិកគម្រោង) និងត្រូវបានលើកទឹកចិត្តឲ្យផ្លាស់ប្តូរវប្បធម៌ជាផ្នែកនៃបទពិសោធន៍ ធ្វើការងារស្ម័គ្រចិត្ត។

ដើម្បីជួយដល់គម្រោងកុមារភាព និងភ្នាក់ងារដទៃទៀតក្នុងការគាំទ្រដល់ការអភិវឌ្ឍបរិយាកាស ការពារ សម្រាប់កុមារក្នុងវិស័យធ្វើដំណើរ និងទេសចរណ៍ ការស្ទាបស្ទង់មតិនេះ ដែលរួមមានសំណួរបើក និងសំណួរ បិទត្រូវបានចាប់អនុវត្តពីខែឧសភា ដល់ខែមិថុនា ឆ្នាំ២០១២។ របាយការណ៍នេះផ្តល់នូវសេចក្តីសង្ខេបនៃ ការស្រាវជ្រាវនេះ និងពិភាក្សាលើលទ្ធផលនៃការវិភាគទិន្នន័យបែបបរិមាណ និងបែបគុណភាព។

ឧបសគ្គ និងភាពមានកម្រិតនៃទិន្នន័យ

សំណាកគំរូនៃការស្ទាបស្ទង់មតិនេះមានភាពលម្អៀងលើអាយុ ភេទ សញ្ជាតិ និងអាចកាន់តែសំខាន់ ទៅទៀតគឺប្រភេទនៃអ្នកដំណើរ។ ប្រការនេះគឺបណ្តាលមកពីវាជាការស្ទាបស្ទង់មតិតាមអ៊ីនធឺណែតជា ភាសាអង់គ្លេស និងចែកចាយតាមអ៊ីនធឺណែតលើគេហទំព័រដែលអ្នកដំណើររករកវិញនិយមចូលមើល។ ការជ្រើសរើសអ្នកចូលរួមតាមក្រុមហ៊ុន Intrepid Travel ក៏មានន័យថាអ្នកឆ្លើយតបភាគច្រើនបាន យល់ដឹងពីការធ្វើដំណើរប្រកបដោយការទទួលខុសត្រូវ (ជាការពិត នេះគឺជាមោទនភាពរបស់ក្រុមហ៊ុន Intrepid)។¹⁴ លើសពីនេះ រយៈពេលប្រមូលទិន្នន័យមួយខែធ្វើឲ្យយើងទទួលបានទំហំសំណាកគំរូត្រឹម៣១ ៦នាក់ដែលជាទំហំរាងតូចបន្តិច បើទោះជាវាមិនប៉ះពាល់ខ្លាំងដល់លទ្ធផលក៏ដោយ។ ជាលទ្ធផល លទ្ធភាព ក្នុងការទាញសេចក្តីសន្និដ្ឋានស្ថិតិពីសំណាកគំរូនៃការស្ទាបស្ទង់មតិនេះដើម្បីតំណាងឲ្យប្រជាជន ដែលត្រូវសិក្សាគឺនៅមានកម្រិត។ ទោះបីជាយ៉ាងនេះក្តី ក៏លទ្ធផលនៃការស្ទាបស្ទង់មតិនេះផ្តល់នូវចំណុច ចាប់ផ្តើមដ៏ល្អសម្រាប់អភិវឌ្ឍយុទ្ធសាស្ត្រទាក់ទងនឹងសុវត្ថិភាពកុមារក្នុងវិស័យទេសចរណ៍។

អ្នកចូលរួមក្នុងការស្ទាបស្ទង់មតិស្តីពី សុវត្ថិភាពកុមារក្នុងវិស័យទេសចរណ៍

ការស្រាវជ្រាវនេះប្រព្រឹត្តទៅក្នុងរយៈពេលមួយខែ ត្រូវបានចែកចាយតាមអ៊ីនធឺណែតជាភាសាអង់គ្លេសតាមរយៈ គេហទំព័រ SurveyMonkey។ វាត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយដល់អ្នកដែលអាចចូលរួម តាមរយៈប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយសង្គម (ដូចជា Twitter និង Facebook) បណ្តាញអ៊ីមែល វេទិកាតាមអ៊ីនធឺណែត (ដូចជា Yammer) និងតាម គេហទំព័រ និងប្តូរស្តីពីទេសចរណ៍។ ឧទាហរណ៍ អ្នកចូលរួមម្នាក់បង្ហាញថាគាត់បានដឹងពីការស្ទាបស្ទង់ មតិនេះពីភ្នាក់ងារធ្វើដំណើរយុវជន STA Travel ហើយអ្នកចូលរួមមួយចំនួនចូលទៅមើលការស្ទាបស្ទង់ មតិនេះបន្ទាប់ពីវាត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយដោយក្រុមហ៊ុនទេសចរណ៍សម្រាប់ដំណើរកំសាន្តក្រុមតូចនៃប្រទេស អូស្ត្រាលីឈ្មោះថា Intrepid Travel។

មធ្យោបាយសំខាន់ដែលអ្នកចូលរួមភាគច្រើន (៣៨%) ត្រូវបានជ្រើសរើសឲ្យចូលរួមក្នុងការស្ទាបស្ទង់មតិនេះគឺ តាមប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយសង្គម។ មធ្យោបាយដ៏សំខាន់ស្រដៀងគ្នាបន្ទាប់មកទៀតគឺការស្រាវជ្រាវ Intrepid Express (ដែលជាការបោះពុម្ព ផ្សាយផ្នែកតាមការចុះឈ្មោះសម្រាប់ចែកជូនអ្នកចូលរួមក្នុងដំណើរកំសាន្តតាមក្រុមហ៊ុន Intrepid ពីមុន

14 បើទោះជាការធ្វើទេសចរណ៍តាម Intrepid ត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយ និងធ្វើឡើងទូទាំងពិភពលោក ក៏ក្រុមហ៊ុននេះមានមូលដ្ឋាននៅ ប្រទេសអូស្ត្រាលី ហើយប្រការនេះអាចរួមចំណែកនាំឲ្យមានអ្នកចូលរួមជាជនជាតិអូស្ត្រាលីជាច្រើននៅក្នុងការស្ទាបស្ទង់មតិនេះ (ដូចមានរៀបចំជាឯកសារនៅក្នុងរូបភាពទី៣)។ សម្រាប់ព័ត៌មានបន្ថែមអំពីក្រុមហ៊ុន Intrepid និងប្រតិបត្តិការរបស់ក្រុមហ៊ុននេះ សូមចូលទៅគេហទំព័រ www.intrepidtravel.com។

ប្រាំបួននឹងចូលរួម) (៣១%) និងបណ្តាញអ៊ីមែលជាលក្ខណៈបុគ្គល(២៥,៦%)។ លទ្ធផលទទួលបានគឺ ទំហំសំណាកគំរូជ្រើសរើសខ្លួនឯងនៃអ្នកចូលរួមចំនួន៥៣៣នាក់។ ក្នុងចំណោមអ្នកចូលរួមទាំង៥៣៣នាក់នេះ ត្រឹមតែ៤៤២នាក់ប៉ុណ្ណោះដែលបានធ្វើដំណើរមកកាន់ប្រទេសកម្ពុជា ឡាវ ថៃ និងវៀតណាមក្នុងរវាង៥ឆ្នាំចុង ក្រោយ សល់ពីនេះត្រូវបានដកចេញដោយសារកង្វះចំណេះដឹងផ្ទាល់ខ្លួនបច្ចុប្បន្ន និង/ឬ បទពិសោធន៍នៃការ ធ្វើដំណើរទៅកាន់តំបន់នេះ។ ដោយសារអ្នកចូលរួមខ្លះមិនបានឆ្លើយអស់តាមសំណួរក្នុងការស្ទាបស្ទង់មតិ នេះ ហេតុនេះចំនួនចុងក្រោយនៃអ្នកចូលរួមគឺ ៣១៦នាក់។

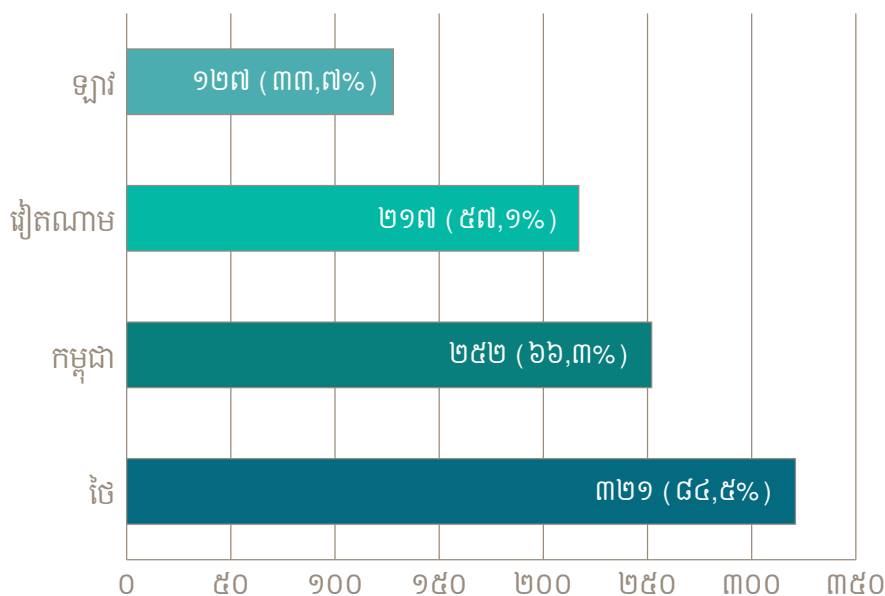
តើអ្នកចូលរួមទាំងនេះធ្វើដំណើរទៅណា និងដើម្បីអ្វី?

ទិន្នន័យប្រជាសាស្ត្រដែលប្រមូលបានតាមរយៈការស្ទាបស្ទង់មតិនេះ បង្ហាញថាភាគច្រើនលើសលុប (៧១,៤%) នៃអ្នកចូលរួមក្នុងការស្ទាបស្ទង់មតិនេះគឺជាស្ត្រី អាយុពី៣០-៣៩ឆ្នាំ ហើយចំណាយ ពេលជា មធ្យមពី ១-៤ សប្តាហ៍នៅក្នុងប្រទេសយ៉ាងតិចមួយក្នុងចំណោមប្រទេសគោលដៅទេសចរណ៍នេះក្នុង រវាង ៥ឆ្នាំចុងក្រោយ។ ប្រទេសដែលនិយមទៅទស្សនាជាងគេគឺប្រទេសថៃ បន្ទាប់មកគឺប្រទេសកម្ពុជា វៀតណាម និងប្រទេសឡាវ (សូមមើលរូបភាពទី១)។ អ្នកចូលរួមក្នុងការស្ទាបស្ទង់មតិភាគច្រើនបង្ហាញថា ពួកគេបានធ្វើ ដំណើរទៅតំបន់នេះសម្រាប់វិស្សមកាល(៥៩,៧%) ក៏ប៉ុន្តែ អ្នកចូលរួមចំនួនទៅទស្សនាតំបន់ នេះក្នុងគោលបំណងអាជីវកម្ម និងការងារ(២៦,៨%)។ អ្នកចូលរួមខ្លះទៀតបង្ហាញថាគោលបំណងចម្បង នៃការធ្វើដំណើរបស់ពួកគេគឺដើម្បីទៅលេងគ្រួសារ ឬមិត្តភក្តិ(៥%) ដើម្បីសិក្សា ឬចុះកម្មសិក្សា(០,៨%) ហេតុផលសាសនា (០,៥%) ឬធ្វើការស្ម័គ្រចិត្ត (២,៩%)។ ស្របតាមនិន្នាការទេសចរណ៍បច្ចុប្បន្ន (ភាពចម្រុះនៃមូលហេតុ និងប្រភេទនៃការធ្វើដំណើរបស់ភ្ញៀវទេសចរ) អ្នកចូលរួមមួយចំនួន(៤,៧%) បង្ហាញ ថាការធ្វើដំណើរបស់ពួកគេមានគោលដៅពីព្រមគ្នា (ឧទាហរណ៍ ដំណើរកំសាន្តផងនិងធ្វើការស្ម័គ្រចិត្តផង ឬដើម្បីធ្វើអាជីវកម្មផងនិងកំសាន្តវិស្សមកាលផង)។

គួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍ បើទោះជាអ្នកចូលរួម ២៩,២% បាន ទស្សនាប្រទេសតែមួយក្នុងតំបន់នេះ ក៏ប៉ុន្តែ ២១,៣% នៃអ្នកចូលរួមបានទស្សនាប្រទេសទាំងបួនក្នុងរវាង៥ឆ្នាំចុងក្រោយ ២៨,២% បានទស្សនាប្រទេសបី ក្នុងចំណោមប្រទេសទាំងបួន ២១,៣%បានទស្សនាប្រទេសពីរ ហើយ ចម្លើយបែបគុណភាពបង្ហាញថាអ្នកចូល រួមមួយចំនួនក្នុងការស្ទាបស្ទង់មតិនេះបានទៅទស្សនាតំបន់នេះសាជាថ្មី (មិនថាពួកគេធ្លាប់បានទស្សនាប្រទេស មួយ ពីរ បី ឬបួន)។ ការធ្វើដំណើរទៅកំសាន្តនៅប្រទេសច្រើន ឬសាជាថ្មីនេះអាចត្រូវបានបកស្រាយមួយ ចំណែកដោយសារ ភាគច្រើននៃអ្នកចូលរួមគឺមានទីលំនៅនៅប្រទេសអាស៊ីប៉ាស៊ីហ្វិក។ ឧទាហរណ៍អ្នកស្នាក់ នៅប្រទេស អូស្ត្រាលី និងញូវហ្សីឡែន (ដែលការធ្វើដំណើរទៅប្រទេសអាស៊ីអាគ្នេយ៍គឺជាជំនាញ ហើយចំណាយ តិច) មានចំនួនច្រើនលើសលប់¹⁵ ចំណុចនេះក៏មានដូចគ្នាចំពោះបុគ្គលដែលស្នាក់នៅក្នុង ប្រទេសកម្ពុជា និង ប្រទេសថៃ ដែលភាគច្រើនបើកប្រៀបធៀបប្រទេសស្នាក់នៅ និងប្រទេសនៃការស្ទាបស្ទង់មតិនេះដែលបាន បំពេញ គឺជាជនដែលធ្វើការនៅប្រទេស។¹⁶

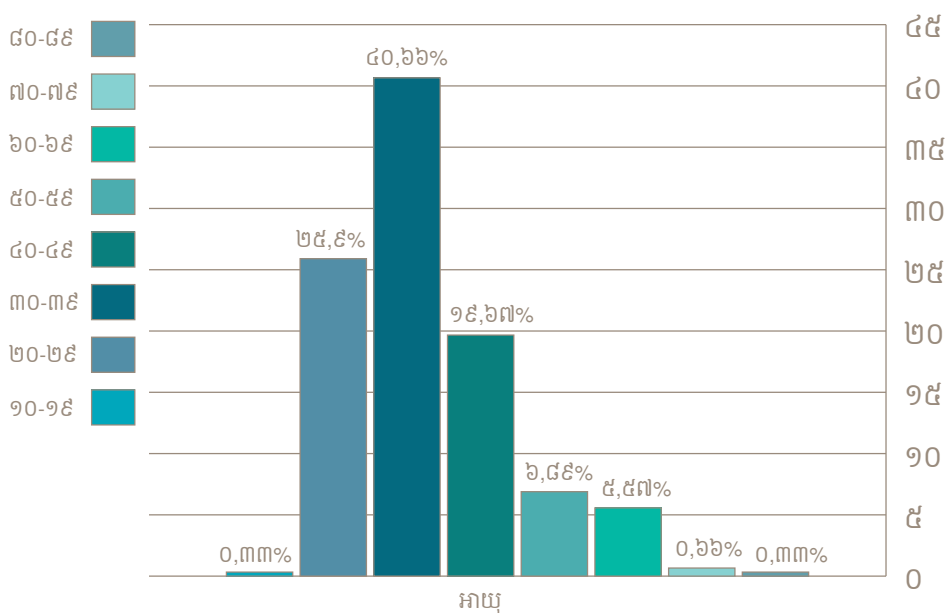
15 ប្រការនេះ រួមនឹងអត្រាខ្ពស់នៃអ្នកចូលរួមជាជនជាតិអាមេរិក និងអង់គ្លេសក៏អាចពន្យល់បានដោយសារការស្ទាបស្ទង់មតិនេះធ្វើឡើងជា ភាសាអង់គ្លេស។
 16 ការបកប្រែលទ្ធផលនេះត្រូវបានពង្រឹងបន្ថែមដោយចំណុចដែល៩,៧% នៃអ្នកចូលរួមបានចំណាយពេលយូរជាង៦ខែក្នុងប្រទេសកម្ពុជា និង៤,២%នៃអ្នកចូលរួមក្នុងការស្ទាបស្ទង់មតិនេះបានចំណាយពេលលើសពី៦ខែក្នុងប្រទេសថៃ។

រូបតារាងទី១ ៖ សមាមាត្រនៃអ្នកចូលរួមដែលទស្សនាប្រទេសនីមួយៗ

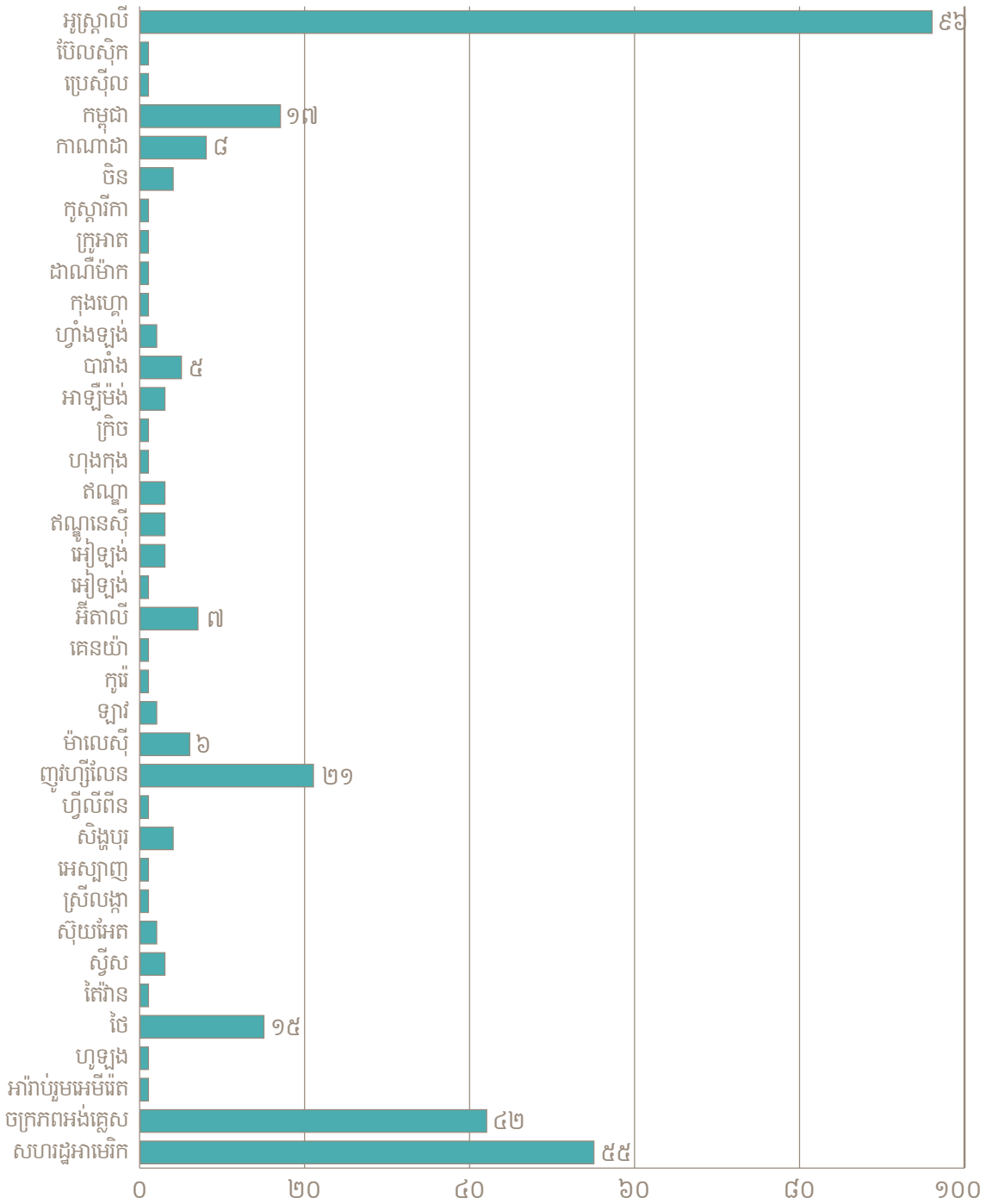

ក្រៅពីនេះ ដោយសារអត្រានៃអ្នកស្នាក់នៅអាមេរិក និងអង់គ្លេសដែលចូលរួមក្នុងការស្ទាបស្ទង់មតិនេះ (ភាគច្រើនមិនមែនជាអ្នកធ្វើការនៅបរទេស ឬស្នាក់នៅជិតតំបន់នេះ) នោះឆ្លុះបញ្ចាំងថាតំបន់នេះពិតជាមានប្រជាប្រិយភាពចំពោះអ្នកដំណើរទូទាំងពិភពលោក ពិសេសអ្នកដំណើរវ័យក្មេង ដែលជាអ្នកចូលរួមភាគច្រើននៃសំណាកគំរូនេះ (៦៦,៥៦% មានអាយុពី២០-៣៩ឆ្នាំ)។ សម្រាប់ការបែងចែកអាយុបន្តទៀតរបស់អ្នកចូលរួមសូមមើលរូបភាពទី២ និងរូបភាពទី៣។

រូបតារាងទី២ ៖ ការបែងចែកអ្នកចូលរួមតាមអាយុ

រូបតារាងទី៣ ៖ ប្រទេសដែលអ្នកចូលរួមស្នាក់នៅ

ប្រភេទ និងបែបបទនៃការធ្វើដំណើរ

បើនិយាយពីប្រភេទនៃការធ្វើដំណើររបស់អ្នកចូលរួមក្នុងការស្ទាបស្ទង់មតិនេះ ក្នុងពេលស្នាក់នៅក្នុងតំបន់នេះ គឺមាន ៥៨,៧%ចាត់ទុកខ្លួនថាបាន "ធ្វើដំណើរឯករាជ្យ" ១៣,៤%និយាយថាពួកគេភាគច្រើនបានធ្វើដំណើរជា "អ្នកដំណើរសាក់កាដូ" ២១,៨%បង្ហាញថាពួកគេបានចូលរួមជាមួយដំណើរកំសាន្តរៀបចំដោយក្រុមហ៊ុន (ភាគច្រើនគឺជាមួយក្រុមហ៊ុន Intrepid) និង ១៧,៣% បង្ហាញថាពួកគេបានធ្វើដំណើរតាមប្រភេទ និងបែបបទជាច្រើនខុសៗគ្នានៅពេលស្នាក់នៅក្នុងតំបន់នេះ (ជួនកាលឆ្លងកាត់ការធ្វើដំណើរ

ខុសៗគ្នា)។¹⁷ បន្ថែមពីនេះទៅទៀត អ្នកចូលរួម១៧,៦%និយាយថាពួកគេអាចច្រើនបានធ្វើដំណើរជាមួយដៃគូ និង/ឬគ្រួសារពួកគេ ៥,៨%បានធ្វើដំណើរជាមួយមិត្តភក្តិ និង៩,២% បានធ្វើដំណើរជាមួយអ្នករួមការងារ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ដោយសារមានអ្នកដំណើរជាមនុស្សវ័យក្មេងច្រើននៅក្នុងការស្ថាបនាស្នាក់នៅនេះ¹⁸ នោះគ្មានអ្វីដែលគួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើលទេ ដែលគេឃើញមានអ្នកដំណើរឯករាជ្យ ឬអ្នកដំណើរសាក់កាដូជាច្រើនដែលជាប្រភេទនៃការធ្វើដំណើរដែលពេញនិយមសម្រាប់ភ្ញៀវទេសចរអាយុវ័យក្មេង។ និន្នាការដូចគ្នានេះ (ចំពោះអ្នកដំណើរវ័យក្មេង និងអ្នកដំណើរឯករាជ្យ) ក៏អាចជួយពន្យល់ពីប្រេវ៉ាឡង់ដ៏ខ្ពស់នៃប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយ តាមអ៊ីនធឺណែត និងសៀវភៅមគ្គុទ្ទេសក៍នៅក្នុងការរៀបចំផែនការធ្វើដំណើរ។

ការរៀបចំផែនការធ្វើដំណើរ និងការចូលរួមជាមួយប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយផ្នែកធ្វើដំណើរ

នៅពេលសួរថាតើពួកគេប្រើប្រាស់ប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយអ្វី ដើម្បីរៀបចំផែនការធ្វើដំណើររបស់ពួកគេមកកាន់តំបន់នេះ ភាគច្រើនលើសលុប (៧២,៤%) នៃអ្នកឆ្លើយតបចំពោះការស្ថាបនាស្នាក់នៅនេះបង្ហាញថាពួកគេបានប្រើប្រាស់គេហទំព័រ និង "កម្មវិធី" (apps)¹⁹ ទេសចរណ៍។ បន្ទាប់ពីប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយតាមអ៊ីនធឺណែត គឺសៀវភៅមគ្គុទ្ទេសក៍ ដែលត្រូវបានប្រើដោយ៦៦,៦%នៃភ្ញៀវទេសចរដែលត្រូវបានស្ថាបនាស្នាក់នៅ។ ប្រភពផ្សេងទៀតនៃព័ត៌មានដែលសំខាន់ដែរនោះ (ទោះជាមិនសូវត្រូវបានលើកឡើងញឹកញាប់) សម្រាប់អ្នកឆ្លើយតប ចំពោះការស្ថាបនាស្នាក់នៅនេះរួមមាន ភ្នាក់ងារទេសចរណ៍ អ្នកមគ្គុទ្ទេសក៍ទេសចរ និងអ្នករៀបរាប់ត្រួសៗ សម្រាប់ភ្ញៀវទេសចរ ក្រុមហ៊ុនអាកាសចរណ៍ គេហទំព័រកក់នឹងស្នាក់នៅដូចជា (Agoda, Expedia និង Hostel World) និងការណែនាំផ្ទាល់មាត់ពីមិត្តភក្តិ និងគ្រួសារ។ គេហទំព័រដើរតដោយអ្នកប្រើប្រាស់ (ដូចជា Trip Advisor និង Travelfish) ក៏ត្រូវបានលើកឡើងញឹកញាប់ផងដែរ។

ប្រការខាងលើនេះបង្ហាញថា ទោះជាមានក្រុមសំណាកគំរូជាក់លាក់របស់ការស្ថាបនាស្នាក់នៅនេះ (ដូចជាអ្នកដំណើរភាគច្រើនជាស្ត្រី មនុស្សវ័យក្មេង ជនជាតិអូស្ត្រាលី អ្នកដំណើរឯករាជ្យ/អ្នកដំណើរសាក់កាដូ និងអ្នកធ្វើការនៅបរទេស/តាមអង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាល) ក៏នៅតែឃើញភាព

17 ភាគច្រើននៃបច្ចេកវិទ្យាដែលប្រើដោយអ្នកដំណើរដើម្បីពណ៌នាពីប្រភេទនៃការធ្វើដំណើរជាញឹកញាប់មានលក្ខណៈមិនច្បាស់ ហើយការពណ៌នាបែបនេះជាញឹកញាប់មានអត្ថន័យផ្សេងៗគ្នាទៅតាមអ្នកចូលរួមម្នាក់ៗ។ តាមពិតទៅ មានភស្តុតាងនៃអ្នកចូលរួមក្នុងការស្ថាបនាស្នាក់នៅមតិច្រើនប្រើពាក្យថាការធ្វើដំណើរឯករាជ្យមានន័យថាការធ្វើដំណើរដែលមិនស្ថិតក្រោមការរៀបចំដោយស្ថាប័នមួយ ឬការធ្វើដំណើរដែលមិនសូវអាស្រ័យលើឧស្សាហកម្មទេសចរណ៍ (និយមតាម) ហើយក៏មានន័យថាការធ្វើដំណើរតែម្នាក់ឯងផងដែរ។ ក្នុងពេលបកប្រែលទ្ធផលនៃស្ថិតិទាំងនេះ គេប្តូរចម្លងបង្ហាញថាពាក្យថា ការធ្វើដំណើរដោយស្ម័គ្រសាក់កាដូ និងការធ្វើដំណើរដោយឯករាជ្យ ជាញឹកញាប់ត្រូវបានប្រើជំនួសគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយក្នុងករណីខ្លះការប្រើពាក្យថា "ធ្វើដំណើរដោយស្ម័គ្រសាក់កាដូ" បង្ហាញពីការផ្សារភ្ជាប់ខាងវប្បធម៌ និងលក្ខណៈនៃអត្តសញ្ញាណ (ថាមនុស្សម្នាក់ជាអ្នកដំណើរដោយស្ម័គ្រសាក់កាដូ/មានវប្បធម៌ធ្វើដំណើរដោយស្ម័គ្រសាក់កាដូ) ជាដាច់ខាត/ការអនុវត្តធ្វើដំណើរជាក់លាក់មួយ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ក៏មានភាពខុសគ្នាយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងសំណាកគំរូនេះរវាងអ្នកដែលធ្វើដំណើរតាមការរៀបចំដោយក្រុមហ៊ុន និងអ្នកដែលមិនធ្វើដំណើរតាមការរៀបចំដោយក្រុមហ៊ុន។

18 ដូចដែលបានបង្ហាញចេញហើយ ចំណុចនេះអាចបណ្តាលមកពីប្រជាប្រិយភាពនៃអាស៊ីអាគ្នេយ៍ (ដែលជាញឹកញាប់ត្រូវបានអ្នកដំណើរវ័យក្មេងយល់ថាជាកន្លែងគោលដៅទេសចរណ៍ដែលកាន់តែ "ផ្សេងៗ"។ ម្យ៉ាងវិញទៀតប្រការនេះក៏អាចទទួលបានពីទិដ្ឋភាពដោយសារការស្ថាបនាស្នាក់នៅនេះត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយខ្លាំងតាមប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយសង្គម និងធ្វើឡើងតាមអ៊ីនធឺណែត ដែលជាបរិយាកាសសម្រាប់មនុស្សមានអាយុ ឬចន្លោះជំនាន់ច្បាស់លាស់។

19 កម្មវិធី Software ដែលជាធម្មតាប្រើដោយទូរស័ព្ទ និងឧបករណ៍អេឡិចត្រូនិចយកតាមខ្លួនបាន។

ចម្រុះគ្នានៃមូលហេតុ បែបបទ/ប្រភេទនៃការធ្វើដំណើរ សញ្ជាតិ និងក្រុមអាយុដែលតំណាងឲ្យទិន្នន័យ ដំបូងនេះ។ ចំណុចនេះមានសារៈសំខាន់ បើគេពិចារណាថាគ្រប់បែបបទធ្វើដំណើរ ឬគោលបំណង អាយុ ឬភេទ គឺអ្នកចូលរួមក្នុងការស្ថាបនាស្នង់មតិនេះសុទ្ធតែរាយការណ៍ថាមានអន្តរសកម្មភាពជាមួយសហគមន៍ ក្នុងស្រុកក្នុងប្រទេសដែលពួកគេទស្សនា និងជាពិសេសគឺមានអន្តរសកម្មភាពជាមួយកុមារ។

ការសង្កេតលើកុមារ និងការប្រាស្រ័យ ទាក់ទងនឹងកុមារនៅក្នុងតំបន់

ក្នុងចំណោមអ្នកចូលរួមក្នុងការស្ថាបនាស្នង់មតិទាំង ៣១៦នាក់ ដែលឆ្លើយនឹងសំណួរស្តីពីការសង្កេត របស់ពួកគេលើកុមារ និងអន្តរសកម្មភាពជាមួយកុមារ និងមនុស្សវ័យក្មេងក្នុងតំបន់នេះ ភាគច្រើនបង្ហាញ ថាពួកគេបានប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយកុមារ។ ភាគច្រើន ប្រការនេះមានទម្រង់ជាការឃើញ ឬត្រូវ បានមនុស្សវ័យក្មេងព្យាយាមលក់វត្ថុអនុស្សាវរីយ៍ឲ្យពួកគេ(៨៥%) ឬសុំទានពីពួកគេ(៨១,២%) (សូមមើលរូបភាពទី៤)។ អ្នកចូលរួមភាគច្រើនក៏រាយការណ៍ថាបានឃើញកុមារដើររើសសំរាម(៤៩%) ធ្វើការតាមភោជនីយដ្ឋាន និងសណ្ឋាគារ(៤៨,៥%) និងសម្តែងសិល្បៈតាមចិញ្ចើមថ្នល់(៣៨%)។ អ្នកចូលរួមមួយចំនួនក៏បានអះអាងថាពួកគេបានឃើញកុមារ ឬមនុស្សវ័យក្មេង(អាយុក្រោម ១៨ឆ្នាំ) ធ្វើការជាអ្នកមគ្គុទ្ទេសក៍ទេសចរ(២៥,៥%) និងកាន់តែគួរឲ្យបារម្ភបំផុត គឺធ្វើការក្នុងបរកស៊ីផ្លូវ ភេទ(២០,៥%)។

អន្តរសកម្មភាពផ្សេងទៀតដែលត្រូវបានរាយការណ៍ជាញឹកញយរួមមានការជជែក ឬលេងកំសាន្ត ជាមួយកុមារ។ ត្រង់ចំណុចនេះ គេឧទាហរណ៍ឃើញការលើកឡើងដូចខាងក្រោម ៖

ជាញឹកញយ ពួកគេ(កុមារ) មករកខ្ញុំ និងចង់អនុវត្តការនិយាយភាសាអង់គ្លេស ហើយខ្ញុំក៏តែងតែរីករាយក្នុងការនិយាយជាមួយពួកគេអំពីជីវិតរបស់ពួកគេ។ (ស្ត្រី ជនជាតិអូស្ត្រាលី អាយុ៣៥ឆ្នាំ)

យើងនិយាយជាមួយកុមារជនបទ ពីព្រោះពួកគេមករកពួកយើង ប្រកបដោយការរំភើបចិត្តដោយបានជួប និងស្វាគមន៍ពួកយើង។ (ស្ត្រី ជនជាតិក្រូអាត អាយុ៣០ឆ្នាំ)

មានក្មេងស្រីម្នាក់មករកខ្ញុំនៅពេលខ្ញុំកំពុងអានសៀវភៅក្នុងសួនឧទ្យាន។ នាងនិយាយ ភាសាអង់គ្លេសបានយ៉ាងល្អបើតាមអាយុរបស់នាង ហើយខ្ញុំ និងនាងបានឲ្យចំណីត្រីក្នុង អាងត្រីជាមួយគ្នា។ (ស្ត្រី ជនជាតិអង់គ្លេស អាយុ៣៧ឆ្នាំ)

កុមារនឹងរត់មកក្រៅផ្ទះ ហើយស្វាគមន៍ និងត្រូវដៃជាក់អ្នក... (បុរស ជនជាតិកូស្តារីកា អាយុ៤៣ឆ្នាំ)

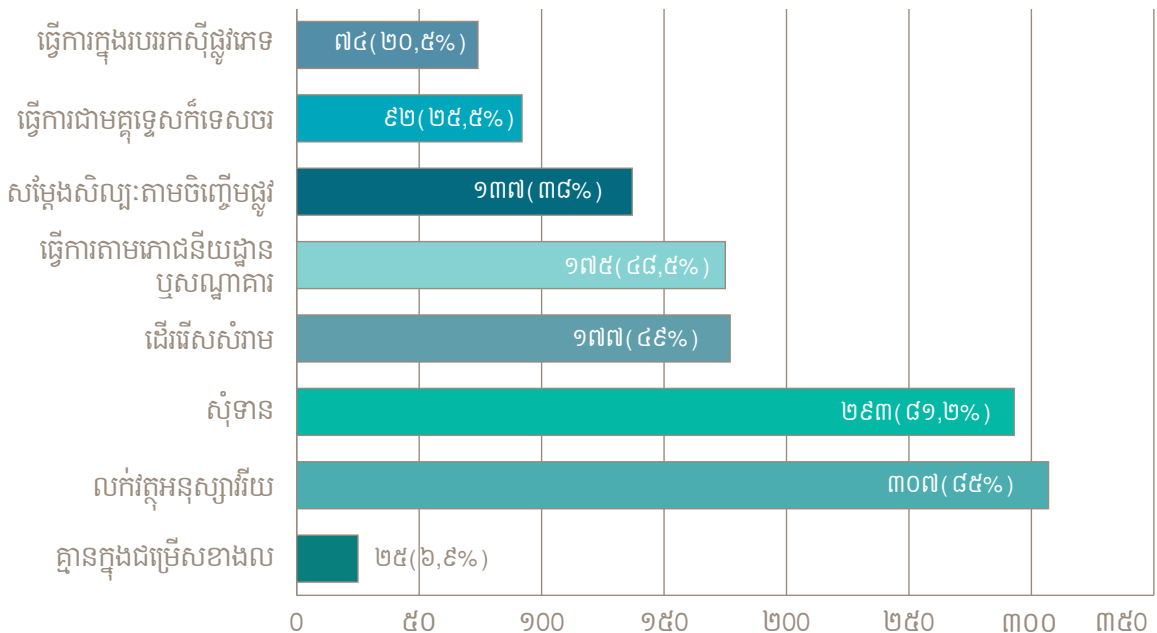
ជាញឹកញយ មានការសង្កត់ធ្ងន់ថាភ្ញៀវទេសចរនិយាយ/លេងកំសាន្តជាមួយកុមារ ពីព្រោះកុមារមករកពួក គេ(មិនមែនដោយសារមូលហេតុផ្សេងនោះទេ)។ ស្រដៀងគ្នានេះដែរ អ្នកដែលរាយការណ៍ថាបានថត រូបកុមារមានទំនោរបង្ហាញថាគេធ្វើបែបនេះដោយសារកុមារសុំឲ្យថត (អាចនិយាយប្រាប់ដោយផ្ទាល់ ឬដោយប្រយោល) ឬយ៉ាងហោចណាស់ ដើម្បីឲ្យកុមារសប្បាយចិត្ត។

ឧទាហរណ៍ អ្នកចូលរួមរាយការណ៍ថា "(កុមារ) សប្បាយចិត្ត និងសុំឲ្យយើងថតរូបឲ្យពួកគេ នៅពេលយើងដើរលេងថតទេសភាពក្នុងភូមិ" និងថាពួកគេបានចំណាយពេល "និយាយជាមួយកុមារ និងថតរូបពួកគេដើម្បីបង្ហាញពួកគេនៅលើអេក្រង"។ អ្នកចូលរួមម្នាក់ទៀតរាយការណ៍ថាបានជូនដំណើរ ប្រជាជនក្នុងស្រុកម្នាក់ ដោយកង់របស់គេ (នៅក្នុងភូមិមួយក្នុងប្រទេសឡាវ) ហើយត្រូវប្រជាជនក្នុងស្រុកអញ្ជើញឲ្យហូបអាហារជាមួយគ្រួសារប្រជាជនម្នាក់នោះ។ អ្នកចូលរួមម្នាក់នេះសង្កេតឃើញថា "កុមារចាប់អារម្មណ៍លើពួកយើង ហើយពួកគេថតរូបដោយប្រើម៉ាស៊ីនថតរបស់ខ្ញុំ"

(ការសង្កត់ធ្ងន់តាមប្រភពដើម)។

អ្នកចូលរួមផ្សេងទៀតក្នុងការស្ទាបស្ទង់មតិនេះ រាយការណ៍ថាបានប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយកុមារនៅពេលទៅ ទស្សនាសាលារៀន នៅពេលបង្រៀនភាសាអង់គ្លេស ឬនៅពេលធ្វើការងារ ឬកិច្ចការស្ម័គ្រចិត្តក្នុងតំបន់នេះ។ មានការរាយការណ៍ផងដែរពីការជួបជាមួយកុមារនៅពេលទស្សនាមណ្ឌលកុមារកំព្រា ឬកម្មវិធីស្នាក់នៅតាមផ្ទះ និងដោយកម្រ គឺប្រាស្រ័យទាក់ទងនឹងកុមារជាកូននៃមិត្តភក្តិ និងសមាជិកគ្រួសារនៅក្នុងតំបន់នេះ។ ភាគច្រើននៃអ្នកចូលរួមទាំងនេះ រាយការណ៍ថា តាមរយៈសកម្មភាពភ្ញៀវទេសចរតាមសហគមន៍ ដែលអ្នកចូលរួមក្នុងការស្ទាបស្ទង់មតិនិយាយថាពួកគេបានចូលរួមនៅពេលទៅលេងប្រទេសមួយក្នុងចំណោមប្រទេសទាំងបួននេះ មានការរំពឹងទុកថាមានអន្តរសកម្មភាពជាមួយកុមារ (សូមមើលរូបភាពទី៥)។

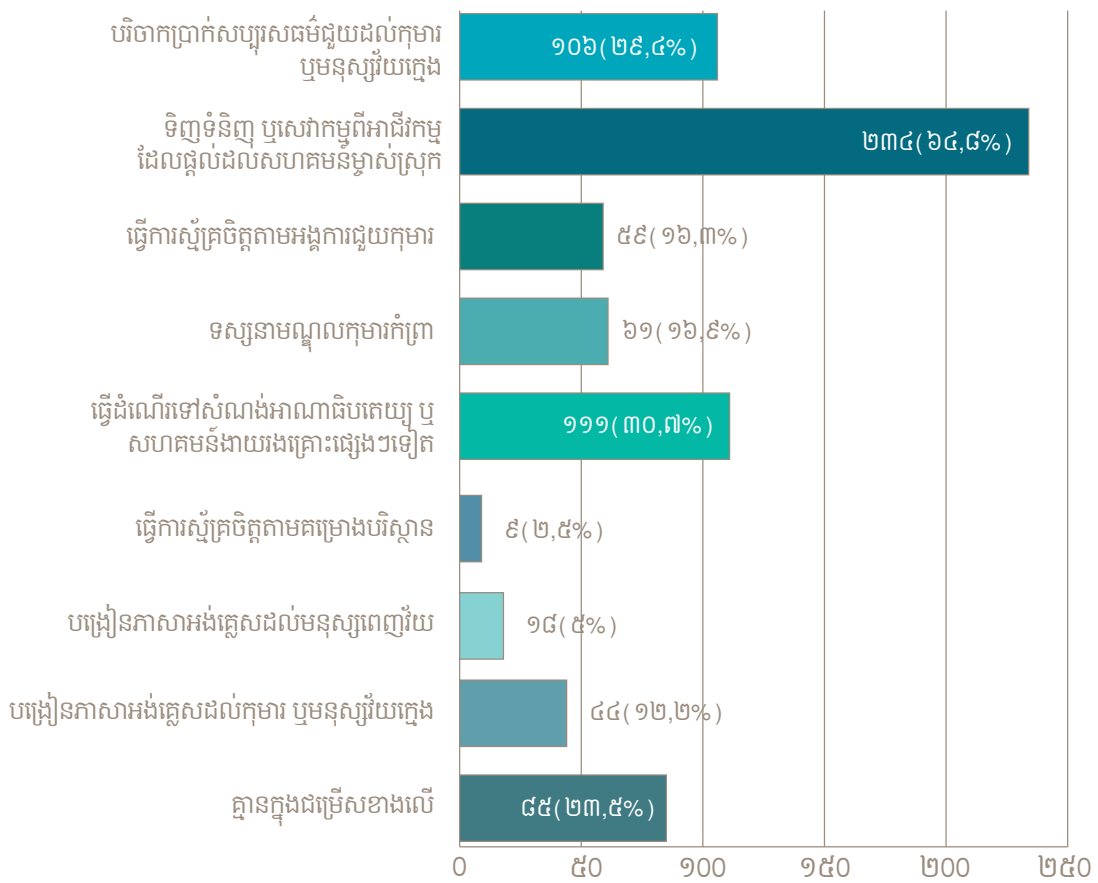
រូបភាពទី៤ ៖ ចម្លើយចំពោះសំណួរ "តើអ្នកមានឃើញកុមារ ឬមនុស្សវ័យក្មេង (អាយុក្រោម១៨ឆ្នាំ) ធ្វើសកម្មភាពដូចតទៅនៅក្នុងតំបន់នេះដែរឬទេ ?"

ជាទូទៅ អ្នកចូលរួមក្នុងការស្ទាបស្ទង់មតិនេះមានភាពទៀងត្រង់ចំពោះការប្រាស្រ័យទាក់ទងរបស់ពួកគេជាមួយកុមារ ហើយភាគច្រើនហាក់ដូចជាចង់ចាំច្បាស់អំពីអន្តរសកម្មភាពដែលពួកគេអាចនិយាយប្រាប់អ្នកដទៃដោយបើកចំហ។ ឧទាហរណ៍ អ្នកចូលរួមម្នាក់បានសរសេរថាគាត់បានឲ្យ

កុមារនូវ "ស្ត្រីគ្រាប់ ថតរូប និងបង្ហាញរូបថតលើអេក្រង់ម៉ាស៊ីនថតរបស់ខ្ញុំ"។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ដូចដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ សម្រាប់អ្នកចូលរួមមួយចំនួន បញ្ហាអាចមានភាពស្មុគស្មាញបន្តិច ហើយភាគច្រើនមានអារម្មណ៍ថាចាំបាច់ត្រូវសម្របតាមបរិបទ ពន្យល់ ឬបកស្រាយរកអំណះអំណាងចំពោះអន្តរសកម្មភាពរបស់ពួកគេជាមួយកុមារនៅក្នុងតំបន់នេះ ពិសេសនៅពេលនិយាយពីការនិយាយជាមួយ ឬថតរូបឲ្យកុមារ។

រូបភាពទី៥ ៖ សកម្មភាពរៀនសូត្រចរិតតាមសហគមន៍ដែលធ្វើឡើងដោយអ្នកចូលរួម ក្នុងការស្ទាបស្ទង់មតិក្នុងតំបន់នេះ

និន្នាការនេះ អាចបង្ហាញថាមានការយល់ដឹងក្នុងកម្រិតមួយស្តីពីបញ្ហាជុំវិញអន្តរសកម្មភាពរវាងកុមារ ម្ចាស់ស្រុក និងភ្ញៀវទេសចរ ត្រូវបានកត់សម្គាល់កាន់តែច្បាស់ បើនិយាយពីការពិភាក្សារបស់អ្នក ចូលរួមសំរាប់ពេលដែលពួកគេព្យាយាមជួយ ពួកគេបានឲ្យរបស់ខ្លះដល់កុមារ (ដូចជាអាហារ ឬសម្លៀកបំពាក់)។ ជាញឹកញយ នៅពេលព្យាយាមរៀបរាប់ពីអន្តរសកម្មភាពបែបនេះ អ្នកចូលរួមបង្ហាញ ក្តីមន្ទិលចំពោះអ្វីដែលពួកគេបានធ្វើ និងអ្វីដែលពិតជាសកម្មភាពត្រឹមត្រូវក្នុងស្ថានភាពបែបនោះ។ ឧទាហរណ៍ អ្នកចូលរួមជាស្ត្រីម្នាក់លើកឡើងថាមានពេលមួយនោះ នាងបាននាំកុមារម្នាក់ទៅភោជនីយ ដ្ឋានដើម្បីហូបអាហារថ្ងៃត្រង់ នាងបានពន្យល់ថា ៖

ក្មេងប្រុសម្នាក់នោះជាអ្នកលក់អីវ៉ាន់តាមចិញ្ចើមថ្នល់ ហើយខ្ញុំបដិសេធមិនទិញ អីវ៉ាន់របស់គេ ហើយចុងក្រោយ គេប្រាប់ខ្ញុំថា "វាមិនស្រួលដូចអ្នកថានោះទេ"

ហើយដើរចេញដោយយំផង។ ខ្ញុំអាណិតក្មេងនោះណាស់។ ក្រោយមកខ្ញុំបានជួបគេទៀត ហើយខ្ញុំក៏សុំជួបម្តាយរបស់គេ ប៉ុន្តែចុងក្រោយរឿងនេះមិនអាចទៅរួច ហេតុនេះ ខ្ញុំក៏ទិញអាហារថ្ងៃត្រង់ឲ្យគេជំនួសវិញ។ ការធ្វើបែបនេះអាចនៅតែជាការលើកកម្ពស់ការយល់ឃើញបែប "កំពូលអ្នកឧបត្ថម្ភករពីអឺរ៉ុប" ដែលខ្ញុំព្យាយាមបញ្ចៀសមិនឲ្យមាន។

(ជនជាតិអូស្ត្រាលី អាយុ៤០ឆ្នាំ)

បញ្ហាសីលធម៌ដែលអ្នកចូលរួមនេះលើកឡើង (ដោយប្រយោល) ពីកត្តាចិត្តសាស្ត្របែប "កំពូលអ្នកឧបត្ថម្ភករពីអឺរ៉ុប" ត្រូវបានរៀបរាប់កាន់តែច្បាស់ដោយអ្នកចូលរួមម្នាក់ទៀតដែលដំណាលពីការធ្វើដំណើរកំសាន្តរបស់នាងមកកាន់តំបន់នេះថា ៖

ស្ត្រីមួយចំនួននៅក្នុង...ក្រុមបានទិញសម្លៀកបំពាក់ និងសម្ភារៈសិក្សាចែកឲ្យកុមារក្នុងភូមិបណ្តែតទឹក (ប៉ុន្តែ) មគ្គុទ្ទេសក៍ទេសចរបានចែករបស់ទាំងនេះឲ្យកុមារក្នុងរបៀប (ឲ្យកុមាររុញគ្នា និងលោតដើម្បីចាប់យកអំណោយនេះ) ដែលធ្វើឲ្យខ្ញុំមិនស្រួលចិត្តសោះ។ (ជនជាតិអាមេរិក អាយុ៤០ឆ្នាំ)

បើទោះជាអន្តរសកម្មភាពបែបនេះធ្វើឡើងក្នុងបំណងល្អ បើតាមពាក្យសម្តីទាំងនេះ វាបង្ហាញច្បាស់ថាអ្នកចូលរួមនៅតែមានមន្ទិល ឬកង្វល់ពីឥទ្ធិពលនៃអន្តរសកម្មភាពរបស់ពួកគេលើកុមារ។ នៅក្នុងករណីចុងក្រោយខាងលើ វាមានលក្ខណៈច្បាស់ដែលអ្នកតំណាងឧស្សាហកម្មទេសចរណ៍ដូចជាមគ្គុទ្ទេសក៍ទេសចរ ត្រូវបានពិនិត្យពិចារណាដោយភ្ញៀវទេសចរពីឥទ្ធិពលដែលពួកគេមានចំពោះសហគមន៍ក្នុងស្រុក និងជាពិសេសលើកុមារ និងត្រូវបានរំពឹងដោយភ្ញៀវទេសចរឲ្យបង្ហាញនូវការយល់ដឹងពីវប្បធម៌នៅពេលដើរតួជាអន្តរការីរវាងក្រុមភ្ញៀវទេសចរ និងប្រជាជនក្នុងស្រុក។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ភាពស្ទាក់ស្ទើរ ឬមន្ទិលពីឥរិយាបថល្អបំផុតដែលត្រូវប្រព្រឹត្តចំពោះកុមារបង្ហាញពីគោលគំនិតកាន់តែរឹងមាំនៅក្នុងការពិភាក្សារបស់អ្នកចូលរួមក្នុងការស្ទាបស្ទង់មតិនេះចំពោះការឆ្លើយតបរបស់ពួកគេចំពោះកុមារដែលកំពុងសុំទាន ឬលក់អីវ៉ាន់នៅក្នុងតំបន់នេះ។

ការជួបប្រទះកុមារសុំទាន ឬលក់អីវ៉ាន់

ក្នុងចំណោមអ្នកចូលរួមក្នុងការស្ទាបស្ទង់មតិទាំង ៣១៦នាក់ ដែលឆ្លើយនឹងសំណួរស្តីពីការជួបប្រទះរបស់ពួកគេជាមួយកុមារសុំទាន មានអ្នកចូលរួម៧៨,៧% បានលើកឡើងថាពួកគេមិនបានឲ្យលុយដល់កុមារ ឬមនុស្សវ័យក្មេងសុំទាន នៅពេលពួកគេស្នាក់នៅក្នុងតំបន់នេះទេ។ ភាគច្រើននៃអ្នកដែលចៀសវាងការឲ្យលុយទៅកុមារសុំទានពន្យល់ពីសកម្មភាពរបស់ពួកគេដោយរំលឹកពីដំណោះស្រាយនិរន្តរភាព និងក្តីកង្វល់ ព្រមទាំងចង់កាត់បន្ថយការកេងប្រវ័ញ្ចលើកុមារដែលអាចកើតមាន។ ភាគច្រើននៃអ្នកចូលរួមមានការយល់ដឹងខ្ពស់អំពីចំណុចដែលថាបើកុមារនៅដើរសុំទានតាមចិញ្ចើមថ្នល់នោះពួកគេច្រើនតែមិនអាចទៅរៀននោះទេ និងអាចងាយរងគ្រោះពីការកេងប្រវ័ញ្ច ឬរំលោភបំពាន។ អ្នកចូលរួមភាគច្រើនក៏និយាយដែរថាការសុំទានមិនបានបង្កើនអំណាចដល់កុមារ ឬមិនមែនជាមធ្យោបាយល្អសម្រាប់បញ្ឈប់វដ្តនៃភាពក្រីក្រនោះទេ។ អ្នកចូលរួមមួយចំនួនក៏បានលើកឡើងពីចំណុចដែលពួកគេគិតថាជាជម្រើសដែលប្រសើរជាងនេះដូចជាការបរិច្ចាគលុយដល់អង្គការសប្បុរសធម៌ក្នុងស្រុក ឬឲ្យអាហារដល់កុមារវិញ។ គេខ្សោហ៍ឃើញការលើកឡើងដូចខាងក្រោម៖

ខ្ញុំគិតថាការឲ្យលុយទៅកុមារសុំទានធ្វើឲ្យបញ្ហាចេះតែបន្តទៅមុខ។ ទោះយ៉ាងណាក៏កុមារជាញឹកញយមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យទុកលុយនេះទេ។ បើអាច ខ្ញុំនឹងបរិច្ចាគលុយទៅឲ្យអ

ងការសប្បុរសធម៌ ឬគម្រោងសហគមន៍ក្នុងស្រុកជំនួសវិញ។ (ស្ត្រី ជនជាតិអូស្ត្រាលី អាយុ៣៦ឆ្នាំ)

ខ្ញុំបានទិញអាហារពេលល្ងាចឲ្យកុមារជាច្រើនដែលឈរនៅតាមចិញ្ចើមថ្នល់។ ខ្ញុំចង់ឲ្យ ចំណីអាហារដល់ពួកគេជាជាងឲ្យលុយទៅពួកគេ ព្រោះថាយើងមិនដឹងថាគេនឹង យកលុយ នោះទៅធ្វើអ្វីទេ។ (ស្ត្រី ជនជាតិញូវហ្សឺលែន អាយុ៤៦ឆ្នាំ)

ខ្ញុំបានទិញស្បែកជើងពីផ្សារប្រចាំតំបន់មួយឲ្យកុមាររស់តាមចិញ្ចើមថ្នល់ចំនួន៦នាក់។ ខ្ញុំបាននិយាយជាមួយពួកគេពីការដែលពួកគេចង់ទៅរៀននៅសាលា។ កុមារភាគ ច្រើនបាននិយាយថាពួកគេទៅរៀននៅសាលា ឬថាលុយដែលអ្នកឲ្យពួកគេនឹងជួយ ដល់ការអប់រំរបស់ពួកគេ ប៉ុន្តែខ្ញុំគិតថាចំណុចនេះគួរឲ្យសង្ស័យណាស់។ (ស្ត្រី ជនជាតិអាវ៉ាប៊ូមអេមីរ៉េត អាយុ២៧ឆ្នាំ)

(ខ្ញុំ) ជឿថាការឲ្យលុយទៅកុមារសុំទាននឹងបន្តឲ្យពួកគេស្ថិតក្នុងស្ថានភាពងាយរង គ្រោះ... (ខ្ញុំ) យល់ដឹងថាកុមារ និងមនុស្សវ័យក្មេងត្រូវបានជួញដូរឲ្យធ្វើជាកុមារសុំទាន។ (ស្ត្រី ជនជាតិកម្ពុជា អាយុ៣៣ឆ្នាំ)

ម៉្យាងវិញទៀត ចំពោះអ្នកដែលបានរាយការ ណ៍ថាបានឲ្យលុយទៅកុមារដែលសុំទាន (១៧,៥%នៃអ្នកចូលរួម) ភាគច្រើនហាក់ សម្គាល់ថាទង្វើនេះប្រហែលមិនមែនជា សកម្មភាពល្អបំផុតនោះទេ (ក្នុងរយៈពេល វែង) ប៉ុន្តែនិយាយថាពួកគេធ្វើបែបនេះដោយ សារក្តីអាណិត ពីព្រោះវា "លំបាកពេក" ក្នុង ការមិនឲ្យលុយដល់កុមារទាំងនោះ និង/ឬ ពីព្រោះពួកគេចង់ជួយកុមារទាំងនោះ។

"ខ្ញុំគិតថាការឲ្យលុយទៅអ្នកសុំទានធ្វើឲ្យបញ្ហា ចេះតែបន្តទៅមុខៗ ទោះយ៉ាងណា ក៏កុមារជា អ្វីៗមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យទុកលុយនេះទេ។ បើអាច ខ្ញុំនឹងបរិច្ចាគលុយទៅឲ្យអង្គការសប្បុរស ធម៌ ឬគម្រោងសហគមន៍ម្ចាស់ស្រុកជំនួសវិញ។"

ឧទាហរណ៍អ្នកចូល រួមជាស្ត្រីម្នាក់បាននិយាយថានាងបានឲ្យលុយ ពីព្រោះនាង "មិនអាចទប់ចិត្ត" ខ្លួនឯងបាន ហើយអ្នក ចូលរួមម្នាក់ទៀតរាយការណ៍ថាបានឲ្យលុយ ពីព្រោះ "ពួកគេមើលទៅកខ្វក់ និងគ្មានអាហារហូបធ្វើឲ្យ ខ្ញុំចង់ឲ្យលុយទៅពួកគេ"។ ប្រហែលដូចដែលគេខស្សាហ៍ព្រំបំផុត អ្នក ចូលរួមជាស្ត្រីម្នាក់និយាយថានាងតែងឲ្យលុយជាអ្វីៗ ដោយទទួលស្គាល់ថាស្របពេលជាមួយ គ្នានោះ "ខ្ញុំពុំគិតថាការឲ្យលុយនេះនឹងធ្វើ ឲ្យស្ថានភាពកាន់តែធ្ងន់ធ្ងរ ហេតុនេះអ្នកតែងតែមាន... មន្ទិលនៅពេលអ្នកឲ្យលុយទៅពួកគេ គឺអ្នកមិនមែនកំពុងជួយពួកគេនោះទេ"។

ការលើកឡើងទាំងនេះបង្ហាញថាអ្នកចូលរួមជាច្រើនចង់ជួយ ប៉ុន្តែអាចមិនច្បាស់ និងមិនអាចសម្រេច ចិត្តបានថាត្រូវជួយយ៉ាងណាទើបល្អបំផុត។ អ្វីដែលកាន់តែស្មុគស្មាញទៅទៀតគឺ ចម្លើយទាក់ទងនឹង ថាតើអ្នកចូលរួមបានទិញ អីវ៉ាន់ពីកុមារ ឬមនុស្សវ័យក្មេងដែលជាអ្នកលក់ ដែរឬយ៉ាងណា។ បើទោះជា ភាគច្រើននៃអ្នកចូលរួមចៀសវាងមិនមានអន្តរសកម្មភាពជាមួយកុមារក្នុងរបៀបបែបនេះ ពួកគេជាទូទៅ មិនសូវពិបាកចំពោះបញ្ហានេះដូចជាកុមារ សុំទានទាំងនោះទេ។ ត្រង់ចំណុចនេះ ត្រឹមតែ៥៣,២% នៃអ្នក ចូលរួមប៉ុណ្ណោះឆ្លើយថា ទេ នៅពេលត្រូវបានសួរថាតើពួកគេបាន ទិញទំនិញ ឬសេវាកម្មពីកុមារឬទេ ហើយ៣៤,៩%ឆ្លើយថា បាទ/ចាស។ ក្នុងចំណោមអ្នកដែលឆ្លើយថា ទេ ភាគច្រើនបង្ហាញថាពួកគេ បដិសេធមិនទិញទំនិញ ឬសេវាកម្មពីកុមារ ពីព្រោះពួកគេដឹងថាការទិញទំនិញ ឬសេវាកម្មពីកុមារកាត់

បន្ថយឱកាសរបស់កុមារក្នុងការទៅរៀន និងអាចនាំឲ្យពួកគេត្រូវបានកេងប្រវ័ញ្ច។ ជាថ្មីម្តងទៀត ពួកគេក៏ បានបង្ហាញថាពួកគេពិបាកចិត្តចំពោះចំណុចនេះ។ ហេតុនេះហើយគេឧស្សាហ៍ឃើញការលើកឡើងដូច ខាងក្រោម ៖

ការជួយកុមាររស់នៅតាមចិញ្ចើមថ្នល់ជារឿយៗគឺជាការសំរេចចិត្តដ៏លំបាកទាក់ទងនឹង បញ្ហាសីលធម៌។ អ្នកដឹងថាកុមារទាំងនេះគួរតែទៅសាលារៀន និងមិនគួរមកនៅតាម ចិញ្ចើមថ្នល់សុំទាន ឬលក់អីវ៉ាន់នោះទេ។ ក៏ប៉ុន្តែ វាពិតជាការលំបាកណាស់ក្នុងការដើរ ចេញពីពួកគេ ដោយដឹងថាពួកគេអាចចូលដេកដោយគ្មានអាហារក្នុងពោះនៅយប់នោះ។
(ស្ត្រី ជនជាតិអេស្បាញ អាយុ៣២ឆ្នាំ)

ម៉្យាងវិញទៀត ចំពោះអ្នកដែលបានទិញអីវ៉ាន់ពីអ្នកលក់ជាកុមារ/មនុស្សវ័យក្មេងមានហេតុ ផលផ្សេងៗគ្នាក្នុងការធ្វើបែបនេះ។ ជាធម្មតា ការទិញអីវ៉ាន់ពីកុមារត្រូវបានពន្យល់ថាជាការឆ្លើយតបចំពោះ ការទទួលបានរបស់

កុមារ ពីព្រោះពួកគេគិតថាតាមរយៈការធ្វើបែបនេះ គឺពួកគេកំពុងជួយ ពីព្រោះពួកគេមានក្តីអាណិត ឬក្នុងករណីខ្លះគឺគ្រាន់តែដោយសារទំនិញ/សេវាកម្មដែលលក់/ផ្តល់ជូននោះគឺជា "តម្រូវការចាំបាច់" ឬមិនអាចរកទិញបានពីអ្នកដទៃ (ពោលគឺពីមនុស្សពេញវ័យ)។ ការលើកឡើងដូចតទៅគឺជាឧទាហរណ៍ ៖

ខ្ញុំបានទិញអីវ៉ាន់ពីកុមារនៅចុងសប្តាហ៍ បន្ទាប់ពីខ្ញុំសួរពួកគេដោយផ្ទាល់អំពីការទៅ សាលារៀន។ ប្រសិនបើពួកគេចាំបាច់ត្រូវធ្វើការដើម្បីផ្គត់ផ្គង់គ្រួសារពួកគេដែលមាន ចំណូលខ្វះខាត និងដើម្បីអនុញ្ញាតឲ្យពួកគេបានទៅរៀននៅថ្ងៃធម្មតាខុសពីចុងសប្តាហ៍ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថារឿងនេះជាការសមរម្យ។ (ស្ត្រី ជនជាតិអូស្ត្រាលី អាយុ៣៥ឆ្នាំ)

ខ្ញុំមានអារម្មណ៍អាណិតពួកគេ ហើយចង់ជួយពួកគេ។

ហើយពួកគេក៏ទទួលខ្លាំងណាស់ដែរ។ (ស្ត្រី ជនជាតិអង់គ្លេស អាយុ៣៧ឆ្នាំ)

(ខ្ញុំ)ចង់ជួយពួកគេ។ រាល់ដងខ្ញុំតែងទិញទំនិញនៅច្រកចេញពីកន្លែងភ្ញៀវទេសចរ ចូលទស្សនាដូចដែលខ្ញុំធ្លាប់ចាយលុយនៅទីនោះ តែឥឡូវ (ខ្ញុំទិញអីវ៉ាន់ពីកុមារ) ហើយចែកឲ្យអ្នកដទៃ។ (ស្ត្រី ជនជាតិអូស្ត្រាលី អាយុ៣៨ឆ្នាំ)

ពួកគេនិយាយថាពួកគេទៅសាលារៀននៅពេលព្រឹក ហើយធ្វើការនៅពេលរសៀល។

(ខ្ញុំ) គិតថាការជួយរកចំណូលចិញ្ចឹមជីវិតសម្រាប់គ្រួសារគឺជារឿងល្អ។ (ស្ត្រី ជនជាតិអូស្ត្រាលី អាយុ៤៤ឆ្នាំ)

អ្នកចូលរួមទាំងនេះពិតជាមានការពិចារណាហ្មត់ចត់អំពីជម្រើសប្រើប្រាស់របស់ពួកគេ នៅពេលធ្វើដំណើរ។ ពួកគេរាយការណ៍ថាបានព្យាយាមយ៉ាងយកចិត្តទុកដាក់ក្នុងការស្វែងយល់ពីជីវិតរបស់កុមារដែលពួកគេ បានប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយ ហើយពិតជាបានចំណាយពេលមិនត្រឹមតែស្វែងយល់ពីចម្ងល់ទាំងនេះនោះ ទេ ថែមទាំងវាយតម្លៃពីភាពមានកម្រិតនៃជម្រើសដែលមានសម្រាប់ពួកគេ និងឥទ្ធិពលដែលអាចមាននៃជម្រើសរបស់ពួកគេ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ជារួមអ្នកចូលរួមជារឿយៗនៅតែមិនមានភាពប្រាកដប្រជា អំពីវិធីល្អបំផុតដើម្បីឆ្លើយតបចំពោះកុមារលក់ដូរ ឬសុំទាន។ ភាពមិនប្រាកដប្រជានេះបង្ហាញឡើងផងដែរ តាមរយៈការពិភាក្សារបស់អ្នកចូលរួមអំពីរបៀបដែលពួកគេបានឆ្លើយតបចំពោះករណីការរំលោភបំពាន និង កេងប្រវ័ញ្ចដែលពួកគេបានឃើញនៅពេលស្នាក់នៅក្នុងតំបន់នេះ។

ការជួបប្រទះការកេងប្រវ័ញ្ច/ រំលោភបំពានលើកុមារនៅពេលធ្វើដំណើរ

នៅពេលត្រូវបានសួរថាតើពួកគេមានឃើញរឿងអ្វីមួយដែលធ្វើឲ្យពួកគេគិតថា កុមារ ឬមនុស្សវ័យក្មេងអាចកំពុងជួបប្រទះ ឬប្រឈមនឹងហានិភ័យនៃការរំលោភបំពាន ឬការកេងប្រវ័ញ្ចដែរឬទេ ៥៧,១% នៃអ្នកចូលរួមនិយាយថា បាទ/ចាស។ ភាគច្រើននៃការរំលោភបំពាន ឬកេងប្រវ័ញ្ចសំដៅលើកុមារលក់ទំនិញ ឬសុំទាន និងត្រូវបានប្រើដោយមនុស្សពេញវ័យ (ក្នុងករណីខ្លះ គឺម្តាយឪពុករបស់កុមារទាំងនោះ) ឲ្យដើរតួធ្វើយ៉ាងណាឲ្យភ្ញៀវទេសចរអាណិត។ អ្នកចូលរួមខ្លះទៀត និយាយពីការរំលោភសិទ្ធិ ក្នុងការទទួលបានការអប់រំ និង/ឬកុមារភាពរបស់កុមារ ហើយគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍គឺមានអ្នកចូលរួមមួយចំនួនតូចយល់ថាការធ្វើអាជីវកម្មពាក់ព័ន្ធនឹងកុមារ និងវប្បធម៌ក្នុងស្រុកជាធាតុផ្សំដែលមានបញ្ហារបស់ខស្សាហកម្មទេសចរណ៍ (ដូចជាវាយការណ៍ថាកុមារត្រូវបានប្រាប់ឲ្យ "ស្លៀកពាក់ក្នុងសម្លៀកបំពាក់ប្រពៃណីដើម្បីថតរូប" និងកុមារក្នុងមណ្ឌលកុមារកំព្រាត្រូវបាន "យកចេញពីសាលារៀនឲ្យមកសម្តែង" ឲ្យភ្ញៀវទេសចរទស្សនា គឺជាឧទាហរណ៍នៃការរំលោភបំពាន)។ អ្នកចូលរួមជាច្រើនក៏និយាយពីការកេងប្រវ័ញ្ចផ្លូវភេទលើកុមារដោយលើកឡើងពីពេលដែលពួកគេបានឃើញ (ជាធម្មតា) ក្មេងស្រីៗ (និងជួនកាលក្មេងប្រុសៗ) នៅជាមួយបុរស "ជនដែលមកពីលោកខាងលិច" ចំណាស់ ៖ នេះជាស្ថានភាពដែលពួកគេយល់ថាជាបញ្ហាដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ។ គួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍នោះគឺ គ្រប់អ្នកចូលរួមទាំងអស់ដែលពិភាក្សាពីការបានឃើញប្រភេទនៃការកេងប្រវ័ញ្ច

"ជាអ្វីយៗ អ្នកនឹងឃើញមនុស្សពេញវ័យម្នាក់លាក់ខ្លួន (ក្បែរនោះ) ជំរុញឲ្យកុមារជជែកជាមួយភ្ញៀវទេសចរៗ ជាអ្វីយៗ ខ្ញុំចង់នៅជាមួយកុមារទាំងនោះឲ្យយូររហូតដល់តាមដែលអាចធ្វើបាន ក្តីសង្ឃឹមខុសរបស់ខ្ញុំ (គឺ) ជឿថាការធ្វើបែបនេះនឹងរក្សាពួកគេឲ្យនៅឆ្ងាយពីអ្នកបញ្ជារបស់ពួកគេ។ គ្រប់ពេលខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាមិនដឹងថាជួយបែបណានោះទេ។"

ទាំងនេះបានលើកឡើងថាវាធ្វើឲ្យពួកគេមានអារម្មណ៍ខ្លាំងអើម ក្រៀមក្រំ មានកង្វល់ ឬព្រួយបារម្ភ មិនដឹងថាត្រូវជួយបែបណា បន្ទោសខ្លួនឯង ខឹង និង/ឬអន្ទះសារ ដោយសង្កេតឃើញឧទាហរណ៍ដូចជា ៖
ជាអ្វីយៗ អ្នកនឹងឃើញមនុស្សពេញវ័យម្នាក់លាក់ខ្លួន (ក្បែរនោះ) ជំរុញឲ្យកុមារជជែកជាមួយភ្ញៀវទេសចរ។ ជាអ្វីយៗ ខ្ញុំចង់នៅជាមួយកុមារទាំងនោះឲ្យយូររហូតដល់តាមដែលអាចធ្វើបាន ក្តីសង្ឃឹមខុសរបស់ខ្ញុំ (គឺ) ជឿថាការធ្វើបែបនេះនឹងរក្សាពួកគេឲ្យនៅឆ្ងាយពីអ្នកបញ្ជារបស់ពួកគេ។ គ្រប់ពេល ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាមិនដឹងថាជួយបែបណានោះទេ។ (មិនបានផ្តល់ព័ត៌មានពីភេទ សញ្ជាតិ និងអាយុ)
ជំនួសឲ្យការទៅសាលារៀន កុមារជាច្រើននៅតាមចិញ្ចើមថ្នល់ និងឆ្នេរសមុទ្រលក់សៀវភៅ ខ្សែដៃ ផ្លែឈើ ។ល។ ខ្ញុំចូលចិត្តនិយាយជាមួយពួកគេ ហើយពួកគេចូលចិត្តអនុវត្តកាសាអង់គ្លេស ប៉ុន្តែខ្ញុំមានអារម្មណ៍មិនល្អដែលពួកគេត្រូវបានម្តាយឪពុកពួកគេបង្ខំឲ្យធ្វើការ ហើយបាត់បង់ឱកាសទៅទទួលបានការអប់រំបានត្រឹមត្រូវនៅសាលារៀន។ (ស្ត្រី ជនជាតិអូស្ត្រាលី អាយុ២៦ឆ្នាំ)

ចំនួនបុរសវ័យចំណាស់នៅលើធ្វើឲ្យខ្ញុំមានអារម្មណ៍មិនល្អ និងលែងស្ងប់សប្បាយជាមួយ
ការធ្វើដំណើរ។ (ស្ត្រី ជនជាតិញ៉ូហ្សីលីស អាយុ៤៥ឆ្នាំ)

(ខ្ញុំបានឃើញ) ក្មេងស្រី (អាយុ៥-៦ឆ្នាំ) លក់ក្តុអនុស្សាវរីយ៍។ (ខ្ញុំ) ចេះតែគិតថាពិត
ជាមានមនុស្សនៅពីក្រោយដែលបង្ខំឲ្យនាងធ្វើបែបនេះ និងរំលោភបំពានលើនាងមិន
ថានាងលក់ក្តុអនុស្សាវរីយ៍ដាច់ ឬក៏អត់ក៏ដោយ។ ខ្ញុំសម្រេចចិត្តថាមិនទិញអីវ៉ាន់ពី
នាង ប៉ុន្តែខ្ញុំនៅតែនឹកឃើញរឿងនោះហាក់នៅស្រស់ៗនឹងភ្នែក ហើយវាធ្វើឲ្យខ្ញុំខូចចិត្ត
បន្ទាប់មកយំជាច្រើនម៉ោង។ (ស្ត្រី ជនជាតិអាមេរិក អាយុ៣០ឆ្នាំ)

(ការឃើញ) នារីវ័យក្មេងត្រូវបានកេងប្រវ័ញ្ចក្នុងទេសចរណ៍ផ្លូវភេទ ពិតជាធ្វើឲ្យ (ខ្ញុំ)
មានអារម្មណ៍ស្អប់ខ្ពើម ហើយបានចាកចេញពី ទីនោះឆាប់ជាងរយៈ ពេល
ដែលបានគ្រោងទុកដោយសារ តែរឿងនេះ។ (ស្ត្រី ជនជាតិអាមេរិក អាយុ៣០ឆ្នាំ)
អារម្មណ៍ខឹង អន្ទះសារ និង/ឬមានកង្វល់ពិតជាផ្សារភ្ជាប់នឹងចំណុចដែលស្ត្រីតែពាក់
កណ្តាល (៤៩,៥%) នៃអ្នកឆ្លើយតបយល់ថាពួកគេត្រូវចូលរួមទទួលខុសត្រូវ ចំពោះកុមារ
និងមនុស្សវ័យក្មេងក្នុងស្រុក ក្នុងពេលធ្វើដំណើរ ប៉ុន្តែត្រឹមតែ១៩,៥%នៃអ្នកឆ្លើយតប
យល់ថាពួកគេមានព័ត៌មានគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីការពារកុមារ និងមនុស្សវ័យក្មេងក្នុងស្រុក
ដែលពួកគេបានជួបនៅកន្លែងសាធារណៈ។ ចំណុចនេះត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងការលើក
ឡើងពីភ្ញៀវទេសចរដែលត្រូវបានស្នាបស្នង់មតិដូចតទៅ៖

ខ្ញុំយល់ថាខ្ញុំត្រូវចូលរួមទទួលខុសត្រូវ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនដឹងថាតើខ្ញុំអាចធ្វើអ្វីបានដើម្បីឲ្យវា
ត្រូវនោះទេ។ (ស្ត្រី ជនជាតិអូស្ត្រាលី អាយុ៣៨ឆ្នាំ)

ដោយមិនដឹងពីរបៀបល្អសម្រាប់ដើម្បីដោះស្រាយ (បញ្ហា) ខ្ញុំជឿយៗយល់ថាខ្លួនឯង
ហាក់ដូចគ្រាន់តែជាអ្នកចាំសង្កេតប៉ុណ្ណោះ។ (បុរស ជនជាតិអាមេរិក អាយុ៣៧ឆ្នាំ)

ខ្ញុំមានព័ត៌មានខ្លះស្តីពីកន្លែងដែល
អាចទទួលបានការជួយបើ
(ខ្ញុំ) ត្រូវការ ប៉ុន្តែ (វា)
មិនដែលគ្រប់គ្រាន់នោះទេ។ (ស្ត្រី
ជនជាតិអូស្ត្រាលី អាយុ៥៤ឆ្នាំ)

**"ខ្ញុំយល់ថាខ្ញុំត្រូវចូលរួមទទួលខុសត្រូវ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនដឹង
ថាតើខ្ញុំអាចធ្វើអ្វីបាន ដើម្បីឲ្យវាត្រូវនោះទេ។"**

ខ្ញុំយល់ថាខ្ញុំចង់ធ្វើឲ្យបានច្រើនជាងនេះដោយសារខ្ញុំ ដឹងពី...ស្ថានភាពនេះ។
ខ្ញុំគ្រាន់តែមិនមានធនធាន ជំនាញ និងចំណេះដឹងចាំបាច់ដើម្បីធ្វើវា។
(ស្ត្រី ជនជាតិហ្វាំងឡង់ អាយុ២០ឆ្នាំ)

បើទោះជាអ្នកចូលរួមមួយចំនួនរាយការណ៍ថា បានអនុវត្តសកម្មភាពដើម្បីជួយកុមារដែលត្រូវការការជួយ
(ក្នុងករណីជាច្រើន ការរាយការណ៍ទៅឲ្យប៉ូលីស និងកាន់តែញឹកញាប់ទៅទៀត គឺរាយការណ៍ទៅឲ្យ
បុគ្គលិកនៅតាមអង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាល ឬអង្គការសប្បុរសធម៌²⁰) ជាពិសេសទាក់ទងនឹងការកេង
ប្រវ័ញ្ចផ្លូវភេទលើកុមារ ក៏អ្នកចូលរួមក្នុងការស្នាបស្នង់មតិនេះជឿយៗរាយការណ៍ថាពួកគេមិនមាន
សមត្ថភាពគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីជួយ ឬថាការរាយការណ៍របស់ពួកគេមិនត្រូវបាននរណាជួយអើពើនោះឡើយ។
ការលើកឡើងតទៅបង្ហាញពីនិន្នាការនេះ ៖

20 ឧទាហរណ៍ អ្នកចូលរួមម្នាក់រាយការណ៍ថាបាន "ឃើញកុមារអនាថាតូចម្នាក់នៅតាមឆ្នេរសមុទ្រដែលកំពុងគ្រុនក្តៅខ្លាំង"។ អ្នកចូលរួមនេះបាននៅរង់ចាំជាមួយកុមារ និង "ទូរស័ព្ទទៅបណ្តាញសុវត្ថិភាពកុមារឲ្យមកជួយយកកុមារទៅរកដ្ឋប័ណ្ណិក"។

ខ្ញុំបានឃើញកុមារពីរនាក់នៅហាងកាហ្វេជាមួយបុរសៗដែលប្រាប់ខ្ញុំថាកុមារទាំងនោះជាកូនរបស់មិត្តស្រីពួកគេ។ កុមារទាំងនោះពិតជាមិនសប្បាយចិត្តទេ ហើយខ្ញុំមិនជឿរឿងនោះទេ។ ខ្ញុំគ្មានឱកាសនិយាយជាមួយកុមារទាំងនោះដោយផ្ទាល់ទេ ហើយចេះតែភ័យមិនហ៊ាននៅក្បែរនោះទៀត ខ្ញុំយល់ថាខ្ញុំមិនអាចរាយការណ៍ករណីនេះទៅឲ្យប៉ូលីសទេ។ ខ្ញុំនៅតែឆ្ងល់អំពីកុមារទាំងពីរនាក់នោះ ហើយសង្ឃឹមថាពួកគេមិនមានបញ្ហា។ (ស្រ្តី ជនជាតិអូស្ត្រាលី អាយុ៣៥ឆ្នាំ)

...យើងបានឃើញកុមារីកុនុងសុរុកមុនាក់នៅជាមួយបុរសសុបកែសចំណាស់ម្នាក់។ យើងមានកង្វល់ថា នាងអាចប្រឈមនឹងការរំលោភបំពាន/កេងប្រវ័ញ្ច ហើយរាយការណ៍រឿងនេះទៅឲ្យប៉ូលីស។ ពួកយើងពួកយើងមិនច្បាស់ថាប៉ូលីសនឹងឆ្លើយតបចំពោះការរាយការណ៍របស់ពួកយើងឲ្យបានច្រើនបំផុតតាមដែលពួកគេអាចធ្វើបានឬយ៉ាងណានោះទេ។ (ស្រ្តី ជនជាតិអូស្ត្រាលី អាយុ២៤ឆ្នាំ)

ខ្ញុំបានឃើញបុរសជនដែលមកពីលោកខាងលិចចំណាស់ម្នាក់ជាមួយកុមារីជាច្រើននៅឆ្នេរសមុទ្រ។ វាមើលទៅគួរឲ្យសង្ស័យ ហើយខ្ញុំមានអារម្មណ៍មិនស្រួល។ ខ្ញុំបានព្យាយាមទូរស័ព្ទទៅបណ្តាញទូរស័ព្ទសុវត្ថិភាពកុមារ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនអាចទូរស័ព្ទចូលសោះ ហេតុនេះខ្ញុំក៏រាយការណ៍រឿងនេះទៅឲ្យប៉ូលីស (ដែលនិយាយថាពួកគេមិនអាចធ្វើអ្វីបានទេ លុះត្រាតែបុរសនោះនាំកុមារីចូលបន្ទប់សណ្ឋាគារ)។ ខ្ញុំខឹង និងអន្ទះសារជាខ្លាំងដោយមិនដឹងថាត្រូវជួយដោយរបៀបណា។ (ខ្ញុំបានជួប) រឿងដូចគ្នានៅគោលដៅទេសចរណ៍បន្ទាប់របស់ខ្ញុំ។ បុរសជនដែលមកពីលោកខាងលិចចំណាស់ម្នាក់ជាមួយកុមារីជាច្រើន មាននៅគ្រប់ទីកន្លែង នៅរដ្ឋសាលដឹកស្រា-ល- ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនដឹងថាត្រូវជួយដោយរបៀបណា។ ខ្ញុំពិបាកនឹងប្រឈមនឹងរឿងនេះ ហើយវាប៉ះពាល់ដល់អារម្មណ៍ខ្ញុំខ្លាំង ហើយខ្ញុំនឹងមិនត្រឡប់មកទីនេះទៀតទេ។ (ស្រ្តី ជនជាតិអូស្ត្រាលី អាយុ៣៦ឆ្នាំ)

ដូចអ្នកចូលរួមនេះដែរ អ្នកឆ្លើយតបមួយចំនួនបង្ហាញថាការជួបប្រទះព្រឹត្តិការណ៍ដែលពួកគេគិតថាទាក់ទង នឹងការកេងប្រវ័ញ្ច ឬរំលោភបំពានលើកុមារ និងមនុស្សវ័យក្មេងប៉ះពាល់ជាអវិជ្ជមាន ដល់ការសម្រាកវិស្វកម្មរបស់ពួកគេហើយថាពួកគេអាចកាត់បន្ថយរយៈពេលស្នាក់នៅកន្លែង ជាក់លាក់ ឬមិនត្រឡប់ទៅកន្លែងនោះវិញដោយសារតែជួបរឿងទាំងនេះ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ក៏អ្នកចូលរួមជាច្រើនបានលើកឡើងថាពួកគេមិនបានរាយការណ៍ពីកង្វល់របស់ពួកគេ (២២,២%) ឬថានៅពេលដែលពួកគេរាយការណ៍ក៏ពួកគេភាគច្រើនប្រាប់ពីរឿងនេះដល់អ្នកដំណើរផ្សេងទៀត (៦១,៣%)។ បើទោះជាប្រការនេះជូនកាលបណ្តាលមកពីកង្វះការជឿទុកចិត្តលើអាជ្ញាធរមូលដ្ឋាន ជូនកាលវាភ័យអាចបណ្តាលមកពីការមិនដឹងថាត្រូវរាយការណ៍រឿងនេះទៅនរណា(ផ្សេងទៀត)។ ចំណុចចុងក្រោយនេះ ស្របគ្នាទៅនឹងលទ្ធផលដែលថា ៤៨,២%នៃអ្នកចូលរួមបង្ហាញថាពួកគេមិនបានទទួលព័ត៌មានពីរបៀបការពារកុមារ និងមនុស្សវ័យក្មេងក្នុងតំបន់នេះពីការរំលោភបំពាន/កេងប្រវ័ញ្ច មុនពេល ឬក្នុងអំឡុងពេលធ្វើដំណើររបស់ពួកគេ។ ក្នុងចំណោមអ្នកដែលទទួលបានព័ត៌មានបែបនេះ ត្រឹមតែ១៥,៦% ប៉ុណ្ណោះ

"ខ្ញុំយល់ថាខ្ញុំចង់ធ្វើឲ្យបានច្រើនជាងនេះ ដោយសារខ្ញុំដឹងពី...ស្ថានភាពនេះ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែមិនមានធនធាន ជំនាញ និងចំណេះដឹងចាំបាច់ដើម្បីធ្វើវា"

ដែលបានទទួលព័ត៌មានបែបនេះមុនពេលមកដល់កន្លែងគោលដៅរបស់ពួកគេ (អ្នកផ្សេងទៀត ទទួលព័ត៌មានបែបនេះនៅកន្លែងគោលដៅ (២៧,១%) ឬនៅពេលពួកគេចាកចេញទៅវិញ (៤,៤%)។ លើសពីនេះទៅទៀត អ្នកចូលរួមមួយចំនួនដែលមិនបានរាយការណ៍ពីការកេងប្រវ័ញ្ច ឬរំលោភបំពាន បង្ហាញថាពួកគេមិនយល់ថាពួកគេត្រូវមានការទទួលខុសត្រូវ ដោយនិយាយថាការទទួលខុសត្រូវក្នុង ការថែរក្សាកុមារមនុស្សវ័យក្មេងក្នុងស្រុកនៅកន្លែងសាធារណៈគឺជាបន្ទុករបស់រដ្ឋាភិបាល/សមាជិកសភា មន្ត្រីច្បាប់ និងបុគ្គលិក។ លើសពីនេះ អ្នកចូលរួមមួយចំនួនយល់ថាវាមិនសមរម្យសម្រាប់ពួកគេក្នុង ការវិនិច្ឆ័យទៅលើវប្បធម៌របស់អ្នកដទៃ ឬធ្វើអន្តរាគមន៍លើបញ្ហារបស់ប្រជាជនក្នុងស្រុក ឬថាវាអាចមាន គ្រោះថ្នាក់ក្នុងការធ្វើអន្តរាគមន៍។ ជាញឹកញយ អ្នក ចូលរួមបាននិយាយថាពួកគេស្នាក់នៅក្នុងការប្រាប់អ្នក

"ខ្ញុំបានឃើញ បុរសជនជាតិអឺរ៉ុបចំណាស់ ម្នាក់ជាមួយកុមារីជាច្រើននៅឆ្នេរ សមុទ្រ។ វាមើលទៅគួរឲ្យសង្ស័យ ហើយខ្ញុំមានអារម្មណ៍មិនស្រួល។ ខ្ញុំបាន ព្យាយាមចូរស្រែកទៅបណ្តាញចូរស្រែកសុំត្រូវ កុមារ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនអាចចូរស្រែកចូលសោះ ហេតុ នេះខ្ញុំក៏រាយការណ៍រឿងនេះទៅឲ្យប៉ូលិស (ដែលនិយាយថាពួកគេមិនអាចធ្វើអ្វីបានទេ លុះត្រាតែបុរសនោះនាំកុមារីចូលបន្ទប់សណ្ឋា ការ)។ ខ្ញុំខឹង និងអន្ទះសារជាខ្លាំងដោយមិន ដឹងថាត្រូវជួយដោយរបៀបណា។"

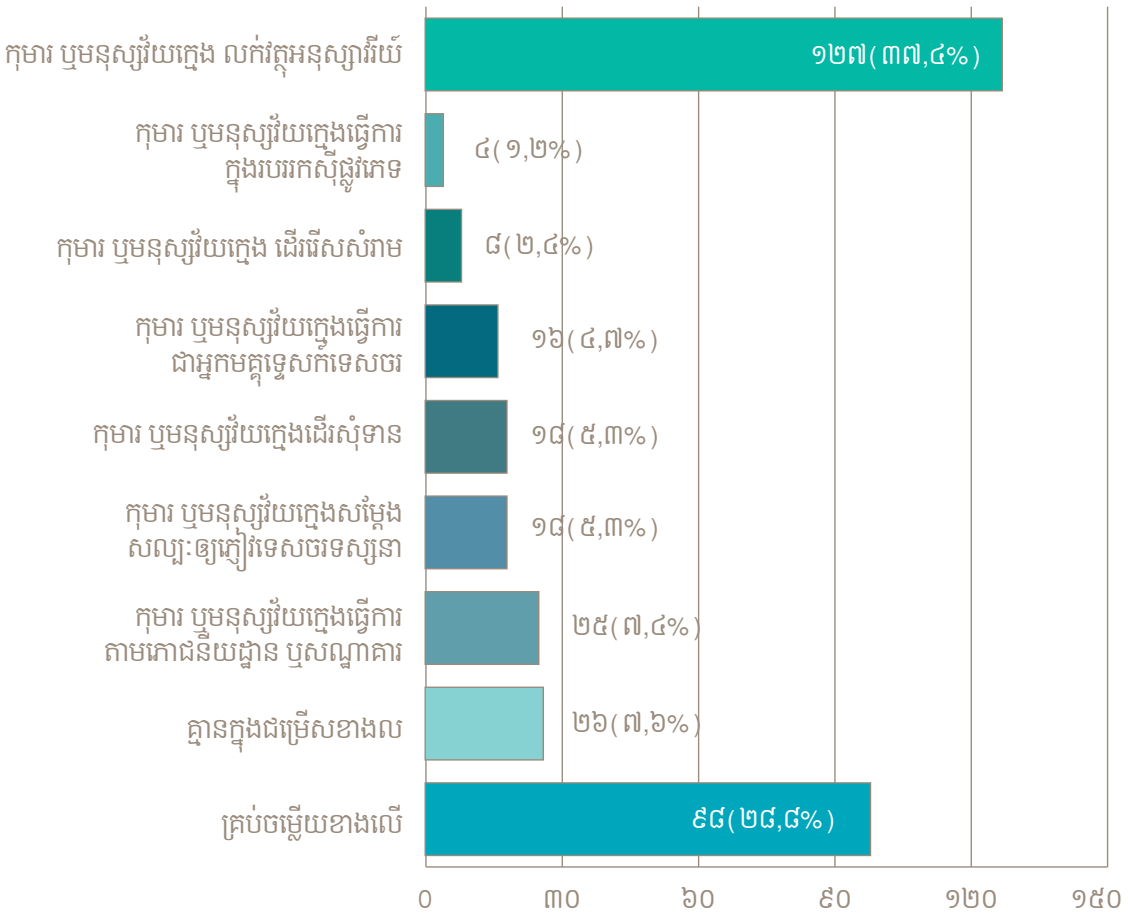
ដទៃពីកង្វល់របស់ពួកគេ ពីព្រោះពួកគេមិនមាន ភាពប្រាកដប្រជាគ្រប់គ្រាន់អំពីរឿងដែល កំពុងកើតឡើង ហើយមនុស្សមួយចំនួនតូច លើកឡើងថាពួកគេមិនគិតថាការ រាយការណ៍ ពីស្ថានភាពនោះនឹងនាំឲ្យមានការផ្លាស់ ប្តូរនោះទេ ដោយចាត់ទុករឿងនោះថាជា "កត្តាដែលមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបាន"។ ជាការពិតណាស់ នៅក្នុងករណីខ្លះ ការខកខានមិនបានរាយការណ៍ គឺអាចបណ្តាល មកពីការយល់ឃើញថាភាគច្រើននៃ ឥរិយាបថបែបនោះ គឺជារឿងច្រៀមមិនផុត។ ឧទាហរណ៍ ៣៧,៤% នៃអ្នកឆ្លើយតប គិតថារឿងដែលកុមារ ឬមនុស្សវ័យក្មេង លក់រត់អនុស្សាវរីយ៍ គឺត្រូវអត់ឱន ឬទទួលយក បានដោយសហគមន៍ក្នុងស្រុក។ អ្នកចូលរួម មួយចំនួនក៏គិតថាសហគមន៍ក្នុងស្រុកក៏អាច អត់ឱន ឬទទួលយកបាននូវរឿងដែលកុមារ

ឬមនុស្សវ័យក្មេងដើរសុំទាន កុមារសម្តែងសិល្បៈឲ្យភ្ញៀវទេសចរទស្សនា ឬធ្វើការតាមសណ្ឋាគារ ឬភោជនីយដ្ឋាន។ បើទោះជាត្រឹមតែអ្នកចូលរួម ១,២% គិតថារឿងដែលកុមារ ឬមនុស្សវ័យ ក្មេងធ្វើការក្នុងបរិវេណស៊ីផ្សារក៏ត្រូវបានប្រជាជនម្ចាស់ស្រុក អត់ឱន ឬទទួលយក ២៨% នៃអ្នកឆ្លើយ តបបង្ហាញថាពួកគេគិតថាការរួមផ្សំគ្នានៃឥរិយាបថកេងប្រវ័ញ្ចទាំងនេះ អាចបណ្តាលមកពីប្រជាជន ម្ចាស់ស្រុកចាត់ទុកវាថាជារឿងធម្មតា ឬមកពីប្រជាជនម្ចាស់ស្រុក (រួមទាំងអាជ្ញាធរមូលដ្ឋាន) មិនអើពើយកភ្នែកមើលតែម្តង (សូមមើលរូបភាពទី៦)។

ក្នុងករណីជាច្រើន អ្នកចូលរួមក្នុងការស្ទាបស្ទង់មតិពិតជាញែកចេញពីគ្នារវាងការអត់ឱន និងការទទួលយកនៃឥរិយាបថទាំងនេះ ដោយលើកឡើងថាពួកគេគិតថាការអនុវត្តបែបនេះអាចនឹង ត្រូវបានគេចាត់ទុកថាជារឿងធម្មតាយូរៗទៅ។ ជាពិសេស ពួកគេហាក់ដូចជាគិតថាការគិតថារឿង ធម្មតានេះបានកើតឡើង ក៏ព្រោះតែតម្រូវការសេដ្ឋកិច្ច និងជួនកាលជាតម្រូវការចំណីអាហារ "ដើម្បីរស់" របស់គ្រួសារ និងសហគមន៍អាស្រ័យលើកុមាររកប្រាក់ចំណូលតាមរយៈវិស័យទេសចរណ៍។

ជាមួយមានការយល់ឃើញយ៉ាងច្បាស់ក្នុងចំណោមអ្នកចូលរួមថា ឥរិយាបថទាំងនេះត្រូវបានអត់ធាន ដោយសហគមន៍ម្ចាស់ស្រុក (ពីព្រោះពួកគេនៅស្ងៀម)។ ការយល់ឃើញបែបនេះ ពិតជាផ្សំនឹងការមាន អារម្មណ៍ថាមិនអាច ជួយអ្វីបាន និងចិត្តអន្ទះសាររបស់ភ្ញៀវទេសចរ និងអាចជះឥទ្ធិពលលើឆន្ទៈ ក្នុងការចូលរួម/ ធ្វើអន្តរាគមន៍នៅពេលមានករណីសង្ស័យពីការកេងប្រវ័ញ្ច និងរំលោភបំពាន។ ហេតុនេះការផ្តល់នូវព័ត៌មានបន្ថែមដល់អ្នកដំណើរអំពីការយល់ឃើញរបស់ប្រជាជនក្នុងស្រុកអំពីបញ្ហា ទាំងនេះមានសារៈសំខាន់ណាស់។

រូបភាពទី៦ ៖ ចម្លើយចំពោះសំណួរ "តើកិច្ចការណាខ្លះក្នុងចំណោមកិច្ចការដូចតទៅ ដែលអ្នកគិតថាសហគមន៍ក្នុងស្រុក នៅតាមគោលដៅទេសចរណ៍ក្នុងតំបន់នេះគិតថាអាចអត់ខ្លីឬ អាចទទួលបានយកបាន?"

ការយល់ឃើញ និងចំណាប់អារម្មណ៍ របស់ភ្ញៀវទេសចរចំពោះ "សុវត្ថិភាពកុមារ ក្នុងវិស័យទេសចរណ៍"

ដោយផ្អែកលើលទ្ធផលជាច្រើននៃការស្ទាបស្ទង់មតិនេះ ដែលត្រូវបានពិភាក្សារួចមកហើយ វាមិនមែន
ជាការអ្វីគួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើលឡើយ បើទោះជាអ្នកចូលរួមមួយចំនួនអាចមានការយល់ដឹងនៅមានកម្រិតពីឥទ្ធិ
ពល នៃវិស័យទេសចរណ៍ទៅលើកុមារមុនពេលទៅទស្សនាតំបន់នេះ ក៏អ្នកចូលរួមជាច្រើន (៨៤,៨%) រាយ
ការណ៍ថាចង់ដឹងព័ត៌មានបន្ថែមអំពីបញ្ហានេះមុនពេលពួកគេធ្វើដំណើរនាពេលអនាគត។ ជាការពិតណាស់
ការលើកឡើងរបស់អ្នកចូលរួមមួយចំនួន ពិតជាបង្ហាញថា ប្រហែលជាអាចមានចំណុច ខ្លះខាតក្នុងការ
យល់ដឹងរបស់ពួកគេអំពីបញ្ហាក្រុមសីលធម៌ក្នុងវិស័យទេសចរណ៍នៅពេលវាទាក់ទងនឹងកុមារ (ដូចជាអ្នក
ចូលរួមជាច្រើនបានទៅទស្សនាមណ្ឌលកុមារកំព្រា)។ ដូចគ្នានេះដែរ ការយល់ឃើញរបស់ភ្ញៀវទេសចរ
ចំពោះការកងប្រវត្តិភូមិភាគលើកុមារ ហាក់ដូចជានៅមានកម្រិតទាបជាងការយល់ដឹងរបស់ស្រុកជនដែលមកពី
លោកខាងលិចចំណាស់ដើរតួជាព្រានប្រមាញ់។ ប្រការនេះពិតជាធ្វើឱ្យភ្ញៀវទេសចរមើលមិនឃើញពីអ្នក
ដំណើរមិនមែនជនដែលមកពីលោកខាងលិចដែលចូលរួមក្នុងឥរិយាបថកងប្រវត្តិភូមិភាគលើកុមារ និង
ចំណុចដែលថាស្រ្តីក៏អាចចូលរួមក្នុងសកម្មភាពបែបនេះបានដែរ។

វាវិញមានការមើលស្រាលទៅទៀតនោះ គឺមានការយល់ឃើញថាជឿនទាំងនេះកើតឡើងតែក្នុងករណី
មានការជិះជាន់ខ្លាំង ឬបើតាមពាក្យសម្តីរបស់អ្នកចូលរួមម្នាក់គឺ ផ្នែកមួយនៃវិស័យទេសចរណ៍ដែល
"គួរឱ្យស្តាប់ខ្លឹម" ប៉ុណ្ណោះ។

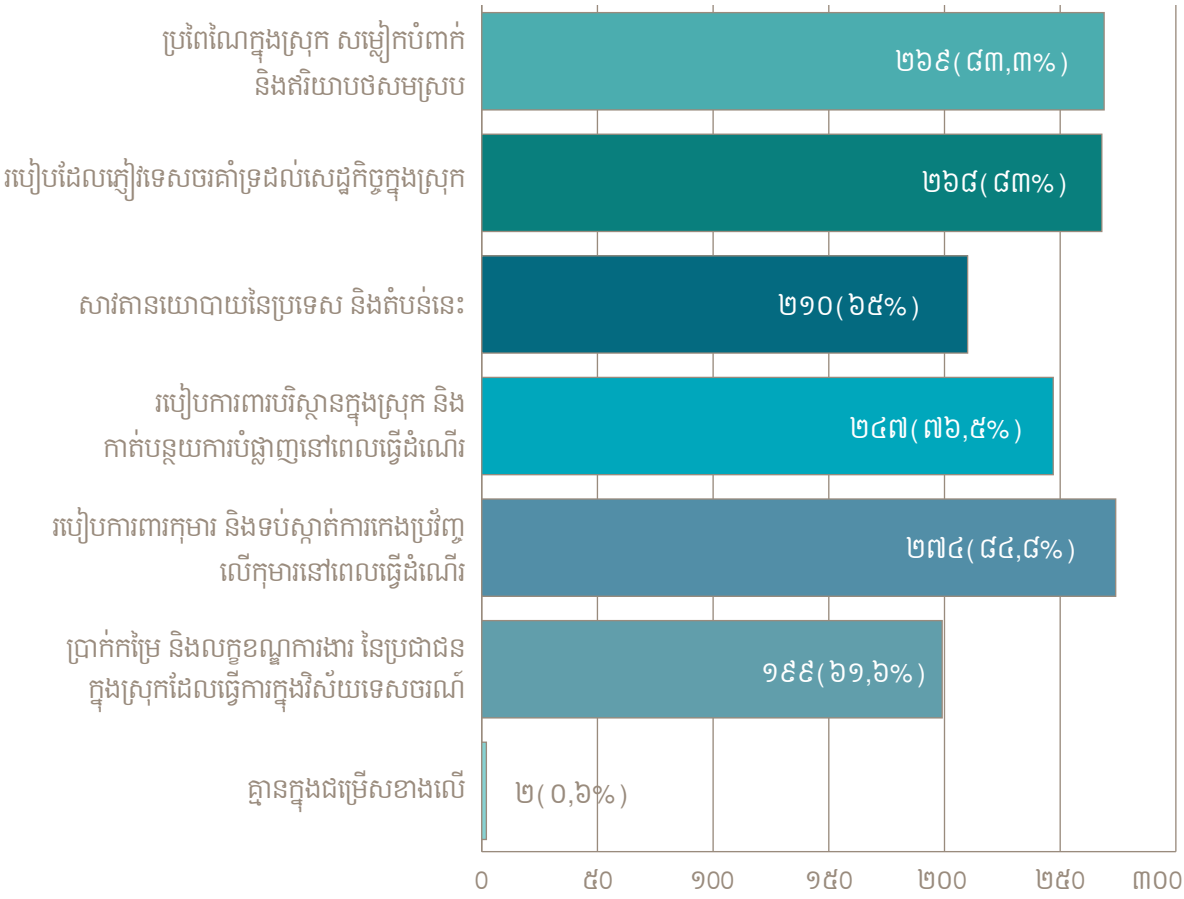
ទោះជាយ៉ាងណា ទស្សនៈរបស់ក្រុមអ្នកចូលរួមហាក់បង្ហាញពីកម្រិតសមស្របនៃការយល់ដឹងអំពីការ
ទទួលខុសត្រូវ និងការសម្រេចចិត្តប្រកបដោយសីលធម៌នៃការអនុវត្តក្នុងវិស័យទេសចរណ៍។
ឧទាហរណ៍ អ្នកចូលរួមមួយចំនួនលើកឡើងថាអង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាលដែលប្រតិបត្តិការក្នុង
តំបន់នេះ ជាអ្នកទទួលខុសត្រូវក្នុងការអនុវត្តក្រុមសីលធម៌ និងការពារសិទ្ធិកុមារ²¹ ដោយផ្អែកលើ
លទ្ធផលជាច្រើននៃការស្ទាបស្ទង់មតិនេះ ដែលត្រូវបានពិភាក្សារួចមកហើយ វាមិនមែនជាការអ្វីគួរឱ្យ
ភ្ញាក់ផ្អើលឡើយ បើទោះជាអ្នកចូលរួមមួយចំនួនអាចមានការយល់ដឹងនៅមានកម្រិតពីឥទ្ធិពលនៃវិស័យ
ទេសចរណ៍ទៅលើកុមារមុនពេលទៅទស្សនាតំបន់នេះ ក៏អ្នកចូលរួមជាច្រើន (៨៤,៨%) រាយការណ៍
ថាចង់ដឹងព័ត៌មានបន្ថែមអំពីបញ្ហានេះមុនពេលពួកគេធ្វើដំណើរនាពេលអនាគត។ ជាការពិតណាស់
ការលើកឡើងរបស់អ្នកចូលរួមមួយចំនួន ពិតជាបង្ហាញថា ប្រហែលជាអាចមានចំណុចខ្លះខាតក្នុងការ
យល់ដឹងរបស់ពួកគេអំពីបញ្ហាក្រុមសីលធម៌ក្នុងវិស័យទេសចរណ៍នៅពេលវាទាក់ទងនឹងកុមារ (ដូចជា
អ្នកចូលរួមជាច្រើនបានទៅទស្សនាមណ្ឌលកុមារកំព្រា)។

21 អង្គការដែលត្រូវបានលើកឡើងជាពិសេសរួមមាន៖ គម្រោងគំនូរកុមារកម្ពុជា មិត្តសំឡាញ់ ប្រៀន សុវត្ថិភាពកុមារ
អង្គការទស្សនៈពិភពលោក បងប្អូនចាប់ដៃ Hagar ។

ដូចគ្នានេះដែរ ការយល់ឃើញរបស់ភ្ញៀវទេសចរចំពោះការកេងប្រវ័ញ្ចផ្លូវភេទលើកុមារ ហាក់ដូចជានៅ មានកម្រិតជាទិដ្ឋភាពរួមនៃបុរស ស្បែកស ជនដែលមកពីលោកខាងលិចចំណាស់ដើរតួជាព្រាន ប្រមាញ់។ ប្រការនេះពិតជាធ្វើឲ្យភ្ញៀវទេសចរមើលមិនឃើញពីអ្នកដំណើរមិនមែនជនដែលមកពី លោកខាងលិចដែលចូលរួមក្នុងឥរិយាបថកេងប្រវ័ញ្ចផ្លូវភេទលើកុមារ និងចំណុចដែលថាស្ត្រីក៏អាច ចូលរួមក្នុងសកម្មភាពបែបនេះបានដែរ។ វារិតតែមានការមើលស្រាលទៅទៀតនោះ គឺមានការយល់ ឃើញថាជឿទាំងនេះកើតឡើងតែក្នុងករណីមានការជិះជាន់ខ្លាំង ឬបើតាមពាក្យសម្តីរបស់អ្នកចូលរួមម្នាក់ គឺ ផ្នែកមួយនៃវិស័យទេសចរណ៍ដែល "គួរឲ្យស្តាប់ខ្លឹម" ប៉ុណ្ណោះ។

ទោះជាយ៉ាងណា ទស្សនៈរបស់ក្រុមអ្នកចូលរួមហាក់បង្ហាញពីកម្រិតសមស្របនៃការយល់ដឹងអំពីការ ទទួលខុសត្រូវ និងការសម្រេចចិត្តប្រកបដោយសីលធម៌នៃការអនុវត្តក្នុងវិស័យទេសចរណ៍។ ឧទាហរណ៍ អ្នកចូលរួមមួយចំនួនលើកឡើងថាអង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាលដែលប្រតិបត្តិការក្នុងតំបន់នេះ ជាអ្នកទទួល ខុសត្រូវក្នុងការអនុវត្តក្រមសីលធម៌ និងការពារសិទ្ធិកុមារ

រូបតារាងទី៧ ៖ ចម្លើយចំពោះសំណួរ "តើអ្នកចង់ទទួលបានព័ត៌មានប្រភេទណា មុនពេលអ្នកធ្វើដំណើរ?"

ឧទាហរណ៍ អ្នកចូលរួមម្នាក់លើកឡើងថាគាត់ "ទៅហូបតែនៅភោជនីយដ្ឋានដែលមានគោលនយោបាយ ការពារ/សង្គ្រោះកុមារ (និង) ស្នាក់នៅតែតាមសណ្ឋាគារដែលរក្សាសុវត្ថិភាពកុមារ"។ ស្ត្រីម្នាក់ទៀតបាន សង្កេតឃើញថានាងបានទិញ "ទំនិញខ្លះក្នុងតម្លៃថ្លៃជាងកន្លែងផ្សេងពីហាងដែលគាំទ្រប្រជាជនក្នុងស្រុក និងផ្តល់ការងារដល់ម្តាយឪពុក និងការសិក្សាមានសុវត្ថិភាពដល់កុមារ"។

ចំណុចគោលដែលអ្នកឆ្លើយតបប្រើដើម្បីសម្រេចចិត្តថាទិញទំនិញអ្វីមួយពីអាជីវកម្មដែលមាន
គោលនយោបាយការពារកុមារ គឺអាស្រ័យលើថាតើមានភស្តុតាងថាមានការអនុវត្តជាក់ស្តែងឬយ៉ាង
ណា។ ជាចុងក្រោយ វាហាក់ដូចជាថាអ្នកចូលរួមភាគច្រើនចាប់អារម្មណ៍ចំពោះគំនិតផ្តួចផ្តើមបែបនេះ
ហើយនឹងគាំទ្រអាជីវកម្មបែបនេះ ប៉ុន្តែពួកគេចង់ដឹងថាតើអាជីវកម្មទាំងនេះត្រូវបានធ្វើសវនកម្ម/វាយតម្លៃ
យ៉ាងហ្មត់ចត់ដោយភ្នាក់ងារឯករាជ្យដែរឬយ៉ាងណា។

បើទោះជាលទ្ធផលមួយចំនួននៃការស្ទាបស្ទង់មតិនេះនៅមានកម្រិត ក៏ចំណុចនេះបង្ហាញនូវចំណុចគន្លឹះ
មួយចំនួនទាក់ទងនឹងការរៀបចំយុទ្ធសាស្ត្រលើសុវត្ថិភាពកុមារក្នុងវិស័យទេសចរណ៍។ ភ្ញៀវទេសចរជាច្រើន
(ទោះមិនមែនទាំងអស់) កាន់តែមានភាពឈ្លាសវៃចំពោះការអនុវត្តពេលធ្វើដំណើររបស់ពួកគេ ហើយពួក
គេមានឆន្ទៈចំណាយប្រាក់បន្ថែមសម្រាប់ទំនិញ/សេវាកម្ម ដែលមានលក្ខណៈពិសេស គួរឱ្យជឿទុកចិត្តបាន
និងបង្ហាញថាផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់សហគមន៍ម្ចាស់ស្រុក។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ សូម្បីតែភ្ញៀវ
ទេសចរដែលបើកចំហចំពោះរឿងបែបនេះជួបការលំបាកក្នុងការទទួលបានព័ត៌មានឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់អំពីទំនិញ
/សេវាកម្មបែបនេះ ពោលគឺដើម្បីកំណត់ថាតើអ្វីទាំងអស់ពិតជាផ្តល់ផលប្រយោជន៍ប្រាកដមែន។ ពួកគេក៏
មានមន្ទិលអំពីការអះអាងដែលគ្មានភស្តុតាងថាផ្តល់ផលប្រយោជន៍ ហេតុនេះពួកគេមិនត្រឹមតែចង់ដឹង
ពីព័ត៌មាននៃទំនិញក្នុងជម្រើសផ្សេងទៀត តែក៏ចង់ដឹងផងដែរពីភស្តុតាងថាពួកគេពិតជាធ្វើតាមនូវអ្វីដែល
បានសន្យា។

សេចក្តីសន្និដ្ឋានបញ្ចប់

ការស្ទាបស្ទង់មតិនេះត្រូវបានធ្វើឡើងលើអ្នកដំណើរប្រហែលជាង ៣០០នាក់ជុំវិញពិភពលោកក្នុងកិច្ច
ខិតខំប្រឹងប្រែងដើម្បីស្វែងយល់បន្ថែមពីអ្នកដំណើរដែលមកកាន់ប្រទេសកម្ពុជា ឡាវ ថៃ និងវៀតណាម
ប្រភេទនៃការធ្វើដំណើររបស់ពួកគេ ឥរិយាបថ អន្តរសកម្មភាព និងចំណេះដឹងអំពីបញ្ហាដែលប្រឈម
ដោយកុមារក្នុងស្រុកនៅតាមកន្លែងគោលដៅទេសចរណ៍។ ការស្ទាបស្ទង់មតិនេះផ្តល់នូវព័ត៌មានមួយចំនួន
ពិសេសទាក់ទងនឹងប្រធានបទឥរិយាបថ អន្តរសកម្មភាព និងចំណេះដឹងរបស់ភ្ញៀវទេសចរអំពីបញ្ហាដែល
ប្រឈមដោយកុមារម្ចាស់ស្រុកនៅតាមកន្លែងគោលដៅទេសចរណ៍ ប៉ុន្តែការស្ទាបស្ទង់មតិនេះនៅមាន
កម្រិតក្នុងការតំណាងឱ្យស្ថានភាពប្រជាសាស្ត្រនៃអ្នកដំណើរមកកាន់តំបន់នេះ។²²

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏លទ្ធផលនៃការស្ទាបស្ទង់មតិនេះពិតជាផ្តល់នូវចំណុចចាប់ផ្តើមដ៏ល្អសម្រាប់
ការបង្កើតយុទ្ធសាស្ត្រទាក់ទងនឹងសុវត្ថិភាពកុមារក្នុងវិស័យទេសចរណ៍។
អ្វីដែលសំខាន់បំផុត លទ្ធផលទាំងនេះបង្ហាញថា អ្នកដំណើរ (គ្រប់អាយុ ភេទ និងសញ្ជាតិ) ជាញឹកញយ
មានអន្តរសកម្មភាពជាមួយកុមារនៅក្នុងតំបន់នេះ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ជារឿយៗមានការឱ្យតម្លៃដល់អន្តរសកម្មភាពជាមួយកុមារ ដូចជាការនិយាយជាមួយ
កុមារ ការបង្រៀនភាសាអង់គ្លេសឱ្យពួកគេ ស្តាប់ពួកគេនិយាយពីជីវិតរបស់ប្រជាជនក្នុងស្រុក និងការ
លេងកំសាន្តជាមួយពួកគេ ក៏អ្នកដំណើរដែល ត្រូវបានស្ទាបស្ទង់មតិនៅក្នុងការសិក្សានេះហាក់ដូចជាមាន
អនុស្សាវរីយ៍មិនល្អចំពោះកុមារសុំទាន កុមារលក់អីវ៉ាន់ឱ្យពួកគេ ឬនៅក្នុងរបៀបផ្សេងទៀតដែលកុមារទាំង
នោះគឺជាជនរងគ្រោះនៃការកេងប្រវ័ញ្ច។

22 ដូចដែលបានកំណត់រួចហើយថាពិតជាមានភាពលម្អៀងនៅក្នុងសំណាកគំរូនេះទាក់ទងនឹងអាយុ ភេទ សញ្ជាតិ
និងប្រហែលជាអាចកាន់តែសំខាន់ទៅទៀត គឺប្រភេទអ្នកដំណើរ។

អ្នកចូលរួមក្នុងការស្ទាបស្ទង់មតិនៃការសិក្សានេះ រាយការណ៍ថាមានការឆ្លើយតបខាងផ្លូវចិត្តយ៉ាងអវិជ្ជមាន (ក្រៀមក្រំ បន្ទោសខ្លួនឯង ខឹង អន្ទះសារ ស្អប់ខ្ពើម) នៅពេលឃើញកុមាររស់នៅក្នុងស្ថានភាពខ្សត់ខ្សោយ ត្រូវបានបង្ខំឱ្យធ្វើការនៅតាមចិញ្ចើមថ្នល់ (ដោយជាញឹកញយៗ គ្មានការថែរក្សាពីមនុស្សពេញវ័យ) មិនបានទទួលការអប់រំ ហើយកាន់តែធ្ងន់ធ្ងរ គឺត្រូវបានរំលោភបំពានក្នុងរបៀបណាមួយ។

មន្ត្រីឧស្សាហកម្មទេសចរណ៍ និងប្រតិបត្តិការវិស័យទេសចរណ៍ចាំបាច់ត្រូវយកចិត្តទុកដាក់អំពីបញ្ហាទាំងនេះ ដែលប៉ះពាល់ដល់អារម្មណ៍របស់ភ្ញៀវទេសចរ ហើយដែលភ្ញៀវទេសចរនឹងយកទៅពិភាក្សាជាមួយមិត្តភក្តិ និងគ្រួសាររបស់ពួកគេនៅពេលទៅដល់ប្រទេសដើមរបស់ពួកគេវិញ។ ហេតុនេះ បញ្ហានេះអាចប៉ះពាល់ជាខ្លាំងដល់កេរ្តិ៍ឈ្មោះរបស់គោលដៅទេសចរណ៍។

ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី បើទោះជាមានការឆ្លើយតបផ្នែកផ្លូវចិត្តយ៉ាងអវិជ្ជមានចំពោះការជួបប្រទះកុមារដែលរងការរំលោភបំពាន/កេងប្រវ័ញ្ច ហើយការជួបប្រទះទាំងនេះ ពេលខ្លះអាចធ្វើឱ្យភ្ញៀវទេសចរកាត់បន្ថយរយៈពេលនៃដំណើរកំសាន្តរបស់ពួកគេ ឬស្នាក់ស្នើរមិនចង់ត្រឡប់មកកាន់គោលដៅទេសចរណ៍នេះម្តងទៀតក៏ត្រឹមតែអ្នកដំណើរមួយចំនួនតូចប៉ុណ្ណោះដែលធ្វើសកម្មភាពដោយផ្ទាល់ ដើម្បីឆ្លើយតបចំពោះករណីសង្ស័យថាមានការកេងប្រវ័ញ្ច ឬរំលោភបំពាន។ ពួកគេភាគច្រើនពិភាក្សាអំពីរឿងនេះជាមួយមិត្តភក្តិ ប៉ុន្តែមួយចំនួនតូចប៉ុណ្ណោះដែលមានអារម្មណ៍ស្រួលក្នុងការរាយការណ៍អំពីរឿងនេះដល់អាជ្ញាធរ ឬសូម្បីតែទៅឱ្យបុគ្គលិកក្នុងវិស័យទេសចរណ៍។ ដោយហេតុថាអ្នកដំណើរដែលចូលរួមនៅក្នុងការស្ទាបស្ទង់មតិនេះហាក់ដូចជាមានការយល់ដឹងគ្រប់គ្រាន់ (យ៉ាងហោចបានទូលំទូលាយ) អំពីបញ្ហាដែលកុមារម្ចាស់ស្រុកជួបប្រទះ នោះកង្វះការរាយការណ៍នេះអាចបណ្តាលមកពីកត្តាសំខាន់ៗចំនួនបី ៖

១. កង្វះព័ត៌មានលម្អិតស្តីពីទំនាក់ទំនងរវាងការកេងប្រវ័ញ្ចកុមារ និងវិស័យទេសចរណ៍។
២. ភាពមន្ទិល/ស្នាក់ស្នើរអំពីកិច្ចការដែលពួកគេក្នុងនាមជាភ្ញៀវទេសចរអាចធ្វើបាន។
៣. ភាពមន្ទិលថាតើការរាយការណ៍អំពីកង្វល់របស់ពួកគេនាំមកនូវការផ្លាស់ប្តូរដែរឬយ៉ាងណា។
៤. ភាពមន្ទិលអំពីរឿងដែលកំពុងកើតឡើង។

បើទោះជាកត្តាចុងក្រោយនេះប្រហែលជាពិបាកក្នុងការដោះស្រាយ (ជាពិសេសនៅពេលគេពិចារណាអំពីភាសា) ក៏កត្តាទីមួយ ទីពីរ និងទីបីមិនសូវជាពិបាកដោះស្រាយនោះទេ។

ជាការច្បាស់ណាស់ ភាគច្រើននៃអ្នកឆ្លើយតបចំពោះការស្ទាបស្ទង់មតិនេះ បានប្រមូលព័ត៌មានបានយ៉ាងហោចណាស់មួយចំនួនស្តីពីកុមារងាយរងគ្រោះដោយការកេងប្រវ័ញ្ច និងរំលោភបំពានក្នុងគោលដៅទេសចរណ៍។

²³ ជាការពិតណាស់ អ្នកដំណើរជាច្រើនបានដឹងពីបញ្ហាការកេងប្រវ័ញ្ចផ្លូវភេទលើកុមារក្នុងវិស័យទេសចរណ៍ ហើយភាគច្រើនដឹងថាការជួយទិញអីវ៉ាន់ពីកុមារលក់ដូរ ឬឱ្យលុយ ដល់កុមារសុំទានជាដើម គឺអាចបង្កជាបញ្ហា។ ក៏ប៉ុន្តែ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ បើទោះជាបានបំពេញការស្ទាបស្ទង់មតិស្តីពីសុវត្ថិភាពកុមារក្នុងវិស័យទេសចរណ៍ ក៏អ្នកឆ្លើយតបនៅតែមានទំនោរសង្កត់ធ្ងន់ពីផលប៉ះពាល់ខាងបរិស្ថាននៃវិស័យទេសចរណ៍ជាជាងផលប៉ះពាល់ផ្នែកសង្គមវប្បធម៌ ដោយ ៤៤% លើកឡើងថា

23 ជាទូទៅ ចំណុចនេះហាក់ដូចជាមកពីអង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាល និងសេចក្តីប្រកាស/ផ្លាកសញ្ញា/ខិតប័ណ្ណនៅតាមកន្លែងគោលដៅទេសចរណ៍។ ប្រភពផ្សេងទៀតនៃព័ត៌មាននេះរួមមានមគ្គុទ្ទេសក៍ទេសចរ និងអ្នកមានអាជីពក្នុងវិស័យទេសចរណ៍ ប្រភពតាមអ៊ីនធឺណែត និងប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយទូទៅ (ដូចជាសៀវភៅ របាយការណ៍ព័ត៌មាន កម្រងឯកសារ)។ ជូនកាលអ្នកដំណើររាយការណ៍ថាបានធ្វើការស្រាវជ្រាវបន្ថែមទៀតអំពីបញ្ហានេះ ហើយអ្នកដំណើរមួយចំនួនក៏បានលើកឡើងថាបានស្វែងយល់ពីបញ្ហានៃការកេងប្រវ័ញ្ចលើកុមារ និងរបៀបដោះស្រាយតាមរយៈអ្នកដំណើរដទៃទៀត មិត្តភក្តិ និងសមាជិកគ្រួសារ។

ផលប៉ះពាល់ទៅលើវិស័យក្នុងស្រុកគឺភាគច្រើនអវិជ្ជមាន ហើយត្រឹមតែ ៣២,៥% លើកឡើងថា ផលប៉ះពាល់នៃវិស័យទេសចរណ៍ទៅលើកុមារ និងមនុស្សវ័យក្មេងគឺភាគច្រើនអវិជ្ជមាន។ ក្រៅពីការស្នាក់ស្នើរនេះ (ដែលជារឿយៗផ្តោតលើគំនិតដែលថាវិស័យទេសចរណ៍នាំមកនូវកំណើនសេដ្ឋកិច្ចដល់កុមារទាំងនេះ និងគ្រួសាររបស់ពួកគេ) អ្នកចូលរួមជាច្រើនក្នុងការស្ទង់មតិនេះក៏ហាក់ដូចជាមិនសូវយល់ដឹង ឬមានកង្វល់ពីឥរិយាបថកេងប្រវ័ញ្ចដូចជាការឲ្យអាហារ និងអំណោយដល់កុមារ ការថតរូបកុមារ ឬទៅទស្សនាមណ្ឌលកុមារកំព្រា (តាមពិតទៅ ជួនកាលឥរិយាបថទាំងនេះត្រូវបានផ្តល់ជាយុទ្ធសាស្ត្រដើម្បីដោះស្រាយជាមួយកុមារលក់ដូរ ឬសុំទានផងក៏មាន)។

ដូច្នេះ រាល់យុទ្ធនាការទាក់ទងនឹងសុវត្ថិភាពកុមារក្នុងវិស័យទេសចរណ៍ ចាំបាច់ត្រូវធានាថាព័ត៌មានលម្អិតត្រូវផ្តល់ឲ្យភ្ញៀវទេសចរដែលអាចមកកាន់តំបន់នេះស្តីពីឥរិយាបថដែលអាចប៉ះពាល់ដល់កុមារ គឺមិនគ្រាន់តែឥរិយាបថដែលបានបោះពុម្ពផ្សាយជាច្រើនរួចមកហើយ និង/ឬដែលគួរឲ្យនូវសុភមង្គលនោះទេ។ តាមរយៈការស្ទង់មតិនេះ ហាក់ដូចជាការភ្ញៀវទេសចរមានទំនោរចាត់ទុកការកេងប្រវ័ញ្ចផ្លូវភេទលើកុមារស្មើនឹងការរំលោភបំពានលើកុមារ ហេតុនេះតាមរយៈការមិនចូលរួមក្នុងការកេងប្រវ័ញ្ចផ្លូវភេទលើកុមារ នោះពួកគេគិតថាពួកគេបានធ្វើដំណើរប្រកបដោយការទទួលខុសត្រូវហើយ។ ដូចគ្នានេះដែរ អ្នកចូលរួមជាច្រើនសន្មតថាជនល្មើសដែលកេងប្រវ័ញ្ចផ្លូវភេទលើកុមារនៅក្នុងវិស័យទេសចរណ៍ គឺមានតែបុរសស្បែកស ជនដែលមកពីលោកខាងលិច ដែលជាថ្មីម្តងទៀត ស្ថានភាពពិតគឺមានលក្ខណៈសុភមង្គលជាងនេះ។

ភ្ញៀវទេសចរក៏ត្រូវការព័ត៌មានស្តីពីកិច្ចការពិតប្រាកដដែលពួកគេអាចធ្វើដើម្បីជួយ។ ភ្ញៀវទេសចរភាគច្រើនដែលត្រូវបានស្ទង់មតិ យល់ថាដើម្បីមានលទ្ធភាពកាន់តែប្រសើរក្នុងការជួយរក្សាសុវត្ថិភាពកុមារ និងមនុស្សវ័យក្មេង នោះអ្នកដំណើរចាំបាច់ត្រូវការការអប់រំបន្ថែម ដើម្បីដឹងថានរណាដែលពួកគេអាចទៅរកឲ្យជួយ តើបែបបទ និងនីតិវិធីរាយការណ៍ពីការរំលោភបំពាន/កេងប្រវ័ញ្ចក្នុងតំបន់នេះត្រូវធ្វើឡើងយ៉ាងដូចម្តេច និងឱកាសដើម្បីបង្ហាញឲ្យច្បាស់នូវអំណាចក្នុងការចំណាយរបស់ពួកគេប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព។

អ្នកចូលរួមជាច្រើនគាំទ្រគំនិតនៃគោលនយោបាយសុវត្ថិភាពកុមារក្នុងវិស័យទេសចរណ៍ និងចង់ដឹងពីរបៀបចំណាយប្រាក់របស់ពួកគេដើម្បីជួយឲ្យបានកាន់តែច្រើនដល់កុមារ/មនុស្សវ័យក្មេង/សហគមន៍ក្នុងស្រុក ប៉ុន្តែជួនកាលវាជាការពិបាកដើម្បីទទួលបានព័ត៌មានទាំងនេះ។ ត្រង់ចំណុចនេះ អ្នកចូលរួមមួយចំនួនបង្ហាញពីបំណងចង់បានគោលការណ៍ណែនាំ/យុទ្ធសាស្ត្រច្បាស់លាស់ ដើម្បីជួយពួកគេឲ្យដោះស្រាយបញ្ហាទាំងនេះនៅពេលធ្វើដំណើរ ហើយបាននិយាយថាពួកគេមានឆន្ទៈក្នុងការចំណាយប្រាក់បន្ថែមខ្លះលើទំនិញ/សេវាកម្មដែលផលិត និងផ្តល់ជូនក្នុងបរិយាកាសដែលរក្សាសុវត្ថិភាពកុមារ។ ចំណុចនេះស្របនឹងបំណងប្រាថ្នាដ៏មុតមាំក្នុងការជួយ ដែលលើកឡើងដោយអ្នកចូលរួម។ ការឆ្លើយតបដ៏គួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍មួយចំពោះសំណួរអំពីកន្លែងដែលអ្នកចូលរួមចង់ទទួលបានព័ត៌មានអំពីការធ្វើដំណើរប្រកបដោយការទទួលខុសត្រូវ និង/ឬវប្បធម៌ក្នុងស្រុក/សហគមន៍ក្នុងស្រុកមានដូចតទៅ៖

ខ្ញុំគិតថាវាមានសារៈសំខាន់ណាស់ក្នុងការបណ្តុះបណ្តាលជាមួយមន្ត្រីម្តងៗដល់វិស័យធ្វើដំណើរដែលអាចជូនព័ត៌មានដល់ការសម្រេចចិត្តជាលក្ខណៈបុគ្គល។ ការជួយមនុស្សឲ្យទទួលបានព័ត៌មានដើម្បីអាចសម្រេចចិត្តបានត្រឹមត្រូវ ជាជាងផ្តល់នូវបញ្ជីដំបូន្មានឲ្យធ្វើតាមនៃ "ជម្រើសក្រុមសីលធម៌" (មានសារៈសំខាន់)។ បើទោះ (បញ្ជីនេះ) អាចជួយបានខ្លះដែរ វាក៏អាចធ្វើឲ្យមនុស្សមើលរំលងជម្រើសផ្សេងទៀត។ (វា)ដូចជា

ឥទ្ធិពលនៃពិភពកោដិដែលមនុស្សមើលរំលងជម្រើសល្អៗ ហើយព្យាយាមទៅរកកន្លែង
មួយដែលសរសេរនៅក្នុង "សៀវភៅ"។ ភាពពិតផ្លាស់ប្តូរយ៉ាងលឿនដែលគេមិនអាចមាន
ពេលទៅកែវាទាន់ឡើយ។ (បុរស ជនជាតិកម្ពុជា អាយុ៣០ឆ្នាំ)

ជាការពិត គោលការណ៍ណែនាំមានប្រយោជន៍សម្រាប់ភ្ញៀវទេសចរ ហើយភ្ញៀវទេសចរជាច្រើនដែលត្រូវ
បានស្ថាប័នមតិនៅក្នុងការសិក្សានេះ យល់ថាគោលការណ៍ណែនាំនឹងផ្តល់នូវផលប្រយោជន៍។ ក៏ប៉ុន្តែ
ដូចដែលអ្នកចូលរួមនេះបានបង្ហាញថា វាហាក់ដូចជាការអប់រំភ្ញៀវទេសចរ និងការផ្តល់អំណាចពួកគេក្នុង
ការទទួលខុសត្រូវសម្រាប់ការសម្រេចចិត្តរបស់ពួកគេ និងធ្វើសកម្មភាពប្រកបដោយសីលធម៌ គឺងាយ
នឹងនាំមកនូវឥទ្ធិពលយូរអង្វែងទាក់ទងនឹងសុវត្ថិភាពកុមារ និងការធ្វើដំណើរប្រកបដោយការទទួលខុស
ត្រូវ។ ជាការពិត ភ្ញៀវទេសចរខ្លះងាយនឹងបើកចំហចំពោះការអប់រំនេះជាងអ្នកដទៃ (ហើយអ្នកដែលចូលរួម
ក្នុងការស្ថាប័នមតិនេះអាចនឹងបើកចំហចំពោះគំនិតនេះជាងអ្នកដទៃ) ហេតុនេះរាល់យុទ្ធសាស្ត្រ ០៥
ត្រូវរៀបចំឲ្យមានច្រើនសណ្ឋាន ៖ កាន់តែលម្អិតសម្រាប់អ្នកដែលចង់បានវា ហើយមិនសូវលម្អិតសម្រាប់
អ្នកដែលមិនសូវចង់បានវា។

ត្រង់ចំណុចនេះ វាក៏មានលក្ខណៈច្បាស់លាស់ផងដែរថារាល់យុទ្ធសាស្ត្រដែលចង់បង្កើនការយល់ដឹងអំពី
សុវត្ថិភាពកុមារក្នុងវិស័យទេសចរណ៍ ចាំបាច់ត្រូវប្រតិបត្តិការក្នុងប្រទេសគោលដៅ ទេសចរណ៍ក៏ដូចជា
ប្រទេសដើមរបស់ភ្ញៀវទេសចរ។

ហេតុនេះ គេត្រូវប្រើប្រាស់បណ្តាញដ៏ធំរបស់មន្ត្រីឧស្សាហកម្មទេសចរណ៍ អាជីវកម្មទេសចរណ៍
និងប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយទាក់ទងនឹងវិស័យទេសចរណ៍ ដើម្បីផ្សព្វផ្សាយព័ត៌មាន និងបង្កើនការយល់ដឹងពី
យុទ្ធសាស្ត្រអំពីសុវត្ថិភាពកុមារក្នុងវិស័យទេសចរណ៍ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើង។

អ្នកចូលរួមមួយចំនួនក្នុងការស្ថាប័នមតិនេះ បង្ហាញថាវាយឺតពេលទៅហើយក្នុងការទទួលបានការ
យល់ដឹងពីបញ្ហានៃការកេងប្រវ័ញ្ចលើកុមារនៅក្នុងប្រទេសនេះ (ពោលគឺពួកគេបានចូលរួមក្នុងឥរិយា
បថដែលអាចបង្កបញ្ហាទៅហើយ)។ ដោយសារភាពចម្រុះគ្នានៃប្រភេទអ្នកដំណើរ (ហើយការសិក្សា
នេះមិនបានបញ្ចូលគ្រប់ប្រភេទនៃអ្នកដំណើរ) និងប្រភពផ្សេងៗគ្នានៃព័ត៌មានដែលភ្ញៀវទេសចរ
ប្រើនោះ ព័ត៌មានអំពីសុវត្ថិភាពកុមារក្នុងវិស័យទេសចរណ៍ចាំបាច់ត្រូវបានផ្តល់ជូនតាមប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សា
យតាម អ៊ីនធឺណែតនិង មិនតាមអ៊ីនធឺណែតជាច្រើនប្រភេទ ដូចជាប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយសង្គម គេហទំព័រ
សេចក្តីប្រកាស ខិតប័ណ្ណ សៀវភៅមគ្គុទ្ទេសក៍ ផ្លាកសញ្ញា និងកូនខិតប័ណ្ណ (អ្នកចូលរួមខ្លះក៏ស្នើឲ្យភ្ជាប់
ខិតប័ណ្ណតូចៗជាមួយនឹងទិដ្ឋាការតែម្តង)។

សរុបមក វាមានលក្ខណៈច្បាស់តាមរយៈការស្ថាប័នមតិនេះដែលភ្ញៀវទេសចរជាច្រើនមានភាពឈ្លាសវៃ
ក្នុងការធ្វើដំណើរក្នុងរបៀបវិជ្ជមាន និងពិតជាមានបំណងចង់ជួយកាត់បន្ថយភាពក្រីក្រ និងបញ្ហា សង្គម
ដទៃទៀត (ដូចជា ខ្វះការសិក្សា ទីជម្រក និងការងារ) នៅតាមប្រទេសដែលពួកគេទៅទស្សនា។
ភាគច្រើននៃភ្ញៀវទេសចរដែលត្រូវបានស្ថាប័នមតិនេះ បានទទួលឥទ្ធិពលគួរឲ្យកត់សម្គាល់ពីការជួប
ប្រទះនឹងកុមារនៅក្នុងតំបន់នេះ និងជាពិសេសដោយអ្វីដែលពួកគេយល់ថាជាស្ថានភាពដែលទាក់ទងនឹង
ការកេងប្រវ័ញ្ច និងរំលោភបំពាន។

ក៏ប៉ុន្តែការយល់ដឹងរបស់ភ្ញៀវទេសចរអំពីរបៀបឆ្លើយតបឲ្យល្អបំផុតចំពោះស្ថានភាពនេះគឺនៅមានកម្រិត
ហើយ

អ្នកចូលរួមភាគច្រើនបង្ហាញភាពមន្ទិលអំពីរបៀបនៃការកេងប្រវ័ញ្ច និងរំលោភបំពានលើកុមារត្រូវបានដោះស្រាយ ដោយសហគមន៍ក្នុងស្រុក។ ការដោះស្រាយចំពោះភាពមន្ទិលបែបនេះ ក៏ដូចជាកេរ្តិ៍ឈ្មោះអវិជ្ជមាននៃសហគមន៍ ក្នុងស្រុក និងអាជ្ញាធរមូលដ្ឋានដែលទាក់ទងនឹងភាពមន្ទិលទាំងនេះ គប្បីត្រូវបានចាត់ទុកថាជាអាទិភាពគន្លឹះ មិនមែនសម្រាប់តែអ្នកដែលចូលរួមក្នុងគម្រោងកុមារភាពប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏សម្រាប់ប្រតិបត្តិករក្នុងវិស័យ ទេសចរណ៍ សមាជិកនៃសហគមន៍ទេសចរណ៍សកល និងសម្រាប់អាជ្ញាធរមូលដ្ឋាន និងរដ្ឋាភិបាលនៅក្នុង ប្រទេសគោលដៅទេសចរណ៍ផងដែរ។ លើសពីនេះទៅទៀត យុទ្ធសាស្ត្រសុវត្ថិភាពកុមារក្នុងវិស័យទេសចរណ៍ អាចជាមធ្យោបាយមួយដែលរដ្ឋាភិបាល និងឧស្សាហកម្មទេសចរណ៍អាចរួមចំណែកដើម្បីបង្កើតកេរ្តិ៍ឈ្មោះ និងវប្បធម៌វិជ្ជមានសម្រាប់គោលដៅទេសចរណ៍ ហើយដែលឈានទៅរកឧស្សាហកម្មទេសចរណ៍ដែល កាន់តែមានលក្ខណៈ វប្បធម៌សង្គម និងសេដ្ឋកិច្ចប្រកបដោយនិរន្តរភាព។

អនុសាសន៍សម្រាប់ការស្រាវជ្រាវបន្ថែមទៀត

ដើម្បីពង្រឹងបន្ថែមលើការចាប់ផ្តើមពិនិត្យពីទស្សនៈរបស់ភ្ញៀវទេសចរនេះ គេគប្បីធ្វើការស្រាវជ្រាវបន្ថែមទៀត ដើម្បីរួមបញ្ចូលនូវសំណាកគំរូដែលកាន់តែធំ និងចម្រុះ ដូចជាការយល់ឃើញរបស់អ្នកដែលចូលរួមក្នុងវិស័យ ទេសចរណ៍តាមមណីយដ្ឋាន ឬដំណើរកំសាន្តជាក្រុមទៅកាន់តំបន់នេះ (ឬហៅម្យ៉ាងទៀតថា "ភ្ញៀវទេសចរដើរ កំសាន្តជាក្រុមធំ") អ្នកដំណើរដែលមានអាយុច្រើន ការយល់ឃើញរបស់បុរស (ឬយ៉ាងហោចណាស់ត្រូវមានការ ចូលរួមពីបុរសច្រើនជាងនេះ) និងអ្នកដែលមិននិយាយភាសាអង់គ្លេស។ វិធីសាស្ត្រផ្សេងទៀតដូចជាការពិភាក្សា ជាក្រុម ឬបទសម្ភាសន៍ (ដែលជារឿយៗអាចឲ្យគេទទួលបានព័ត៌មានលម្អិតជាងការស្ទាបស្ទង់មតិ) ក៏អាចត្រូវបាន ប្រើជាមួយភ្ញៀវទេសចរក្នុងពេលពួកគេកំពុងស្នាក់នៅក្នុងគោលដៅទេសចរណ៍ជាជាងពេលពួកគេត្រឡប់មក ប្រទេសដើមរួចហើយនោះ។ ប្រការនេះអាចជួយបញ្ចៀសបាននូវបញ្ហាទាក់ទងនឹងការព្យាយាមនឹកចាំ និងក៏អាច ជួយដល់នឹកឃើញរូបភាពកាន់តែច្បាស់ និងភ្លាមៗនៃព្រឹត្តិការណ៍ដែលកំពុងកើតឡើង។ ក្រៅពីនេះ ការសង្កេត ឥរិយាបថរបស់ភ្ញៀវទេសចរក៏មានសារៈសំខាន់ផងដែរ ដើម្បីបំពេញបន្ថែមដល់វិធីសាស្ត្រស្រាវជ្រាវដែលស្វែង យល់បានតែឥរិយាបថដែលត្រូវបានរាយការណ៍ប្រាប់។

"ខ្ញុំគិតថា វាមានសារៈសំខាន់ណាស់ក្នុងការបណ្តុះទស្សនៈ
ជារួម បន្តិចម្តងៗដល់វិស័យធ្វើដំណើរ ដែលអាចជូន
ព័ត៌មានដល់ការសម្រេចចិត្តជាលក្ខណៈបុគ្គល។ ការជួយ
មនុស្សឲ្យទទួលបានព័ត៌មានដើម្បីអាចសម្រេចចិត្ត
បានត្រឹមត្រូវជាជាងប្រគល់ឲ្យនូវបញ្ជីដំបូន្មានឲ្យធ្វើតាមនៃ
"ជម្រើសសីលធម៌" (មានសារៈសំខាន់ណាស់)។"

ឧបសម្ព័ន្ធ ៖ កម្រងសំណួរ

១. តើអ្នកធ្លាប់ធ្វើដំណើរទៅប្រទេសកម្ពុជា ឡាវ ថៃ ឬវៀតណាម ("តំបន់នេះ") ក្នុងរវាង៥ឆ្នាំចុងក្រោយនេះ (រួមបញ្ចូលទាំងការស្នាក់នៅរយៈពេលយូរ) ដែរឬទេ ?

- បាទ/ចាស ទេ

២. តើប្រទេសណាដែលអ្នកបានធ្វើដំណើរទៅក្នុងរវាង៥ឆ្នាំ ចុងក្រោយនេះ ? (ចូរគូសយកគ្រប់ចម្លើយដែលត្រឹមត្រូវ)

- កម្ពុជា ឡាវ
- ថៃ វៀតណាម

៣. តើអ្វីជាមូលហេតុចម្បងនៃការធ្វើដំណើររបស់អ្នក ?

- អាជីវកម្ម
- វិស្សមកាល
- ទៅលេងគ្រួសារ/មិត្តភក្តិ
- មូលហេតុសាសនា
- ផ្សេងទៀត (សូមបញ្ជាក់) _____

៤. តើភាគច្រើនអ្នកធ្វើដំណើររៀបរយ ?

(ឧ.ជាអ្នកដំណើរឯករាជ្យ អ្នកដំណើរសាក់កាដូ ជាផ្នែកនៃដំណើរកំសាន្តជាក្រុម ជាផ្នែកនៃដំណើរកំសាន្ត ជាលក្ខណៈគ្រួសារ -ល-)

៥. តើប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយអ្វីខ្លះដែលអ្នកប្រើដើម្បីរៀបចំផែនការ ធ្វើដំណើររបស់អ្នកទៅកាន់តំបន់នេះ ? (ចូរគូសយកគ្រប់ ចម្លើយដែលត្រឹមត្រូវ)

- ប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយសង្គម (Twitter, Facebook -ល-)
- សៀវភៅមគ្គុទ្ទេសក៍ (Lonely Planet, Rough Guides, Time Out -ល-)
- គេហទំព័រ និងកម្មវិធីស្តីពីការធ្វើដំណើរ (TripAdvisor -ល-)
- ប្លុកស្តីពីការធ្វើដំណើរនៅលើអ៊ីនធឺណេត
- ខិតប័ណ្ណផ្សេងទៀត ៖

បើអ្នកស្គាល់ប្លុកស្តីពីការធ្វើដំណើរនៅលើ អ៊ីនធឺណេត ឬប្រភពផ្សេងទៀតដែលជួយអ្នកបានច្រើន សូមសរសេរមួយនៅទីនេះ ៖ _____

៦. តើអ្នកស្នាក់នៅក្នុងប្រទេសនីមួយៗរយៈពេលយូរប៉ុណ្ណា ដែរ ? (សូមជ្រើសរើស គ្មាន ប្រសិនបើអ្នកមិនទៅទស្សនា ប្រទេសនេះក្នុងរវាង៥ឆ្នាំចុងក្រោយ) កម្ពុជា ៖

- តិចជាង១សប្តាហ៍
- ចន្លោះពី១-៤សប្តាហ៍
- ចន្លោះពី១-៣ខែ
- ចន្លោះពី៣-៦ខែ
- លើសពី៦ខែ

ឡាវ ៖

- តិចជាង១សប្តាហ៍
- ចន្លោះពី១-៤សប្តាហ៍
- ចន្លោះពី១-៣ខែ
- ចន្លោះពី៣-៦ខែ
- លើសពី៦ខែ

ថៃ ៖

- តិចជាង១សប្តាហ៍
- ចន្លោះពី១-៤សប្តាហ៍
- ចន្លោះពី១-៣ខែ
- ចន្លោះពី៣-៦ខែ
- លើសពី៦ខែ

វៀតណាម ៖

- តិចជាង១សប្តាហ៍
- ចន្លោះពី១-៤សប្តាហ៍
- ចន្លោះពី១-៣ខែ

ចន្លោះពី៣-៦ខែ

លើសពី៦ខែ

៧. តើសកម្មភាពដូចតទៅណាខ្លះដែលអ្នកបានធ្វើនៅពេលអ្នកស្ថិតនៅតំបន់នេះ? (ចូរគូសយកគ្រប់ចម្លើយដែលត្រឹមត្រូវ)

ទស្សនាមណ្ឌលកុមារកំព្រា

បង្រៀនភាសាអង់គ្លេសដល់មនុស្សពេញវ័យ

ធ្វើការស្ម័គ្រចិត្តតាមគម្រោងបរិស្ថាន

ធ្វើដំណើរទៅសំណង់អាណាធិបូតេយ្យ និងបួសហាគមន៍ងាយរងគ្រោះផ្សេងទៀត

បង្រៀនភាសាអង់គ្លេសដល់កុមារ ឬមនុស្សវ័យក្មេង

ទិញទំនិញ ឬសេវាកម្មពីអាជីវកម្មដែលផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់សហគមន៍ម្ចាស់ស្រុក

ធ្វើការស្ម័គ្រចិត្តតាមអង្គការជួយកុមារ

បរិច្ចាគលុយដល់អង្គការសប្បុរសធម៌ជួយដល់ កុមារ ឬមនុស្សវ័យក្មេង

គ្មានក្នុងជម្រើសខាងលើ

៨. តើមានឃើញកុមារ ឬមនុស្សវ័យក្មេង (អាយុក្រោម ១៨ឆ្នាំ) ធ្វើសកម្មភាពដូចតទៅនៅក្នុងតំបន់នេះដែរឬទេ? (ចូរគូសយកគ្រប់ចម្លើយដែលត្រឹមត្រូវ)

សម្តែងសិល្បៈតាមចិញ្ចើមផ្លូវ

ធ្វើការតាមគោជនីយដ្ឋាន ឬសណ្ឋាគារ

ដើររើសសំរាម

ធ្វើការក្នុងបររកស៊ីផ្លូវភោទ

ធ្វើការជាមគ្គុទ្ទេសក៍ទេសចរ

លក់វត្ថុអនុស្សាវរីយ៍

សុំទាន

គ្មានក្នុងជម្រើសខាងលើយោបល់ (តាមជម្រើស) ៖

៩. នៅពេលស្នាក់នៅក្នុងតំបន់នេះ តើអ្នកមានទិញអីវ៉ាន់ពីអ្នកលក់ជាកុមារ ឬមនុស្សវ័យក្មេងដែរឬទេ?

បាទ/ចាស ទេ

មិនដឹង/មិនចាំ បើសិនអ្នកមិនបានទិញទេ ចូរពណ៌នាពីមូលហេតុ ៖ _____

១០. នៅពេលស្នាក់នៅក្នុងតំបន់នេះតើអ្នកមានឲ្យលុយទៅកុមារ ឬមនុស្សវ័យក្មេងដើរសុំទានដែរឬទេ?

បាទ/ចាស ទេ

មិនដឹង/មិនចាំ បើសិនអ្នកមិនបានទិញទេ ចូរពណ៌នាពីមូលហេតុ ៖ _____

១១. តើអ្នកមានអន្តរសកម្មភាពផ្សេងទៀតជាមួយកុមារ និងមនុស្សវ័យក្មេងម្ចាស់ស្រុក នៅពេលស្នាក់នៅតំបន់នេះដែរឬទេ?

បាទ/ចាស ទេ

មិនដឹង/មិនចាំ បើសិនអ្នកមិនមានទេ ចូរពណ៌នាពីមូលហេតុ ៖ _____

១២. នៅពេលស្នាក់នៅក្នុងតំបន់នេះ តើមានឃើញរឿង អ្វីមួយដែលធ្វើឲ្យគិតថាកុមារ ឬមនុស្សវ័យក្មេង (អាយុក្រោម១៨ឆ្នាំ)អាចជួបប្រទះ ឬមានហានិភ័យនឹងការរំលោភបំពាន/កេងប្រវ័ញ្ចដែរឬទេ?

បាទ/ចាស ទេ

មិនដឹង/មិនចាំ បើសិនអ្នកមិនមានទេ ចូរពណ៌នាពីមូលហេតុ ៖ _____

១៣. តើអ្នកប្រាប់ពីកង្វល់របស់អ្នកដល់នរណា ?

- មិនមានទេ
- អ្នកដំណើរផ្សេងទៀត
- បុគ្គលិកសណ្ឋាគារ
- ប៉ូលីសទទួលបន្ទុកខាងភ្ញៀវទេសចរ
- ផ្សេងទៀត (សូមបញ្ជាក់)

១៤. ហេតុអ្វីបានជាអ្នកមិនប្រាប់អ្នកដទៃពីកង្វល់របស់អ្នក ?

- រឿងនេះមិនទាក់ទងនឹងខ្ញុំ
- ខ្ញុំខ្លាចថាខ្ញុំអាចធ្វើឲ្យស្ថានភាពកាន់តែធ្ងន់ធ្ងរសម្រាប់កុមារ/មនុស្សវ័យក្មេង
- ខ្ញុំជឿថាការរាយការណ៍ពីស្ថានភាពនេះនឹងមិនធ្វើឲ្យមានរឿងអ្វីផ្លាស់ប្តូរនោះទេ
- ខ្ញុំភ័យខ្លាចចំពោះសុវត្ថិភាពផ្ទាល់ខ្លួន
- ខ្ញុំមិនសូវច្បាស់ថាអាចធ្វើសកម្មភាពបាន
- ខ្ញុំមិនដឹងថាត្រូវនិយាយប្រាប់អ្នកណា
- ផ្សេងទៀត (សូមបញ្ជាក់)

១៥. តើអ្នកប្រាប់អ្នកដទៃពីកង្វល់របស់អ្នកតាមរបៀបណា ?

- និយាយផ្ទាល់
- អ៊ីមែល
- ទូរស័ព្ទ
- ប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយសង្គម (Twitter, Facebook -លី-)
- ផ្សេងទៀត (សូមបញ្ជាក់)

១៦. តើមានការឆ្លើយតបចំពោះការប្រាប់របស់អ្នកដែរឬទេ ?

- បាទ/ចាស ទេ
- មិនដឹង/មិនចាំ

បើមិនមានទេ ចូរពណ៌នាពីមូលហេតុ ៖

១៧. តើអ្នកមានទទួលបានព័ត៌មានស្តីពីរបៀបការពារកុមារ និងមនុស្សវ័យក្មេង (អាយុក្រោម១៨ឆ្នាំ) ពីការរំលោភបំពាន/កេងប្រវ័ញ្ចនៅគោលដៅទេសចរណ៍ដែរឬទេ ? (ប្រសិនបើអ្នកមានចម្លើយច្រើនជាងមួយសូមផ្តល់យោបល់)

- បាទ/ចាស មុនពេលមកដល់តំបន់នេះ
- បាទ/ចាស ក្នុងពេលស្នាក់នៅតំបន់នេះ
- បាទ/ចាស បន្ទាប់ពីចាកចេញពីតំបន់នេះ
- ទេ
- មិនដឹង/មិនចាំ

បើអ្នកទទួលបានព័ត៌មាននេះសូមពណ៌នាពីប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយ ប្រភព និងខ្លឹមសារនៅទីនេះ៖

១៨. តើកិច្ចការណាខ្លះក្នុងចំណោមកិច្ចការដូចតទៅ ដែលអ្នកគិតថាសហគមន៍ក្នុងស្រុកនៅតាមកន្លែងគោលដៅទេសចរណ៍ក្នុងតំបន់នេះគិតថាអាចអត់ខិនឬអាចទទួលយកបាន ? (មនុស្សវ័យក្មេង=អាយុក្រោម ១៨ឆ្នាំ) (ប្រសិនបើអ្នកមានចម្លើយច្រើនជាងមួយសូមផ្តល់យោបល់)

- កុមារ ឬមនុស្សវ័យក្មេងលក់វត្ថុអនុស្សាវរីយ៍
- កុមារ ឬមនុស្សវ័យក្មេងធ្វើការក្នុងបររកស៊ីផ្លូវភេទ
- កុមារ ឬមនុស្សវ័យក្មេងដើរសុំទាន

កុមារ ឬមនុស្សវ័យក្មេងសម្តែងសិល្បៈឲ្យភ្ញៀវ
ទេសចរទស្សនា

ប្រឆាំងទាំងស្រុង ប្រឆាំង

អព្យាក្រឹត យល់ស្រប

កុមារ ឬមនុស្សវ័យក្មេងដើររើសសំរាម

យល់ស្របទាំងស្រុង យោបល់ (តាមជម្រើស) ៖ _____

កុមារ ឬមនុស្សវ័យក្មេងធ្វើការតាមភោជនីយដ្ឋាន
ឬសណ្ឋាគារ

_____

កុមារ ឬមនុស្សវ័យក្មេងធ្វើការជាមគ្គុទ្ទេសក៍ទេសចរ

២១. "នៅពេលខ្ញុំធ្វើដំណើរ ខ្ញុំមានព័ត៌មានគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីការពារកុមារ និងមនុស្សវ័យក្មេងក្នុងស្រុក នៅតាមកន្លែងសាធារណៈ។"

គ្រប់ចម្លើយខាងលើ

ប្រឆាំងទាំងស្រុង ប្រឆាំង

គ្មានក្នុងជម្រើសខាងលើ

អព្យាក្រឹត យល់ស្រប

យោបល់ (តាមជម្រើស) _____

យល់ស្របទាំងស្រុង យោបល់ (តាមជម្រើស) ៖ _____

១៩. តើផលប៉ះពាល់អ្វីដែលអ្នកជឿថាវិស័យទេសចរណ៍
មានចំពោះបរិស្ថាន សហគមន៍ និងកុមារ និងមនុស្ស
វ័យក្មេង (អាយុក្រោម១៨ឆ្នាំ) ក្នុងស្រុក?

បរិស្ថានក្នុងស្រុក ៖

ភាគច្រើនអវិជ្ជមាន

២២. តើអ្នកគិតថាអ្នកដំណើរ និងភ្ញៀវទេសចរអាច
ធ្វើអ្វីបានខ្លះដើម្បីជួយកុមារ និងមនុស្សវ័យក្មេង
រក្សាសុវត្ថិភាពពីការរំលោភបំពាន/កេងប្រវ័ញ្ច?

គ្មានផលប៉ះពាល់

ភាគច្រើនវិជ្ជមាន

សហគមន៍ក្នុងស្រុក ៖

ភាគច្រើនអវិជ្ជមាន

គ្មានផលប៉ះពាល់

ភាគច្រើនវិជ្ជមាន

២៣. ប្រសិនបើអាជីវកម្មមួយមានគោលនយោបាយ
បាយ ការពារកុមារ តើចំណុចនេះនឹងជះឥទ្ធិពលជា
វិជ្ជមានលើជម្រើសរបស់អ្នកក្នុងការទិញសេវាកម្ម/
ទំនិញពីអាជីវកម្មនោះដែរឬទេ? (ប្រសិនបើអ្នកមាន
ចម្លើយច្រើនជាងមួយ សូមផ្តល់យោបល់)

កុមារ និងមនុស្សវ័យក្មេងក្នុងស្រុក ៖

ភាគច្រើនអវិជ្ជមាន

បាទ/ចាស ប៉ុន្តែលុះត្រាតែតម្លៃសមរម្យដូចកន្លែងផ្សេង

គ្មានផលប៉ះពាល់

បាទ/ចាស បើទោះជាតម្លៃថ្លៃជាងកន្លែងផ្សេងក៏ដោយ

ភាគច្រើនវិជ្ជមាន

បាទ/ចាស ប៉ុន្តែលុះត្រាតែខ្ញុំបានឃើញភស្តុតាងដែល
គាំទ្រដល់គោលនយោបាយនោះ

២០. "នៅពេលខ្ញុំធ្វើដំណើរ ខ្ញុំយល់ថាខ្ញុំត្រូវចូលរួម
ទទួលខុសត្រូវចំពោះកុមារ និងមនុស្សវ័យក្មេងក្នុងស្រុក
នៅតាមកន្លែងសាធារណៈ។"

ចំណុចនេះនឹងមិនមានឥទ្ធិពលលើការសម្រេចចិត្ត
របស់ខ្ញុំនោះទេ

{ } មិនដឹង យោបល់ (តាមជម្រើស) ៖ _____

២៤. តើអ្នកចង់ទទួលបានព័ត៌មានប្រភេទណាមុនពេលអ្នកធ្វើដំណើរ? (ចូរគូសយកគ្រប់ចម្លើយដែលត្រឹមត្រូវ)

- { } ប្រាក់កម្រៃ និងលក្ខខណ្ឌការងារនៃប្រជាជនក្នុងស្រុកដែលធ្វើការក្នុងវិស័យទេសចរណ៍
- { } របៀបដែលភ្ញៀវទេសចរគាំទ្រដល់សេដ្ឋកិច្ចក្នុងស្រុក
- { } សាវតានយោបាយនៃប្រទេស និងតំបន់នេះ
- { } ប្រពៃណីក្នុងស្រុក សម្លៀកបំពាក់ និងឥរិយាបថសមស្រប
- { } របៀបការពារកុមារ និងទប់ស្កាត់ការកេងប្រវ័ញ្ចលើកុមារនៅពេលធ្វើដំណើរ
- { } របៀបការពារបរិស្ថានក្នុងស្រុក និងកាត់បន្ថយការបំផ្លាញនៅពេលធ្វើដំណើរ
- { } គ្មានក្នុងជម្រើសខាងលើ

២៥. តើអ្នកចង់ទទួលបានព័ត៌មាននេះពីកន្លែងណា? (ចូរគូសយកគ្រប់ចម្លើយដែលត្រឹមត្រូវ)

- { } ប្លុក និងគេហទំព័រស្តីពីវិស័យធ្វើដំណើរ និង ទេសចរណ៍
- { } ខិតប័ណ្ណផ្សព្វផ្សាយពីកន្លែងគោលដៅទេសចរណ៍របស់ខ្ញុំ
- { } ព័ត៌មានទទួលបាននៅពេលធ្វើដំណើរតាមយន្តហោះ (ទស្សនាវដ្តី រឺដេអូ -ល-)
- { } សៀវភៅមគ្គុទ្ទេសក៍
- { } ព្រលានយន្តហោះគោលដៅ និងមធ្យោបាយធ្វើដំណើរចុងក្រោយដទៃទៀត (ឧ. ស្ថានីយថតភ្លើង ឡានក្រុង -ល-)
- { } មគ្គុទ្ទេសក៍ទេសចរនៅកន្លែងគោលដៅទេសចរណ៍របស់ខ្ញុំ
- { } ភ្នាក់ងារធ្វើដំណើរក្នុងប្រទេសរបស់ខ្ញុំ
- { } ផ្សេងទៀត (សូមបញ្ជាក់) _____

២៦. តើអ្នកស្នាក់នៅក្នុងប្រទេសណា? _____

២៧. បច្ចុប្បន្ន តើអ្នកស្ថិតក្នុងប្រទេសណា? _____

២៨. តើអ្នកមានភេទអ្វី?

- { } ស្រី
- { } ប្រុស
- { } មិនចង់ឆ្លើយ

សូមបញ្ជាក់មូលហេតុ ៖ _____

២៩. តើអ្នកកើតក្នុងឆ្នាំណា? (សូមសរសេរលេខទាំង៤នៃឆ្នាំកំណើត ឧទាហរណ៍ ១៩៧៦)

៣០. តើអ្នកឃើញការស្ថាបស្ថង់មតិនេះតាមណា?

- { } ប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយសង្គម (Twitter, Facebook -ល-)
- { } អ៊ីមែលពីមិត្តភក្តិ/អ្នករួមការងារ
- { } គេហទំព័រ
- { } កាសែត Intrepid Express និងការបោះពុម្ពផ្សាយផ្សេងទៀតរបស់ក្រុមហ៊ុន Intrepid
- { } ផ្សេងទៀត (សូមបញ្ជាក់) _____

www.childsafetourism.org

សុវត្ថិភាពកុមារក្នុងវិស័យទេសចរណ៍ ៖ ទស្សនៈរបស់ភ្ញៀវទេសចរ

ISBN: ៩៧៨-០-៩៨៧៤៤៤១-៣-៤

រក្សាសិទ្ធិ © ឆ្នាំ២០១៣ ដោយអង្គការទស្សនៈពិភពលោកប្រចាំប្រទេសអូស្ត្រាលី

childsafetourism@wvi.org

